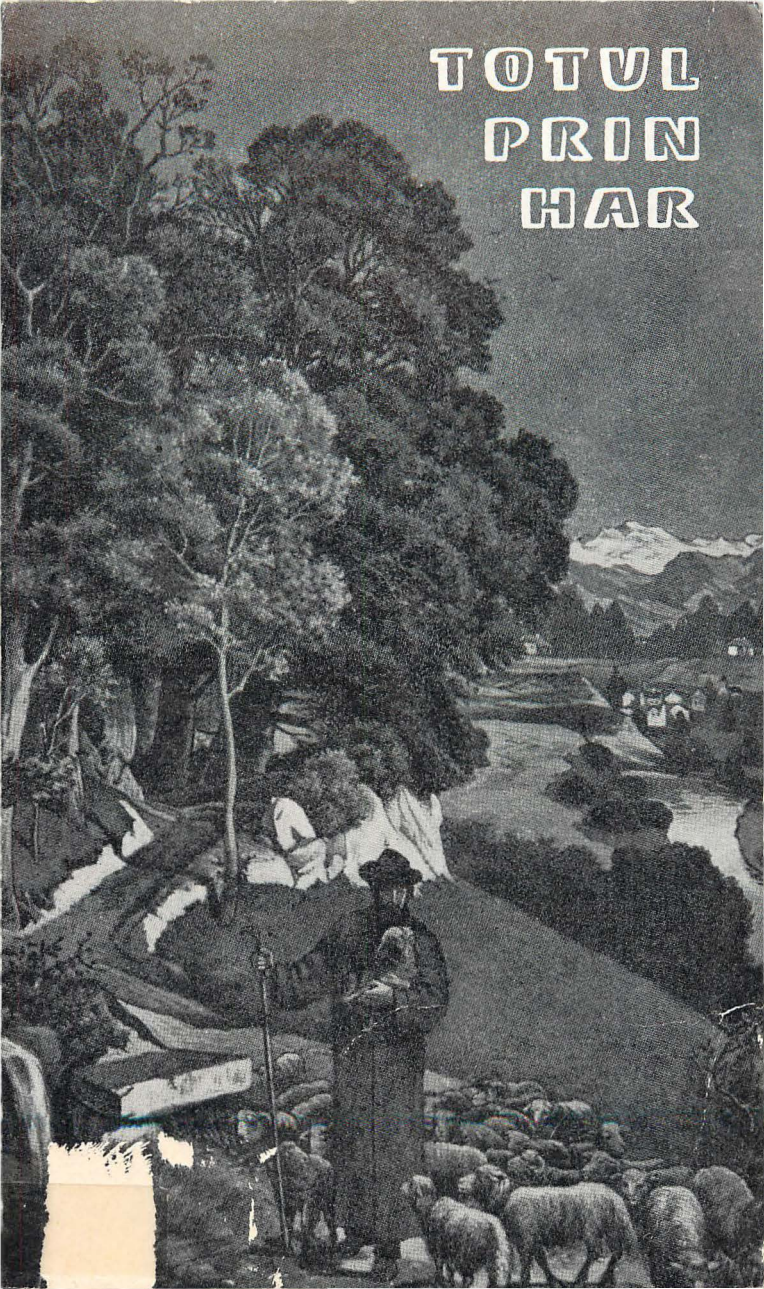
TOTUL
PRIN
HAR

C. H. Spurgeon

TOTUL PRIN HAR

Traducere de Petru Popovici

„Acolo unde s'a înmulţit păcatul, harul s'a înmulţit şi mai mult." Rom. 5 : 20.

Totul Prin Har

Romanian Edition

Copyright 2015 Voice Media

info@VM1.global
Web home: www.VM1.global

All rights reserved. No part of the publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, including photocopying, recording, or other electronic, or mechanical methods, without the prior written permission of the publisher, except in the case of brief quotations embodied in critical reviews and certain other noncommercial uses permitted by copyright law. For permission requests, email the publisher, addressed "Attention: Permission Coordinator," at the address above.

This publication **may not be sold, and is for free distribution** only.

NOTA TRADUCĂTORULUI

C. H. Spurgeon a trăit între anii 1834–1892. El a fost pastorul unei mari biserici baptiste din Londra, Anglia. Pentru talentul său extraordinar el a fost denumit "Prințul predicatorilor." Predicile sale au fost colectate în 50 de volume. Ele sînt pline de vervă, de căldură spirituală. Mii de suflete au primit lumină și deosebite binecuvîntări prin citirea lor.

In românește avem o scurtă biografie a vieții lui întitulată "In slujba lui Dumnezeu", o serie de mesaje către tineri sub titlul "Fiți tari în Domnul", cîteva predici în fascicole, porțiuni din "Tezaurul lui David", precum și "Ion Plugaru".

Lucrarea de față "Totul prin Har" se alătură celorlalte spre a lămuri pe cel dornic cum poate primi în dar mîntuirea sufletului, iar pe cel mîntuit cum poate trăi o viață plină de vigoare, de putere în lucrarea sfîntă și de biruință pînă la capăt în lupta credinței.

"Totul prin Har" are menirea să înlăture eforturile zadarnice ale păcătosului în căutare după mîntuire și să-l ferească pe credincios de amărăciunea înfrîngerilor și a deznădejdii. Autorul deschide ușa cămărilor lui Dumnezeu cu bogățiile nepătrunse ale harului și invită pe toți să-și însușească aceste bogății. Cartea nu e teoretică, ci practică. Ea nu vorbește despre har, ci arată cum poți avea totul prin har.

De aceea, îndemn pe fiecare cititor să pună la probă acest adevăr, să-l experimenteze în laboratorul vieții sale și va constata că într-adevăr poate avea totul prin har.

Fie ca binecuvîntata şoaptă "Harul Meu îţi este deajuns" să o audă mulţi prin aceste rînduri şi ea să slujească spre încurajarea lor ca zilnic să intre la acest tezaur, să-şi ia partea de provizie necesară pentru a rămîne credincioşi pînă la capăt. In felul acesta vom împlini dorinţa autorului, exprimată în încheiere, de a ne întîlni în ceruri. El a scris-o cu acest gând şi eu am tradus-o cu acest gând.

Petru Popovici

IN LOC DE PREFAȚĂ

Către tine

Cel ce a vorbit și scris aceste mesaje ar fi foarte dezamăgit dacă ele nu ar conduce pe mulți la Domnul Isus. Fără îndoială că mulți sărmani bărbați și femei vor primi această cărticică, și Domnul îi va cerceta cu har. Spre atingerea acestui scop, am folosit un limbaj foarte simplu, cu multe expresii familiare. Dacă cei cu multă pregătire vor arunca o privire asupra acestei cărți, Duhul Sfânt îi poate impresiona și pe ei. Căci ceea ce poate fi înțeles de cei fără multă carte, poate fi înțeles cu mult mai mult de cei învățați. O, de ar citi-o și din aceia care să devină mari câștigători de suflete!

Cine poate ști câți vor găsi calea spre pace prin aceste rânduri? O intrebare mai importantă pentru tine, scumpe cititor, este: Vei fi tu unul din aceștia?

Un om oarecare a săpat o fântână la marginea drumului, și de un mic lănțișor a atârnat o cană. Mai târziu i s-a spus că un mare critic de artă a găsit o mulțime de greșeli la fântâna lui. „Dar oare cei setoși n-au băut din ea?" — a întrebat omul. Atunci i-au spus că mii de drumeți, bărbați, femei și copii și-au potolit setea la această fântână. Zâmbind, fără să se sinchisească de observația criticului, cel ce a săpat-o a zis că speră că într-o zi de vară, criticul însuși își va umple cana, se va răcori și va mulțumi Domnului.

Iată fântâna, aici e cana mea, găsiți-i greșeli câte vreți, **dar beți din apa vieții.** Aceasta am în vedere. Eu fericesc mai de grabă pe bietul măturător de stradă sau pe sărmana spălătoreasă decât pe cei de sânge ales, din posturi înalte care nu sânt gata să se apropie de Dumnezeu.

Cititorule, ți-ai pus în gând să citești aceste pagini? Consimt cu tine, dar nimic altceva decât să-L găsești pe Hristos și calea spre Cer, aceasta a fost ținta mea. O, de am urmări amândoi aceasta. Din partea mea îți dedic cu multă rugăciune această carte. Nu vrei să te unești cu mine în rugă către Dumnezeu, cerându-i să te binecuvinteze în timp ce o citești? Providența a făcut ca aceste pagini să ajungă în mâinile tale, fă-ți puțin timp liber să le citești și te vei simți cucerit de ele. Acestea sînt semne bune. Cine știe poate a sosit vremea ta să fii binecuvîntat? Oricum, Duhul Sfânt zice: „Astăzi dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile."

Charles Haddon Spurgeon

CUPRINS

NOTA TRADUCĂTORULUI	3
IN LOC DE PREFAŢĂ	5
CINE SÂNTEM?	9
DUMNEZEU ÎNDREPTĂŢEŞTE PE PĂCĂTOŞI	11
DUMNEZEU OFERĂ ÎNDREPTĂŢIREA	20
NEPRIHĂNIREA OFERITĂ PĂCĂTOŞILOR	26
IZBĂVIREA DE PĂCAT	32
DIN HAR PRIN CREDINŢĂ	38
CREDINŢĂ, CE ESTE EA?	41
CUM POATE FI ILUSTRATĂ CREDINŢA	46
DE CE SÎNTEM MÂNTUIŢI PRIN CREDINŢĂ?	53
VAI, NU POT FACE NIMIC!	58
O MAI MARE CREDINŢĂ	72
NAŞTEREA DIN NOU	77
RĂSCUMPĂRĂTORUL MEU TRĂEŞTE	80
POCĂINŢA ŞI IERTAREA	83
CUM E DATĂ POCĂINŢA?	89
FRICA DE CĂDEREA FINALĂ	94
INTĂRIREA	100
CREDINCIOŞI PÂNĂ LA CAPĂT	105
INCHEIERE	109

CINE SÂNTEM?

Am auzit o întîmplare. Mi se pare e din părţile nordului. Un predicator a făcut o vizită unei bătrâne sărace vrând s-o ajute cu nişte bani. El bătu la uşa ei, dar nici un răspuns. Crezând că nu e acasă a plecat. După cîteva zile o întâlni la biserică şi îi spuse: „Am fost pe la Dta, am bătut la uşă, şi crezând că nu sunteţi acasă, am plecat. Voiam să vă dau un ajutor." — "Cam pe la ce oră aţi fost?" întrebă bătrâna. „Pe la amiază." — „O, îmi pare rău — zise ea — v-am auzit, **dar am crezut că e proprietarul şi vine să-mi ceară chiria."** Multe bătrâne sărace ştiu ce înseamnă aceasta. Aş vrea să fiu înţeles, eu nu vin să cer chiria. Obiectul acestei cărţi nu este să ceară, ci să dea; să-ţi spună că mântuirea şi totul e numai prin har, ceea ce înseamnă în dar, gratis.

Adeseori cînd vrem să câştigăm atenţia ascultătorului, el îşi zice: "Acum urmează să-mi spună datoria, să-mi aducă aminte că trebue să plătesc lui Dumnezeu ce îi datorez, şi n-am cu ce-l plăti. Eu nu sînt acasă." Nu, această carte nu vine să-ţi ceară, ci să-ţi dea. Nu vin să-ţi vorbesc despre lege, datorii şi pedepse, ci despre dragoste, bunătate, iertare, milă, pace şi viaţă veşnică. Nu te face că nu eşti acasă, că nu auzi, nu rămâne indiferent. Nu îţi cer nimic în numele lui Dumnezeu. Intenţia mea nu e să-ţi pretind ceva, ci vin în numele lui Dumnezeu să-ţi dau un dar. Dacă-l primeşti, va fi spre bucuria ta prezentă şi veşnică. Deschide uşa şi lasă ca aceste rânduri să intre. „Veniţi" spune Domnul. El însuşi te invită la o conferinţă cu privire la fericirea ta imediată şi veşnică. N-ar face aceasta dacă nu ţi-ar vrea binele tău. Nu refuza pe Domnul Isus care bate la uşa ta, căci El bate cu o mâna care a fost străpunsă pentru tine. Singurul Lui scop e binele tău, apleacă-ţi urechea şi vino la El. Ascultă cu băgare de seamă la cuvântul bun şi lasă-l să pătrundă în

sufletul tău. A sosit ceasul ca şi tu să intri în noua viaţă care este începutul cerului. Credinţa vine prin auzire, şi citirea e tot un fel de a auzi. Credinţa poate veni în timp ce citeşti această carte. De ce nu?

O, Duhule binecuvîntat a tot harul, fă aceasta!

DUMNEZEU ÎNDREPTĂȚEȘTE PE PĂCĂTOȘI

(Romani 4.5)

Urmează o mică predică. Găsiți textul în epistola către Romani, capitolul patru, versetul cinci: **„Celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește neprihănit pe cel păcătos, credința pe care o are el îi este socotită ca neprihănire."**

Atrag atenția asupra cuvintelor: **"Cel ce socotește pe păcătos neprihănit."** Mi se par niște cuvinte minunate.

Nu vă miră faptul că în Biblie găsim o astfel de afirmație? Am auzit că oamenii care sunt dușmanii crucii, socotesc această afirmație ca o învinuire la adresa lui Dumnezeu: și anume, că El primește pe cei mai decăzuți și mântuiește pe cei răi. Vedeți cum Scriptura acceptă învinuirea și chiar o precizează. Prin gura servului Domnului, Pavel, prin inspirația Duhului Sfânt, spune cu autoritate: **"Cel ce socotește pe păcătos neprihănit".** Domnul îi face drepți pe cei nedrepți, iartă pe cei ce trebuie să fie pedepsiți și este binevoitor față de cei care nu o merită. Socotiți că salvarea este pentru cei buni, iar harul lui Dumnezeu pentru cei curați și sfinți care sunt scăpați de păcat? Noi am greșit crezând că dacă un om este foarte bun, atunci Dumnezeu ar trebui să-l răsplătească; și fiindcă nu este vrednic, nu ar fi nici o cale prin care să te poți bucura de harul Lui. Desigur că te miră cetind un asemenea text: **„Cel ce socotește pe păcătos neprihănit."** Eu nu mă mir că te surprinde, căci cu toate că sunt obișnuit cu harul mare al lui Dumnezeu, niciodată nu încetez să mă minunez de el. Sună cam ciudat, desigur, să fie posibil ca un Dumnezeu sfânt să socotească neprihănit pe un păcătos. Noi, după cum ne este firea, ne gândim totdeauna la bunătatea și la vrednicia noastră, și credem cu încăpățânare că asta trebuie să fie ceea

ce atrage atenţia lui Dumnezeu faţă de noi. Dar Dumnezeu, care pătrunde totul, ştie că nu poate fi nici vorbă de bunătate la noi. El spune: **"Nu e nici un om neprihănit, nici unul măcar." (Romani 3.10)** El ştie că **"toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită" (Isaia 64.6)** Deaceea Domnul Isus nu a venit în lume ca să caute bunatate şi neprihănire la oameni, ci ca să aducă cu Sine bunătatea şi neprihănirea şi să o dea acelor care nu au nimic din acestea. El a venit nu pentru că noi suntem neprihăniţi ci ca să ne facă neprihăniţi. El socoteşte pe păcătos neprihănit.

Când un avocat vine la tribunal, dacă e om cinstit, el ar vrea să apere cauza unui nevinovat şi să-l justifice înaintea judecătorilor de faptele de care este învinuit pe nedrept. Menirea avocatului ar fi să îndreptăţească pe cel nevinovat, deci el n'ar trebui să încerce să acopere partea de vină. Pe drept cuvânt, nu stă în puterea şi dreptul omului ca să justifice pe un vinovat. Aceasta e o minune rezervată numai lui Dumnezeu. El, Atotstăpânitorul, ştie că pe pământ nu este nici un om drept care să facă binele fără să păcătuiască, şi deci, în nemărginita stăpânire a naturii Sale divine şi în splendoarea dragostei Sale nespuse, îşi ia sarcina de a justifica nu atâta pe cei drepţi, cât pe cei păcătoşi. Dumnezeu a găsit căile şi mijloacele prin care face pe cel nedrept să fie acceptat ca drept înaintea Lui: El a socotit că poate trata pe cel vinovat ca şi când toată viaţa lui n'ar fi făcut nici un rău — îl poate trata ca şi cum ar fi fost pe deplin scutit de păcat. El socoteşte pe cel păcătos neprihănit.

Isus Hristos a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoşi. Ce minunat lucru mai ales pentru cei se bucură de Domnul. Eu ştiu că El este pentru mine şi astăzi cea mai mare minune — ca Dumnezeu să mă îndreptăţească pe mine. Pentrucă simt că sînt nevrednic, corupt, o buruiană păcătoasă, rupt de dra-

gostea Sa atotputernică. Eu am o asigurare deplină că sunt justificat prin credința în Isus Hristos, că sunt tratat ca și cum aș fi un neprihănit și sunt făcut moștenitor al lui Dumnezeu, un împreună moștenitor cu Hristos; totuși prin natura mea trebuie să-mi iau locul între cei mai păcătoși. Eu, un om cu totul nevrednic, sunt tratat ca și când aș avea nu știu ce merite — sunt iubit cu atâta dragoste ca și cum aș fi fost în viața mea unul din cei mai buni oameni, cu toate că înainte nu am fost decât un păcătos. Recunoștință deplină se cuvine pentru un așa dar, ce se prezintă ca o minune.

Cum adevărul acesta e foarte surprinzător, eu doresc să-ți arăt cât de folositor îl face Evanghelia pentru tine cât și pentru mine. Dacă Dumnezeu socotește pe păcătos neprihănit, atunci El te poate îndreptăți și pe tine — nu faci și tu parte dintre acești oameni? Dacă tu nu ești încă pocăit până în prezent, acest lucru este explicabil. Tu ai trăit fără Dumnezeu, împotriva dreptății; într'un cuvânt ai fost și ești vinovat, adică păcătos. Poate nu te-ai dus într'un loc de închinăciune, ci ai desconsiderat ziua Domnului, lăcașul și Cuvântul Lui. Aceasta dovedește că tu ai fost păcătos. Ceva mai trist; poate ai încercat să pui la îndoială existența lui Dumnezeu, sau ai mers și mai departe spunând că El nu există. Ai trăit pe acest pământ luminat, care este plin de semne ale prezenței lui Dumnezeu, dar ai rămas cu ochii închiși la toate dovezile puterii și dumnezeirii Lui. Ai trăit ca și cum n'ar fi fost Dumnezeu. Intr'adevăr, tu ai fi fost tare mulțumit dacă ai fi putut să-ți demonstrezi ție însuți că Dumnezeu nu există. Poate ai trăit mulți ani în acest fel, așa că ești bine statornicit pe căile tale, și cu toate acestea Dumnezeu nu e pe nici una din ele. Dacă ai purta o tablă cu inscripția: „P ă c ă t o s", asta ar arăta foarte bine starea în care te afli ca și cum o mare ar purta o tablă cu inscripția: „apă sărată." Nu crezi că așa stau lucrurile?

Poate că eşti un om care intră în altă categorie. Că ai luat parte şi ai îndeplinit toate formele exterioare ale religiei, cu toate astea nu ai inima la ele — deci de fapt eşti vinovat. Deşi ai fost împreună cu ceilalţi credincioşi, tu nu te-ai întâlnit cu Dumnezeu pentru tine. Ai făcut parte din cor, totuşi nu ai lăudat pe Dumnezeu din inimă. Ai trăit fără pic de dragoste faţă de Dumnezeu, fără să ţii seamă de poruncile Sale în viaţa ta.

Ei bine, aparţii tocmai acelor oameni cărora le este adresată această evanghelie, vestea bună care spune că Dumnezeu pe păcătos îl socoteşte neprihănit. Minunată veste, folositoare şi binecuvântată pentru tine. E tocmai ce-ţi trebuie. Nu-i aşa? Aş vrea atât de mult s'o primeşti! Dacă eşti o fire sensibilă, vei vedea harul glorios al lui Dumnezeu pregătit pentru asemenea oameni şi-ţi vei spune: **„El socoteşte pe păcătos neprihănit!"** Pentru ce atunci să nu fiu şi eu socotit neprihănit?

Apoi vezi bine că aşa trebuie să fie — căci mântuirea lui Dumnezeu este pentru cei care nu o merită şi nu au nici o pregătire pentru ea. E bine că această precizare e făcută în Biblie; căci, iubite prietene, nimeni alţii nu au nevoie de neprihănire decât acei ce nu au nici o neprihănire a lor proprie. Dacă vreunul din cetitorii mei e neprihănit în chip perfect, nu mai doreşte nici o neprihănire. Dacă tu simţi că ţi-ai făcut pe deplin datoria, aproape că faci cerul să fie obligat faţă de tine, ce să mai doreşti un Mântuitor, sau milă? Ce să mai umbli după neprihănire? In acest caz citirea cărţii mele nu te interesează, o să te plictisească. Dar cine-şi dă asemenea aere de mândrie, să mă asculte numai puţin. Ii voi spune: eşti pierdut atât de sigur, pe cât eşti de sigur că trăieşti. Voi cei ce vă credeţi drepţi, a căror neprihănire e opera voastră personală, sunteţi sau înşelaţi sau nişte înşelători. Căci Scriptura nu poate minţi şi ea

spune clar: **„Nu e nici un om neprihănit, nici unul măcar."**

In orice caz, eu nu am nici o evanghelie de predicat celor cu o neprihănire a lor personală. Nu, n-am nici măcar un cuvânt de spus. Nici Isus Hristos nu a venit să cheme pe cei neprihăniți, așa că nu o să mă apuc eu să fac, ceeace nici însuși Mântuitorul nu a făcut. Dealtfel, chiar dacă aș chema pe un asemenea neprihănit tot nu ar veni, deaceea nici nu-l chem. L-aș îndemna să privească la neprihănirea lui până va vedea ce amăgire e ea — mai subțire ca o pânză de paianjen. Dacă este așa, cititorule, rupe-te din această amăgire! Numai oamenii care au nevoie de neprihănire nu sunt drepți. Ei au nevoie de ceva care să-i facă neprihăniți înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu. Deaceea, numai Domnul le poate satisface această nevoie. In nemărginita Lui înțelepciune Domnul nu se luptă să facă ceva ce nu e necesar, și Isus niciodată nu s'a apucat de ceva de prisos. A face neprihănit pe cel ce este deja neprihănit, nu poate fi lucrarea lui Dumnezeu — de asta s'ar apuca un nebun. Dar a face neprihănit pe cel ce e păcătos este într'adevăr opera milei și a dragostei nemărginite. A socoti pe păcătos neprihănit este într'adevăr o minune vrednică de Dumnezeu.

Acum, atenție. Dacă un medic a descoperit un medicament prețios cu efect sigur, unde este el trimis? La cei perfect sănătoși? Nu-i de crezut. Lăsați pe acest medic într'o regiune unde nu e nici un bolnav și el își va da seama că nu e acolo locul lui, că n'are nimic de făcut. **„Cei sănătoși nu au trebuință de doctor, ci cei bolnavi."** Oare nu e tot așa de clar că marele medicament al harului și răscumpărării e pentru cel cu sufletul bolnav? El nu poate fi pentru cei sănătoși, căci ei n'au ce face cu medicamentul acesta. Dacă tu, prietene, te simți bolnav sufletește, trebuie să-ți amintești că Medicul a venit în lume

pentru tine. Şi dacă tu eşti cu totul ros de păcat, tu eşti omul care corespunde planului divin de mântuire. Eu te asigur că Domnul dragostei tocmai pe oamenii ca tine i-a avut în vedere când a creiat calea harului. Să presupunem că un om binevoitor s'a gândit să ierte pe toţi debitorii lui; e clar că aceasta ar fi numai pentru cei care într'adevăr îi sunt datori. Unul cu o mie de lei, altul cu cincizeci de lei şi aşa mai departe, fiecare din ei trebuie doar să-şi primească poliţa ce a semnat-o şi datoria este ştearsă. Dar chiar omul cel mai binevoitor nu poate ierta o datorie unuia care nu-i este dator. Aceasta este deci în afară de posibilitatea Atotputernicului de a ierta pe cel ce nu are păcat. Deci, pentru tine, dacă nu ai păcat, nu poate fi iertare. Iertarea trebuie să fie numai pentru cel vinovat. Ar fi absurd să vorbim despre iertare celor ce nu au nevoie de iertare — de scuze celor care niciodată nu ne-au jignit.

Crezi că trebuie să fii pierdut pentru că eşti păcătos? Dar tocmai acesta e motivul pentru care poţi fi mântuit. Fiindcă tu singur eşti vinovat de faptul că eşti păcătos, eu vreau să te încurajez să crezi că harul e rânduit tocmai pentru oameni ca tine. Este adevărat că Isus caută şi mântuieşte pe cei pierduţi. El a murit şi a ispăşit pentru cei cu adevărat păcătoşi. Simt o bucurie neîantrecută să mă întâlnesc cu oameni care, cu toată sinceritatea se numesc **„nemernici"** şi **„păcătoşi."** Aş fi bucuros să le vorbesc toată noaptea păcătoşilor de bunăcredinţă. Căminul milei niciodată nu-şi închide porţile, nici în cursul săptămânii, nici Duminica. Domnul Isus nu a murit pentru păcătoşi închipuiţi, ci sângele inimii Lui a fost vărsat ca să spele cele mai grele păcate, crimele cele mai mari, pe care nimic altceva nu le putea şterge.

Isus a venit să-i albească pe cei negri de păcate. Un predicator al Evangheliei a predicat odată din textul: **„Securea a şi fost înfiptă la rădăcina pomilor",**

și a vorbit în așa fel, încât unul din ascultătorii lui îi spuse: s'ar spune că predicați criminalilor. Predica D-voastră trebuia rostită în fața pușcăriașilor. — O, nu — zise predicatorul — dacă aș fi predicat la pușcărie ar fi trebuit să aleg alt text. Aș fi luat versetul: **„O, adevărat și cu totul vrednic de primit e cuvântul care zice: Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși."** Chiar așa este. Legea e pentru cei cu o neprihănire a lor personală, ca să umilească mândria lor; Evanghelia este pentru cei pierduți, ca să înlăture disperarea lor.

Dacă tu nu ești pierdut, de ce să dorești un Mântuitor? Trebuie oare să caute păstorul oile care nu s'au rătăcit niciodată? Dece ar trebui ca femeia să mâture casa căutând drahma pe care niciodată n'a pierdut-o? Nu, medicamentul e pentru cei greu bolnavi, pentru cei ce sunt aproape de moarte; iertarea pentru cei vinovați; liberarea pentru cei încătușați; darea vederii pentru cei orbi. Cum ar putea fi prețuit Mântuitorul, moartea Lui pe cruce, evanghelia iertării, dacă oamenii n'ar fi păcătoși și vrednici de condamnare? Pentru păcătos există evanghelia. Dacă tu, prietene, ești nemernic, vrednic de moarte, de iad, atunci tu ești omul pentru care evanghelia e rânduită, pregătită și predicată. Dumnezeu socotește pe păcătos neprihănit.

Aș vrea s'o arăt foarte clar și cred c'am reușit într'o oarecare măsură. Dar clar așa cum trebuie, îmi dau seama că numai Domnul poate face pe om să vadă. La început, pentru un suflet trezit, faptul că mântuirea îi este destinată lui ca păcătos pierdut, i se pare cel mai încântător lucru. El se gândește că ea ar trebui să fie pentru el ca pocăit, uitând că și pocăința este o parte a mântuirii lui. „O, — zice el — dar eu ar trebui să fiu așa și așa" — și înșiră toate cum ar trebui să fie în adevăr ca rezultat al mântuirii. Dar mântuirea vine înainte ca el să aibă vreun rezultat al acestei

mântuiri. Ea vine, de fapt, când omul merită doar această urâtă, ruşinoasă şi înjositoare denumire de **„păcătos“.** Atât e tot ce are omul când vine evanghelia lui Dumnezeu ca să-l socotească neprihănit.

Aş vrea, de aş putea să grăbesc pe cei ce nu au nimic bun, care se tem că nu au sentimente destul de bune, sau altceva care i-ar putea susţine înaintea lui Dumnezeu, ca să creadă ferm că Dumnezeul nostru plin de har este în stare şi vrea să-i primească fără nici o recomandaţie — să-i ierte dintr'odată, nu fiindcă sunt ei buni, ci fiindcă El este bun. Nu face El oare să răsară soarele şi peste cei răi ca şi peste cei buni? Nu dă El anotimpuri roditoare, nu trimite El ploi şi razele calde ale soarelui chiar şi peste cele mai decăzute popoare? Da, chiar şi Sodoma s'a bucurat de soare, şi Gomora s'a veselit de roua dimineţii. O, prietene, marele har al lui Dumnezeu întrece puterea de gândire a mea şi a ta, şi aş vrea ca să te gândeşti la el într'un chip vrednic, aşa cum se cuvine. Cât sunt de înalte cerurile faţă de pământ, tot pe atât de înalte sunt gândurile Lui de ale noastre. El nu oboseşte iertând. Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoşi; iertarea e pentru cei vinovaţi.

Nu încerca să te ridici mai sus, sau să te araţi altfel de cum eşti, ci vino aşa cum eşti la Cel ce socoteşte pe omul păcătos neprihănit. Un mare artist, acum câtva timp, a pictat o parte din populaţia oraşului în care trăia, şi a vrut, pentru scopuri istorice, să cuprindă în pictura sa anumite tipuri bine cunoscute din oraş. Un măturător de stradă, zdrenţăros şi murdar, era cunoscut de toţi, şi îşi avea locul lui rezervat în tablou. Intr'o zi, pictorul îi spuse: Am să-ţi plătesc bine dacă vii la atelier să te pictez. A doua zi, măturătorul spălat, pieptănat şi îmbrăcat cu un costum frumos, veni la pictor, dar fu trimis la treaba lui, căci pictorul avea nevoie de un măturător zdrenţăros şi

murdar, pentrucă el invitase nu un domn prezentabil, ci un măturător. Așa și Evanghelia te va primi în toate saloanele ei, dacă vii ca un păcătos, altfel n'are rost. Nu aștepta o îmbunătățire, ci vino imediat după mântuire, căci Dumnezeu îndreptățește pe cel nelegiuit, aceasta e ceea ce te înalță; El vrea să te întâlnească în starea cea mai decăzută în care te afli.

Deci vino așa cum ești. Eu înțeleg să vii la Tatăl tău ceresc în toată păcătoșenia ta. Vino la Isus așa cum te găsești: lepros, murdar, gol, fără a fi bun nici pentru viață, nici pentru moarte — tu adevărat gunoi al creațiunii. Vino, deși cu greu poți spera la altceva afară de moarte. Vino, deși disperarea s'a lăsat asupra ta ca un vis îngrozitor, și cere Domnului ca să curățe încă un păcătos. De ce nu ar face-o El? Această mare milă a lui Dumnezeu este tocmai pentru oameni ca tine. Eu îți vorbesc după text, în nici un alt fel nu aș putea-o arăta mai bine: Domnul însuș își ia pentru Sine acest har **„Cel ce socotește pe păcătos neprihănit".** El face neprihăniți și face să fie tratați ca neprihăniți pe cei ce prin natura lor sunt vinovați. Nu e acesta un cuvânt minunat pentru tine? Cititorule, nu te ridica de pe scaun până ce nu te-ai gândit bine la această chestiune.

DUMNEZEU ESTE ACELA CARE OFERĂ ÎNDREPTĂȚIREA

(Romani 8.33)

Minunat lucru este ca să fii îndreptățit sau socotit neprihănit. Dacă n'am fi călcat niciodată legile lui Dumnezeu, nu am fi avut nevoie de așa ceva, fiindcă am fi fost neprihăniți prin noi înșine. Cel ce toată viața lui a făcut ceea ce trebuia să facă, și nu a făcut nimic din ce nu trebuia să facă, este socotit drept prin lege. Dar tu cititorule, nu ești dintre aceștia — sunt sigur de asta. Ești destul de cinstit și nu poți pretinde că nu ai păcătuit, deci ai nevoie să fii socotit neprihănit.

Acum, dacă tu te justifici singur, te vei înșela pe tine însuți. Deci nu încerca așa ceva, căci nu vei reuși.

Dacă ceri să te justefice prietenii tăi muritori, ce ar putea ei face? Poți face pe alții să te vorbească de bine pentru ceva bani, iar alții te vor bârfi chiar și pe mai puțin. Deci, judecata lor nu are valoare.

Textul nostru spune: **„Dumnezeu e acela care-i socotește neprihăniți"**, și asta înseamnă mult. E un fapt uimitor pe care ar trebui să-l cercetăm cu mare atenție. Să vedem cum stau lucrurile.

In primul rând, nimeni afară de Dumnezeu nu s'ar fi putut gândi vreodată la justificarea celor vinovați. Ei au trăit în răzvrătire fățișă față de Dumnezeu: au făcut răul cu amândouă mânile — au mers din rău în mai rău; s'au întors la păcat chiar după ce au suferit mult din cauza lui și pentru un timp au fost forțați să-l părăsească. Ei au călcat legea și au nesocotit Evanghelia — au refuzat îndemnurile milei și au stăruit în păcătoșenie. Cum ar putea fi ei iertați și socotiți neprihăniți? Prietenii lor, descurajându-i, le spun: Nu mai e nicio speranță. Chiar cei credincioși îi privesc mai mult cu compătimire decât cu nădejde.

Doar Dumnezeu s'a putut gândi la justificarea mea; omul care scrie paginile de faţa. Eu sunt o minune pentru mine însumi. Şi nu mă îndoiesc că harul este în mod egal văzut în fiecare. Gândiţi-vă la Saul din Tars, care ura aşa de amarnic pe credincioşii Domnului; ca un lup flămând, el îi sfâşia pe unde-i găsea. Şi totuşi, Dumnezeu l-a doborît pe drumul Damascului, i-a schimbat inima şi l-a justificat atât de deplin, încât peste puţin timp, acest om devine cel mai mare predicator al neprihănirii prin credinţă, din câţi au existat vreodată. Probabil că de multe ori el s'a mirat că a fost justificat prin credinţă în Hristos Isus; căci înainte fusese un luptător hotărât al mântuirii prin faptele legii. Doar Dumnezeu s'a putut gândi la justificarea unui asemenea om ca Saul prigonitorul. El, Domnul, este bogat în har.

Chiar dacă cineva s'ar fi gândit la justificarea celor vinovaţi, nimeni în afară de Domnul n'ar fi putut-o face. Nu-i posibil unui om să ierte greselile care nu au fost săvârşite împotriva lui. Cineva te-a însultat în chip josnic; îl poţi ierta şi sper că o vei face, dar altcineva în afară de tine nu-i poate da această iertare. Dacă răul e făcut împotriva ta, iertarea trebuie să pornească dela tine. Dacă noi am păcătuit împotriva lui Dumnezeu, stă în puterea Lui de a ne ierta, căci păcatul e împotriva Lui. Aceasta îl face pe David să spună în Psalmul 51: **„Impotriva Ta, numai împotriva Ta, am păcătuit şi am făcut ce este rău înaintea Ta."** Pentru ca apoi Dumnezeu, împotriva căruia păcătuise, să poată înlătura păcatul. Marele nostru Creator ne poate ierta de ceea ce noi îi datorăm, iar datoria ne este stearsă. Numai Dumnezeu împotriva căruia am săvârşit păcatul, ne poate spăla acel păcat; să privim deci la El, şi să căutăm la El mila. Să nu ne lăsăm duşi spre altii care ar vrea să ne mărturisim lor. Ei nu au nici-o dovadă în Cuvântul lui Dumnezeu pentru pretenţiile lor. Şi chiar dacă ei ar fi împuterniciţi să pronunţe iertarea de păcate în numele lui

Dumnezeu, e mai bine să mergem noi înainte la Marele Domn prin Isus Hristos, Mijlocitorul nostru, ca să căutăm şi să primim iertare din mânile Sale; fiindcă suntem siguri că aceasta este calea cea dreaptă. Religia prin procură, din partea altuia, cuprinde un prea mare risc. E mult mai bine să-ţi vezi tu însuţi aranjată chestiunea sufletului tău, decât s'o laşi în mânile altora.

Numai Dumnezeu poate justifica pe cei păcătoşi, fiindcă numai El o poate face în chip perfect. El aruncă păcatele noastre înapoia Lui, le şterge ca să nu se mai cunoască. El afirmă că dacă ele ar fi căutate chiar, n'ar mai putea fi găsite. Aceasta numai prin bunătatea Sa nemărginită — El a pregătit o cale prin care poate face ca păcatele roşii ca purpura să devină albe ca zăpada, şi să îndepărteze nelegiuirile de noi, pe cât de departe este răsăritul de apus. El spune: **„Nu-mi voi mai aduce aminte de păcatele voastre,"** — mergând până acolo că pune capăt păcatului. Cineva în vechime se întreba mirat: **„Care Dumnezeu este ca Tine, care ierţi nelegiuirea şi treci cu vederea păcatele rămăşiţei moştenirii Tale? El nu-şi ţine mânia pe vecie, ci îi place îndurarea!" (Mica 7.18)**

Noi nu vorbim acum despre dreptate, nici despre felul de a lucra al lui Dumnezeu după meritele oamenilor. Dacă vrei să ai de a face cu Domnul cel drept după lege, mânia veşnică rămâne peste tine, pentrucă asta e ce meriţi. Binecuvântat fie Numele Său căci nu se ia după păcatele noastre, ci se ocupă de noi în baza harului Său gratuit şi a milei Sale nemărginite. El spune: **„Vă voi primi cu bunăvoinţă şi vă voi iubi cu adevărat."** Crede aceasta, pentrucă Dumnezeu într'adevăr e în stare să acopere greşala noastră cu belşug de milă, poate să trateze pe păcătos ca şi când niciodată nu ar fi avut vreo vină. Citeşte cu băgare de seamă pilda fiului risipitor şi ia aminte cum tatăl iertător primeşte cu tot atâta dragoste pe rătăci-

torul venit acasă ca şi cum niciodată nu ar fi fost plecat, ca şi cum niciodată n'ar fi trăit în desfrânare. Nici chiar atunci când fratele mai mare a venit acasă şi a început să bombănească, tatăl lor nu şi-a retras dragostea arătată fiului lui. O, cititorule, oricât de vinovat ai fi, numai să vrei să vii înapoi la Tatăl şi Dumnezeul tău, şi El te primeşte, ca şi când niciodată nu ai fi făcut vreun rău. El vrea să te socotească neprihănit şi te tratează ca atare. Ce ai de spus la aceasta?

Nu vezi oare — şi aş vrea să aduc deplină lumină asupra acestui lucru minunat — că nimeni afară de Dumnezeu nu s'a putut gândi la justificarea celor păcătoşi, că nimeni altcineva n'ar fi putut-o face, dar El o face? Iată ce spune apostolul Pavel: **„Cine va ridica pâră împotriva aleşilor lui? Dumnezeu este Acela care-i socoteşte neprihăniţi!"** Dacă Dumnezeu a socotit pe cineva neprihănit, e ca şi făcut — bine făcut, drept şi veşnic. Cetind o broşură plină de venin împotriva Evangheliei şi celor ce o predică, aflăm că noi susţinem o teorie prin care ne închipuim că păcatele pot fi îndepărtate de la oameni. Noi nu susţinem nici o teorie, noi vestim un fapt. Cel mai important: şi anume, că Hristos, prin sângele Său preţios, înlătură acum orice păcat, că Dumnezeu din cauza lui Hristos îi tratează pe oameni pe baza milei divine, iertându-i de păcate — îi justifică nu după ceea ce vede în ei, nici după ceea ce prevede că vor deveni, ci după belşugul milei care e în inima Lui. Aceasta am predicat, predicăm şi vom predica cât vom trăi. Spune textul: **„Dumnezeu este Acela care-i socoteşte neprihăniţi."** Deci, socoteşte neprihăniţi pe cei păcătoşi. Lui nu-i ruşine s'o facă, nici nouă s'o predicăm.

Justificarea care vine dela Dumnezeu nu mai poate fi discutată. Dacă judecătorul mă achită, cine mă poate condamna? Dacă Inalta Curte de Casaţie a Universului s'a pronunţat că sunt neprihănit, cine s'ar

putea ridica să mă acuze? Justificarea dela Dumnezeu este un răspuns îndestulător pentru o conştiinţă trezită. Duhul Sfânt insuflă pacea peste întreaga noastră fiinţă şi noi nu ne mai temem. Cu această justificare noi putem răspunde tuturor ispitelor din jur, urletelor şi ocărilor lui Satan şi a oamenilor nelegiuiţi — vom fi în stare să murim — să ne ridicăm cu îndrăzneală, cu capul sus, în marea adunare din **„acea zi".**

Prietene, Domnul îţi poate spăla toate păcatele. Eu nu vorbesc aiurea afirmând cuvântul adus de Hristos: **„Adevărat vă spun că toate păcatele şi toate hulele, pe care le vor rosti oamenii, li se vor ierta." (Marcu 3.28)** Chiar dacă eşti cufundat până la gât în crime, El poate cu un singur cuvânt înlătura toată vinovăţia ta — şi să spună: Fii curăţit! Domnul e nespus de iertător.

Eu cred în iertarea păcatelor — o crezi şi tu, cititorule?

El poate chiar în această clipă pronunţa sentinţa: Păcatele îţi sunt iertate, mergi în pace. Şi dacă El o face, nici o putere din ceruri, de deasupra sau de sub pământ nu te poate pune sub bănuială, cu atât mai puţin sub pedeapsă. Nu te îndoi de puterea dragostei Celui Atotputernic. Tu nu poţi ierta pe prietenul care te-a batjocurit, aşa cum l-ai batjocurit tu pe Dumnezeu. Dar nu trebuie să măsori grâul lui Dumnezeu cu baniţa ta; gândurile şi căile Lui sunt aşa de sus faţă de ale tale, ca cerul faţă de pământ.

Bine — îţi spui — ar fi mare minune dacă Domnul m'ar ierta. Aşa este. Ar fi cea mai mare minune, deaceea El şi vrea s'o facă, pentrucă El face **„lucruri mari şi nepătrunse"** la care noi nici nu ne-am aşteptat.

Eu însumi eram la fel copleşit de un îngrozitor sentiment de vinovăţie, care făcuse din viaţa mea un chin. Dar când am auzit chemarea: **„Intoarceţi-vă la Mine şi veţi fi mântuiţi toţi cei ce sunteţi la marginile**

pământului! Căci Eu sunt Dumnezeu, şi nu altul", (Isaia 45.22) atunci am privit către Domnul care m'a justificat în aceaş clipă. Isus Hristos, luând locul meu de păcătos, iată ceea ce am văzut în acea clipă, şi asta mi-a adus pacea. Când poporul Israel a scăpat din robia lui Faraon şi fiind în drum spre Canaan, sub conducerea lui Moise unii au fost muşcaţi de şerpi veninoşi în pustie, ei doar au privit la şarpele de aramă şi imediat s'au vindecat. Tot aşa a fost cu mine când am privit la Mântuitorul răstignit. Duhul Sfânt care m'a ajutat să cred mi-a dat pacea prin credinţă. M'am simţit tot atât de sigur de iertare precum eram înainte pentru condamnare. Mă simţeam sigur de condamnare, fiindcă Cuvântul lui Dumnezeu spunea aşa, şi conştiinţa mea mărturisea la fel. Dar când Domnul m'a socotit neprihănit, El m'a asigurat de aceasta, prin aceleaşi dovezi. Cûvântul lui Dumnezeu spune: „Cine crede în Mine, acela nu va fi osândit", şi conştiinţa mea poartă mărturia că eu cred şi că Dumnezeu este drept în aceea că m'a iertat. Astfel, eu am mărturia Duhului Sfânt şi a conştiinţei mele, amândouă contopindu-se. O, cât de mult aş dori ca cititorii mei să primească mărturia lui Dumnezeu în această chestinue! — căci apoi imediat ar avea deasemenea şi mărturia în ei înşişi.

Merg până acolo încât spun că un păcătos justificat de Dumnezeu stă mai ţeapăn pe picioare, decât un om drept justificat prin faptele sale proprii, dacă aceasta ar fi posibil. Niciodată nu putem fi siguri că avem destule fapte bune. Deaceea, conştiinţa ne-ar fi mereu neliniştită că s-ar putea la urmă să primim sentinţa aspră a judecăţii. Dar când Dumnezeu însuşi te justifică şi Duhul Sfânt poartă această mărturie, dându-ţi pacea cu Dumnezeu, noi simţim că lucrul e sigur şi intrăm în odihnă. Nici un grai omenesc nu poate spune liniştea ce-şi face loc în inima celor ce primesc pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere. Prietene, caut-o fără întârziere!

NEPRIHĂNIREA OFERITĂ PĂCĂTOŞILOR

Noi am văzut că cei păcatoşi sunt socotiţi neprihăniţi şi am constatat adevărul că numai Dumnezeu poate socoti pe cineva neprihănit. Acum mergem un pas înainte să cercetăm: Cum poate Dumnezeu, care este drept, să socotească neprihănit pe cel păcătos? Aici căpătăm un răspuns deplin prin cuvintele lui Pavel din Romani capitolul 3, versetele 21 până la 26:

„Dar acum s'a arătat o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, fără lege — despre ea mărturisesc Legea şi proorocii — şi anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credinţa în Isus Hristos, pentru toţi şi peste toţi cei ce cred în El. Nu este nici o deosebire. Căci toţi au păcătuit, şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu. Şi sunt socotiţi naprihănlţi, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus. Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credinţa în sângele Lui, o jertfă de ispăşire, ca să-şi arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea în delungei răbdari a lui Dumnezeu; pentruca, în vremea de acum, să-şi arate neprihănirea Lui în aşa fel în cât, să fie neprihănit, şi totuş să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus.

Aici, îngăduiţi-mi să vă împărtăşesc din experienţa mea personală. Când am fost pătruns de Duhul Sfânt şi convins de păcat, aveam un sentiment clar despre dreptatea lui Dumnezeu. Păcatul, care pentru alţii nu însemna mare lucru, pentru mine a devenit o povară grea, insuportabilă. Nu mă temeam atâta de iad, ci mai mult de păcat. Mă ştiam aşa de vinovat încât îmi reamintesc şi azi sentimentul ce-l aveam, încât chiar dacă Dumnezeu n'ar vrea să mă pedepsească, totuş, din cauza păcatului, ar trebui s'o facă. Simţeam că Judecătorul Suprem trebuie să condamne păcate ca ale mele. M'am aşezat pe scaunul de judecată şi singur m'am condamnat la pierzare, căci am recu-

noscut că dacă aş fi fost chiar Dumnezeu, nu aş fi putut să nu trimit în fundul iadului pe o creatură vinovată ca mine. Tot timpul, eu am avut un adânc respect pentru numele lui Dumnezeu, pentru întegritatea guvernării Sale morale, şi am simţit că conştiinţa mea nu ar fi mulţumită păcatele mele ar fi iertate pe nedrept. Păcatul pe care l-am săvârşit trebuia pedepsit. Apoi mi s'a născut întrebarea, cum s'ar putea ca Dumnezeu să fie drept şi totuş să socotească neprihănit pe cel vinovat. Mi-am întrebat inima: Cum s'ar putea să fie drept şi tot odată să îndreptăţească, justificând un păcătos? M'a obosit şi plictisit această întrebare, fără să-i pot găsi răspunsul. Desigur, niciodată nu aş fi putut inventa un răspuns care să-mi mulţumească conştiinţa.

Doctrina ispăşirii este pentru mintea mea una din cele mai sigure dovezi asupra inspiraţiei divine a Sfintei Scripturi. Cine ar fi încercat sau ar fi putut să se gândească la moartea unui Mare Comandant nepătat, pentru nişte răsculaţi păcătoşi? Aceasta nu e o învăţătură de mitologie omenească sau imaginaţie poetică. Metoda ispăşirii este unică între oameni, fiindcă ea este un fapt pe care neadevărul nu-l putea născoci. Dumnezeu însuşi a rânduit-o, fiind ceva ce nu se poate imagina.

In tinereţea mea, am auzit despre mântuirea prin jertfa lui Isus, dar în sufletul meu n'am cunoscut mai mult decât unul născut şi crescut printre Hotentoţi. Aveam lumină, dar eram orb. A fost necesar ca însuşi Domnul să-mi desluşească această chestiune. A fost pentru mine ca o revelaţie, atât de nouă de parcă nu citisem niciodată în Scriptură că Isus a fost arătat ca jertfă de ispăşire pentru păcate, pentruca Dumnezeu să poată fi drept. Cred că este ca o revelaţie pentru fiecare nou născut copil al lui Dumnezeu când o întâlneşte. Eu înţeleg acea glorioasă doctrină a înlocuirii noastre de către Domnul Isus, ca făcând

posibilă mântuirea noastră printr'o jertfă înlocuitoare în persoana Sa. Mi-a fost dat să văd că Cel ce este Fiul lui Dumnezeu, egal şi veşnic cu Tatăl, a făcut din vechime legământul pentru un popor ales, ca pe această bază să poată suferi pentru ei şi să-i poată mântui. De vreme ce căderea noastră în păcat la început nu a fost fapta noastră personală, căci noi am păcătuit prin reprezentantul nostru, prin primul Adam, a devenit posibil pentru noi să fim recâştigaţi printr'un al doiles reprezentant; tocmai prin Acela care şi-a luat angajamentul să fie Conducătorul poporului Său, ca El să fie al doilea Adam. Mi-am dat seama că mai nainte de a păcătui eu personal, am păcătuit prin păcatul tatălui meu; şi mă bucur că aşa a devenit posibil, din punct de vedere al legii, să mă ridic din păcat printr'un al doilea reprezentant. Căderea prin Adam a lăsat o portiţă de scăpare: un alt Adam poate să refacă ceeace a ruinat primul. Când am fost neliniştit de posibilitatea de a fi iertat de către un Dumnezeu drept, am înţeles şi văzut prin credinţă, că acela care este Fiul lui Dumnezeu a devenit omul, şi că în binecuvântata Sa fiinţă, a purtat păcatul meu pe cruce. Am văzut că osânda Lui care îmi aducea pacea a căzut peste El şi că prin rănile Lui suntem vindecaţi. Prietene, ai văzut vreodată aceasta? Ai înţeles vreodată cum poate Dumnezeu să fie drept până la capăt, fără să te pedepsească, fără să-Şi tocească tăişul săbiei — să fie nemărginit în milă şi să poată justifica pe cei păcătoşi care se întorc la El? Poate, fiindcă Fiul lui Dumnezeu a luat asupra Sa împlinirea legii, suferind El pedeapsa ce mi se datora mie, aşa că Dumnezeu putea să treacă cu vederea păcatul. Legea lui Dumnezeu a fost mai mult decât satisfăcută prin moartea lui Hristos — mai mult decât dacă toţi nelegiuiţii din lume ar fi fost aruncaţi în iad. Guvernarea lui Dumnezeu a fost astfel restabilită mult mai glorios prin faptul că Fiul lui Dumnezeu a suferit pentru păcat,

decât dacă ar fi suferit întreaga omenire. Isus a purtat osânda morții în locul nostru. Ce minune! El țintuit pe cruce! E cea mai mare imagine ce o poți vedea. Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului, acolo pe cruce, în nespuse dureri! El, cel drept, murind pentru cei nedrepți, ca să ne aducă pe noi la Dumnezeu! El, cel nevinovat, pedepsit, El cel sfânt, condamnat! Cel veșnic binecuvântat, insultat! Cel nemărginit în glorie supus la moarte și batjocorit! Cu cât privesc mai mult la suferințele Fiului lui Dumnezeu, cu atât sunt mai sigur că ele au fost deajuns pentru mine. Pentru ce altceva a suferit El, dacă nu pentru ca să dea la o parte pedeapsa de deasupra noastră? Deci, dacă El a dat-o la o parte prin moartea Lui, atunci ea nu mai este și toți cei ce cred în El, nu se mai tem de ea. Și așa trebuie să fie, căci de când e făcută ispășirea, Dumnezeu e în stare să ierte fără să zguduie temeliile tronului Său, sau în orice caz fără să-și păteze cartea poruncilor Sale. Conștiința primește un răspuns deplin la întrebarea ei chinuitoare. Mânia lui Dumnezeu împotriva oricărei nelegiuiri depășește orice concepție de groază. Bine a spus Moise: **„Cine cunoaște urgia Ta așa cum se cuvine?"** Totuși când auzim pe Domnul gloriei strigând: **„Pentru ce M'ai părăsit?"**, și-L vedem dându-Și duhul, noi simțim că dreptatea lui Dumnezeu a primit o satisfacere din belșug printr'o așa ascultare deplină și o moarte atât de teribilă îndurată de o persoană divină. Dacă Dumnezeu însuși se pleacă în fața legii Sale, ce s'ar putea mai mult? Ispășirea aceasta merită o mai mare importanță decât toate nelegiuirile omenirii. Marele fluviu ce curge din jertfa iubitoare a lui Isus poate spăla munți de păcate. Din cauza bunătății nesfârșite a acestui reprezentant, Domnul poate privi îngăduitor asupra celorlalți oameni, oricât de nevrednici ar fi ei.

Aici e minunea minunilor, că Domnul Isus a trebuit să stea în locul nostru: „și să poarte El ce noi n'am fi putut purta niciodată, a dreptății Tatălui mânie

toată." Dar El așa a făcut. **„S'a isprăvit".** Dumnezeu vrea să cruțe pe păcătos, deaceea nu L-a cruțat pe singurul Său Fiu. Dumnezeu poate trece cu vederea păcatele tale, fiindcă ele au fost puse asupra Domnului Isus, acum o mie nouă sute de ani. Dacă tu crezi în Isus — și tocmai aici este esențialul — atunci păcatele tale au fost înlăturate prin Cel ce a fost ispășitorul pentru poporul Său.

Dar ce înseamnă a crede în El? Nu înseamnă numai a spune: El este Dumnezeu și Mântuitor, ci a te încrede în El cu totul, pe deplin, a-L lua pentru mântuirea ta întreagă de acum și pe veci — Domnul tău, Stăpânul tău cu totul. Dacă tu vrei să-L ai pe Isus, El te și are deja. Dacă tu crezi în El, ți-o spun că tu nu poți merge în iad, căci aseasta ar face ca jertfa Lui să nu fi avut nici un preț. Nu se poate ca o jertfă să fie primită și totuși sufletul pentru care ea a fost acceptată, să moară. Dacă sufletul ce crede poate fi condamnat, atunci ce rost mai are jertfa? Dacă Isus a murit în locul meu, pentru ce atunci mai trebuie să mor și eu? Fiecare credincios își poate însuși jertfa ca făcută anume pentru el; prin credință, el și-a pus mânile pe ispășitor făcându-l reprezentantul său, deaceea el poate fi asigurat că niciodată nu va pieri. Oare Dumnezeu ar fi putut primi jertfa Fiului Său și apoi iarăși să ne condamne la moarte! El nu poate citi iertarea noastră scrisă cu sângele Fiului Său și apoi să ne lovească. Nu-i cu putință. O, de-ai avea parte de harul să privești numaidecât la Isus, și să faci un început hotărâtor cu Isus, care este izvorul principal al milei față de cel vinovat.

„El socotește pe păcătos neprihănit — Dumnezeu este Acela care-i socotește neprihăniți"; deci acesta e motivul pentru care justificarea poate fi făcută si Dumnezeu o face numai prin jertfa ispășitoare a Fiului Său. Deaceea, ea poate fi făcută în chip corect, atât de corect că nimeni nu va fi întrebat vreodată;

atât de desăvârşit încât în ziua cea de pe urmă, ziua de groază, când cerul şi pământul va trece, nu va fi nimeni care să tăgăduiască valabilitatea acestei justificări. **„Cine-i va osândi? Hristos a murit. Cine va ridica pâră împotriva aleşilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care-i socoteşte neprihăniţi."**

Acum, sărmane suflet, vrei tu să vii în această barcă a vieţii, aşa cum eşti? Aici eşti salvat dela naufragiu. Primeşte această izbăvire sigură. Dar eu nu pot aduce nimic cu mine" — vei spune. Nu ţi se cere însă să aduci nimic cu tine. Oamenii care-şi scapă viaţa sunt gata să-şi dezbrace şi hainele şi să le arunce. Sari în barcă aşa cum te găseşti.

Iţi voi spune ceva despre mine, ca să te încurajez: Singura mea speranţă pentru a merge în cer stă în deplina ispăşire făcută pe crucea de pe Calvar, pentru cei păcătoşi. Mă încred în ea cu tărie — nici o umbră de speranţă de altundeva. Tu eşti la fel ca mine; căci niciunul din noi nu are vreo vrednicie pe care să se razime. Să dăm mâna şi să stăm împreună la piciorul crucii, să-I încredinţăm odată pentru totdeauna sufletele noastre Lui, care Şi-a vărsat sângele pentru păcatele noastre. Noi vom fi mântuiţi de unul şi acelaşi Mântuitor. Dacă tu pieri încrezându-te în El şi eu deasemenea trebuie să pier. Ce aş putea să fac mai mult ca să-ţi dovedesc propria mea încredere în evanghelia pe care ţi-am pus-o în faţă.

IZBĂVIREA DE PĂCAT

Aş vrea să spun clar unele lucruri celor ce înţeleg metoda justificării prin credinţă în Isus Hristos, dar care sunt frământaţi că ei înşişi nu se pot opri dela păcat. Nu putem fi fericiţi, liniştiţi sufleteşte sau sănătoşi duhovniceşte până ce nu devenim sfinţi. Trebuie să fim izbăviţi de păcat. Dar cum? Aceasta e întrebarea de viaţă şi moarte a multora. Vechea noastră fire e foarte înrădăcinată în oameni — încearcă s'o îndoi, s'o îmblânzeşti, dar ea nu se lasă supusă; oamenii constată cu groază că în loc să fie mai buni, ei devin mai răi ca înainte. Inima e atât de împietrită, voinţa neînfrântă, patimile năvalnice, gândurile nesocotite, închipuirea imposibil de stăpânit, dorinţele aşa de sălbatice, încât omul îşi dă seama că nişte fiare sălbatice sălăşluiesc înlăuntrul lui, care mai degrabă îl vor sfâşia decât să se lase stăpânite de el. Putem spune despre firea noastră decăzută ceea ce a spus Domnul lui Iov cu privire la Leviatan: **„Te vei juca cu el ca şi cu o pasăre? Îl vei lega tu ca să-ţi înveseleşti fetele? (Iov. 41.5)** Omul ar putea spera mai degrabă să ţină crivăţul în pumnii săi, decât să se aştepte ca prin puterea sa să supună aceste forţe violente care sălăşluiesc înlăuntrul naturii sale decăzute. Aceasta ar fi o mult mai mare ispravă decât ce-a făcut Hercule din legende. Aici e nevoie de Dumnezeu.

„Eu aş putea crede că Isus mi-ar ierta păcatele" — spune unul, dar necazul meu e că după aceea păcătuiesc din nou şi că simt înlăuntrul meu o înspăimântătoare pornire spre rău. Sunt exact ca o piatră, pe care dacă o arunci în sus, cade imediat iarăş la pământ; aşa şi eu deşi sunt ridicat în slăvi printr'o predică înflăcărată, imediat decad din nou în vechea mea stare de nepăsare. Vai, cât de uşor sunt vrăjit de ochii şarpelui şi ţinut astfel ca fermecat, încât nu pot scăpa de nebunia mea.

Prietene, mântuirea ar fi o chestiune tristă şi neisprăvită, dacă ea nu s'ar referi la ce este ruinat în noi. Dorim să fim şi curăţiţi şi iertaţi. Justificarea fără sfinţire nu ar fi mântuire deplină. Ea s'ar putea asemăna cu o curăţire de lepră şi apoi părăsirea bolnavului lăsându-l să moară în neputinţa lui; sau ar fi ca iertarea unei răscoale, îngăduindu-li-se apoi răsculaţilor ca să rămână şi mai departe duşmanii împăratului. Printr'o justificare fără sfinţire, s'ar înlătura urmările păcatului, dar s'ar trece cu vederea însăşi cauza lui, şi aceasta ne-ar da o muncă fără speranţă şi fără sfârşit. Ea ar opri pentru un moment cursul râului, dar ar lăsa deschis izvorul murdăriilor, care mai curând sau mai târziu ar rupe zăgazul şi s'ar revărsa cu mai multă furie. Aduceţi-vă aminte că Domnul Isus a venit să ridice păcatul lumii în trei feluri: El a venit să înlăture pedeapsa păcatului, puterea păcatului şi în cele din urmă prezenţa păcatului. Imediat ce atingem faza a doua, puterea păcatului va fi înfrântă numaidecât, şi ne vom afla pe drum spre a treia, adică spre înlăturarea păcatului. **„Şi ştiţi că El s'a arătat ca să ia păcatele noastre." (1 Ioan 3.5)**

Ingerul a zis despre Domnul: **„Îi vei pune numele Isus, pentrucă El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale." (Matei 1.21)** Domnul Isus a venit ca să distrugă în noi lucrările diavolului. Ceea ce s'a zis la naşterea Domnului a fost repetat la moartea Lui; pentru că atunci când soldatul roman L-a străpuns cu suliţa în coastă, de acolo a curs sânge şi apă, ca să se arate dubla curăţire prin care suntem scăpaţi de vina şi necurăţenia păcatului.

Dacă deci eşti tulburat din cauza puterii păcatului, din cauza înclinărilor firii tale, este o făgăduinţă pentru tine. Să ai credinţă în ea, căci ea stă în acel legământ al harului care este rânduit în toate. Dumnezeu, care nu poate minţi, a spus prin proorocul Ezechiel (36.26) **„Vă voi da o inimă nouă şi voi pune**

în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră şi vă voi da o inimă de carne."

Peste tot întâlnim: **„Eu voi, Eu voi da, Eu voi scoate ..."** Acesta este stilul împărătesc al Sfântului Sfinţilor, care poate să-Şi îndeplinească voia Lui. Nici un cuvânt al Său nu va rămâne zadarnic.

Domnul ştie foarte bine că tu nu-ţi poţi schimba inima, nici nu ţi-o poţi curăţi; dar deasemenea ştie că El le poate face pe amândouă. El poate face pe un Etiopean să-şi schimbe culoarea pielii şi pe leopard petele de pe blana sa. Ascultă şi minunează-te: El te poate crea a doua oară. El te poate face să te naşti din nou. Aceasta e o minune a harului, dar Duhul Sfânt o săvârşeşte. Ar fi ceva nemaipomenit ca cineva stând la picioarele cascadei Niagara, să poată spune un cuvânt care să facă apele năvalnice ale fluviului, să urce înapoi sărind prăpastia peste care acum apele se prăvălesc cu o forţă uimitoare. Numai puterea lui Dumnezeu ar putea face aşa minune. Aceasta este doar o comparaţie potrivită cu ce se întâmplă când se schimbă cursul vieţii tale. Totul este posibil cu Dumnezeu. El poate schimba direcţia dorinţelor şi cursul vieţii tale, şi în loc să mergi în jos, depărtându-te de Dumnezeu, să facă apoi ca întareaga ta fiinţă să se ridice în sus spre Dumnezeu. De fapt asta a promis El că va face cu cei ce sunt în legământ cu El. Şi noi cunoaştem din Scripturi că toţi cei credincioşi sunt în acest legământ. Să ne amintim cuvintele: **„Vă voi da o inimă nouă, şi voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, şi vă voi da o inimă de carne."**

Ce promisiune minunată! Să o primim ca adevărată — să o strângem la pieptul nostru. Atunci ea se va îndeplini în noi, şi vom cânta această schimbare minunată, lucrată în noi de harul suveran al lui Dumnezeu.

E vrednic de remarcat că atunci când Domnul scoate și înlătură din om inima de piatră, acest lucru e făcut cu adevărat. Și odată făcut, nu există putere care ar putea să înlăture inima nouă, și duhul nou și statornic pe care El îl pune înlăuntrul nostru. **„Căci lui Dumnezeu nu-i pare rău de darurile și de chemarea făcută." (Romani 11.29)** Lui nu-i pare rău, deci nu ia înapoi ce a dat odată. Când schimbarea o face însuși omul, ea se termină curând și omul se întoarce la necurățiile lui, ca și câinele la ce-a vărsat odată. Dar când Dumnezeu pune o inimă nouă în noi, ea rămâne acolo pe veci și niciodată ea nu se va preface în inimă de piatră. El, care a făcut-o de carne, o va păstra așa. Deci, noi ne putem bucura veșnic de ceea ce creează Dumnezeu în Împărăția harului Său.

Să punem chestiunea cât se poate de simplu. Ați auzit vreodată pilda dată de Rowland Hill cu pisica și scroafa? Eu o voi reda în felul meu, ca să explic cuvintele expresive ale Mântuitorului: **„Trebuie să vă nașteți din nou."** Ați văzut de sigur o pisică. Ce curată este ea! Cu câtă dibăcie se spală ea, cu limba, cu labele! Ți-e mai mare dragul s'o privești! Dar ați văzut vreodată o scroafă așa de curată? Desigur niciodată. Ar fi împotriva firii ei. Ea preferă murdăria și noroiul. Încercați să faceți o scroafă să se spele și veți vedea ce puțină reușită veți avea. Ar fi un mare progres sanitar dacă porcii s'ar spăla și ar rămâne curați. Încercați să-i învățați să se spele ca pisica! — vorbe fără rost. Speli o scroafă cu forța și imediat ce găsește noroi, se tăvălește cu plăcere acolo. Singura cale prin care poți să faci pe o scroafă să se spele e s'o transformi într'o pisică; atunci ea se va spăla și va fi curată, dar până atunci nu. Să presupunem că transformarea ar reuși, atunci ce era imposibil, devine destul de ușor. Porcii ar putea sta foarte bine pe covoraș, în salon. La fel e cu omul păcătos. Nu-l poți forța să facă ceea ce un om renăscut face cu

cea mai mare plăcere. Îl poți învăța, poți să-i arăți un bun exemplu, dar el nu poate învăța arta sfințeniei, căci nici nu se gândește la așa ceva; natura lui îl mână pe o altă cale. Când Domnul face un om nou din el, atunci toate lucrurile capătă o altă înfățișare. Atât de mare este schimbarea aceasta, încât am auzit odată pe un convertit spunând: Ori că lumea este schimbată ori eu sunt altul! Firea nouă urmărește neprihănirea, după cum firea veche rătăcește după păcat. Ce binecuvântare e să primești o asemenea fire! Numai Duhul Sfânt o poate da.

Oare poți să înțelegi ce minunat este pentru Domnul să dea o inimă nouă și un duh statornic unui om? Ai văzut poate pe vreun copil hârjonindu-se cu un altul, iar în timpul jocului, rupându-și o unghie ce mai târziu crește la loc. Dar ceva mult mai uimitor e ca unui om să i se dea o inimă nouă. Uite un pom; dacă tai o cracă, alta crește în loc. Dar poți oare schimba natura noii crăci? Poți îndulci seva acră? Poți face ca spinii să rodească smochine? Se poate însă altoi pomul sălbatic cu o specie aleasă și aceasta e ceva asemănător cu firea nouă pe care ne-o dă lucrarea harului. Dar a schimba seva vitală a pomului ar fi într'adevăr o minune. O așa minunăție și taină a puterii lui Dumnezeu lucrează în toți cei ce cred în Domnul Isus.

Dacă te predai lucrării Lui divine, Domnul va schimba firea ta. El va răpune firea veche și va da viață firii noi în tine. Pune-ți încrederea în Domnul Isus și El va lua inima de piatră din trupul tău și îți va da o alta de carne. Tot ce-i tare, nesimțitor, va fi moale și simțitor; unde totul era patimă, va fi virtute; unde totul este pornire josnică, va fi dorință înălțătoare cu deosebită putere. Leul îngrozitor face loc mielului blând; corbul necurăției va zbura din fața porumbelului curăției; capul șarpelui înșelător va fi zdrobit sub călcâiul adevărului.

Eu am văzut cu ochii mei asemenea schimbări minunate ale caracterului moral și spiritual, așa că nu pierd nădejdea pentru nimeni. Eu aș putea, dacă ar fi cazul, să vă dau nume de femei care au fost decăzute, iar acum sunt curate ca zăpada, și bărbați batjocoritori, care acum împart la toți bucurie printr'un adânc devotament. Hoții devin cinstiți; bețivii, oameni cum se cade; mincinoșii, oameni de cuvânt; cei ce-și băteau joc, oameni plini de râvnă. Oriunde s'a arătat harul lui Dumnezeu unui om, l-a învățat s'o rupă cu poftele lumești și să trăiască cu cumpătare dreptate și evlavie în această lume rea. Acelaș lucru îl va face harul și cu tine, iubite cititor.

„Eu nu pot face această schimbare" — zice cineva. Dar cine ți-a spus că o poți face? Scriptura pe care am citat-o nu vorbește despre ce poate face omul, ci despre ce vrea să facă Dumnezeu. Ea e o făgăduință a lui Dumnezeu și El trebuie să-și îndeplinească angajamentele Sale. Increde-te în El că-și îndeplinește cuvântul față de tine — El o va face.

„Dar cum o va face?" te întrebi tu, plin de interes. Oare trebuie ca Domnul să-ți explice metodele Sale, înainte ca tu să crezi în El? Lucrarea Domnului în această privință e o mare taină: Duhul Sfânt o face. Cel ce a făcut promisiunea, are răspunderea să o țină, și El nu caută la fața omului. Dumnezeu, care a promis această minunată schimbare, o va face în mod sigur cu toți cei ce primesc pe Isus, căci tuturor acestora le dă puterea de a deveni copiii lui Dumnezeu. O, de ai crede aceasta! De ai crede că El vrea și o poate face! De ai crede că El nu poate minți! O, de te-ai încrede în El pentru a primi o inimă nouă și un duh statornic, pe care El ți le poate da! Să-ți dea Domnul credință în promisiunile Lui și în Fiul Său, credință în Duhul Sfânt, credință în El — a Lui să fie slava, cinstea și gloria în veci de veci! Amin.

DIN HAR PRIN CREDINȚĂ

Efeseni 2.8

Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine dela voi; ci este darul lui Dumnezeu."

Aș vrea să arăt, în cele ce urmează, izvorul sau obârșia mântuirii noastre, care este harul lui Dumnezeu. **„Prin har sunteți mântuiți".** Dumnezeu fiind milostiv, păcătoșii sunt iertați, convertiți, spălați și mântuiți. Și aceasta, nu din cauză că ar avea merite; ci din dragostea fără margini, a bunătății, milei, compătimirei, îndurării și harului lui Dumnezeu. Să privim cu atenție la acest izvor nesecat. Este râul cristalin al apei vieții, care curge din tronul lui Dumnezeu și al Mielului!

Cât de nepătruns e harul lui Dumnezeu! Cine poate măsura întinderea lui? Cine îi poate pătrunde adâncimile? Ca toate celelalte atribute divine, și harul este fără margini. Dumnezeu e plin de dragoste pentrucă **„Dumnezeu este dragoste".** El e plin de bunătate pentrucă e bun. Bunătatea fără margini și dragostea intră în însăși esența Dumnezeirii. Oamenii nu sunt nimiciți, fiindcă **„în veci ține îndurarea Lui";** păcătoșii sunt aduși la El și iertați, fiindcă **„bunătățile Lui nu s'au sfârșit."**

E bine s-o amintim, căci ușor se poate cădea în greșala de a-ți fixa într-atât gândul asupra credinței, care nu este decât un canal al mântuirii, încât să uiți harul care este fântâna și izvorul însăși al credinței. Credința este lucrarea harului divin în noi. Nimeni nu poate spune că Isus este Hristosul decât prin Duhul Sfânt. **„Nimeni nu poate veni la Mine** — spune Isus — **dacă nu-l va atrage Tatăl, care M-a trimis."** Astfel credința, care ne aduce la Domnul Isus, este rezultatul atragerii divine. Harul este prima și ultima cauză ce pune în mișcare mântuirea; iar credința, deși atât de esențială, este numai o parte importantă a modului complex ce-l utilizează harul. Noi suntem

salvați **„prin credință“,** dar mântuirea este **„prin har“.** Faceți să răsune aceste cuvinte ca trimbița arhanghelului: **„prin har sunteți mântuiți“.** Ce veste minunată pentru cei fără merite!

Credința este ca și un canal, sau o conductă — harul este izvorul. Credința este deci conducta prin care curge belșugul milei, ca să astâmpere sufletele însetate ale oamenilor. Deaceea, e mare nenorocire când conducta este defectă. E trist să vezi faimoasele conducte antice din jurul Romei, care nu mai pot conduce apa din cauză că această măreață realizare, s'a ruinat cu timpul. Conducta trebuie păstrată în bună legătură cu izvorul; să nu fie nici spartă, nici înfundată. Tot așa și credința trebuie să fie adevărată și în bună stare, ducând drept la Dumnezeu și venind direct la noi, căci numai așa poate fi un canal folositor, să aducă milă sufletelor noastre.

Și să nu uităm — credința este numai canalul nu izvorul, așa că nu trebuie ridicată mai presus de izvorul divin al tuturor binecuvântărilor, care este harul lui Dumnezeu. Nu faceți din credință un Mântuitor, un Hristos, și nici nu vă gândiți la ea ca și cum ar fi ea însăși un izvor aparte de mântuire. Noi am găsit viața **„privind la Isus“,** nu la credința noastră. Prin credință toate lucrurile devin posibile pentru noi; totuși puterea nu stă în credință, ci în Dumnezeu, cu care ajungem în legătură prin credință. Harul este locomotiva, iar credința lanțul care leagă vagonul sufletului de Marea forță care îl pune în mișcare. Neprihănirea credinței nu e morala excelentă a credinței, ci e neprihănirea Domnului Isus pe care credința nu o naște, ci doar o primește. Pacea sufletească nu se obține prin contemplarea credinței noastre, ci ea vine dela Cel care constituie pacea noastră, a Cărui haină o atinge credința, și astfel puterea se scurge în sufletul nostru.

Fiți atenți, dragi cititori, să nu vă pierdeți din cauza slăbiciunii credinței voastre. Chiar o mână care tre-

mură, nesigură poate primi un dar prețios. Mântuirea Domnului poate veni asupra noastră chiar dacă credința noastră ar fi numai ca un grăunte de muștar. Puterea stă în harul lui Dumnezeu, nu în credința noastră. Mesagii importante pot fi transmise printr'un fir subțire de sârmă — la fel mărturia dătătoare de pace a Duhului Sfânt poate atinge o inimă, cu ajutorul unui fir cum este credința, care, de subțire ce este părea că nu poate susține nici propria sa greutate. Gândiți-vă mai mult la Cel pe care Îl priviți decât la privirea însăși. Trebuie să privești, cititorule nu la privirea ta, ci doar la Domnul Isus și la harul lui Dumnezeu descoperit în El.

CREDINŢA, CE ESTE EA?

Ce este credinţa, despre care se spune: **„Prin har aţi fost mântuiţi, prin credinţă!"** Sunt multe descrieri despre credinţă; însă aproape toate explicaţiile pe care le-am auzit, m'au făcut ca apoi să înţeleg mai puţin ca înainte. Un negru a spus că după ce a cetit un capitol, a fost cuprins de **„confuzie"**, deşi autorul a vrut să o explice. Uneori, căutăm să explicăm credinţa până ce nimeni nu mai înţelege nimic. Sper că nu voi face aşa greşeli.

Ce este credinţa? Este cel mai simplu lucru şi probabil că din cauza simplicităţii sale este aşa de greu de explicat. Ea se compune din trei părţi: Cunoaşterea, credinţa şi încrederea.

Cunoaşterea vine mai întâi. In epistola apostolului Pavel către Romani stă scris: **(10.14) „Şi cum vor crede în Acela despre care n-au auzit?"** Eu trebuie să fiu instruit despre unele fapte mai înainte ca să le pot crede. **„Credinţă vine prin auzire".** Noi trebuie mai întâi să auzim, ca să ştim ce trebuie să credem. Scriptura spune: **„Deaceea nădăjduim la Tine, cei ce cunoaştem numele Tău."** Un anumit grad de cunoştinţă este necesar pentru a ajunge la credinţă; deaceea este de mare însemnătate dobândirea acestor cunoştinţe. **„Plecaţi-vă urechile, şi veniţi la Mine; ascultaţi, şi sufletul vostru va trăi!"** Acesta e Cuvântul vechilor profeţi şi este şi Cuvântul Evangheliei. Cercetaţi în Scriptură şi învăţaţi ce spune Duhul Sfânt despre Hristos şi sfinţenia Sa! Căutaţi să cunoaşteţi pe Dumnezeu! **„Cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este şi că răsplăteste pe cei ce-L caută."** Să vă dăruiască Duhul Sfânt dela El, Duh de cunoştinţă şi frică de Dumnezeu!

Căutaţi să cunoaşteţi Evanghelia; să ştiţi care este vestea cea bună, ca să vorbiţi despre iertare, despre reînoirea inimilor, despre primirea ca copii ai Domnului şi despre numeroase alte binecuvântări. Invăţaţi

în special despre Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, să cunoaşteţi pe Mântuitorul omenirii, care s-a făcut om ca şi noi, totuşi una cu Dumnezeu, şi prin aceasta în măsură a fi ca Mijlocitor între Dumnezeu şi oameni. El îşi întinde mâna Sa ocrotitoare peste toţi şi mijloceşte între păcătos şi Judecătorul acestei lumi. Siliţi-vă totdeauna şi învăţaţi neîncetat dela Domnul Isus Hristos. Siliţi-vă, mai cu deosebire, să cunoaşteţi învăţătura ce se desprinde din jertfa lui Hristos; căci punctul principal pe care este zidită adevărata credinţă a sufletului este acesta: **„Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neţinându-le în socoteală păcatele lor!" (1 Cor. 5.19)** Ştiţi că Isus a fost socotit ca blestemat pentru noi, fiindcă stă scris: **„Blestemat e oricine este atârnat pe lemn!" (Gal. 3.13)** Aprofundaţi adânc învăţătura despre jertfa lui Hristos făcută pentru noi şi în locul nostru, căci numai El singur ca Domn a luat asupra Sa păcatele noastre, pentru ca noi să avem parte de dreptate în faţa lui Dumnezeu, unde El stă cu cea mai dulce mângâiere pentru omenirea păcătoa să.

Sufletul tău să meargă mai departe, păstrând aceste lucruri ca adevărate. Să credeţi că Dumnezeu trăieşte şi că El aude orice strigăt ce vine din inimi curate, că Evanghelia este dela Dumnezeu, că justificarea prin credinţă este cel mai mare adevăr, că Dumnezeu în aceste din urmă zile, prin Duhul Său, ţi s-a arătat mai clar decât până acum. Mai departe, să credeţi în inima voastră, că Isus cu adevărat este Dumnezeul şi Mântuitorul nostru, Salvatorul omenirei, Profet, Preot şi Impăratul poporului Său. Sub aceste stări să-L luăm ca singurul adevăr, ce nu se poate desminţi. Mă rog ca şi voi, dragi cetitori, să doriţi cât de curând să ajungeţi la aceste convingeri şi adevăruri. Credeţi cu tărie: **„Că sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne face curaţi de toate păcatele."** Deoarece jertfa Sa a fost primită în întregime de Dumnezeu pentru toţi oamenii. Aşa că oricine crede

în Isus, nu va fi judecat. Credeți aceste adevăruri, după cum credeți în părerile voastre obișnuite; căci deosebirea între credința obișnuită și cea mântuitoare stă doar în subiectele asupra cărora se exercită. Crede cuvântul lui Dumnezeu așa cum crezi spusele tatălui tău sau a prietenului tău. **„Dacă primim mărturia oamenilor, mărturia lui Dumnezeu este mai mare. (1 Ioan 5.9)**

Ai făcut acum un mare pas spre credință, îți mai lipsește însă un singur element care să complecteze. Este tocmai încrederea. Predă-te Dumnezeului îndurărilor; pune-ți nădejdea în evanghelia harului; încredințează-ți sufletul Celui ce a murit și a înviat; spală-ți păcatele în sângele ispășitor; primește desăvârșita Lui neprihănire și va fi bine. Increderea este sângele credinței; fără ea, credința e moartă, nu e o credință mântuitoare. Puritanii obișnuiau s-o explice prin cuvântul **„rezemare".** Asta înseamnă sprijinirea pe ceva material. Dar tu lasă-te cu toată greutatea pe Hristos. Și poate fi mai bine descrisă dacă-ți spun: aruncă-te pe Stânca veacurilor și rămâi acolo. Aruncă-te în brațele lui Hristos; odihnește-te în El. Predă-te Lui. In acest mod ai realizat credința mântuitoare. Credința nu e ceva orb, căci ea începe prin cunoștință. Ea nu e un rod al închipuirii, căci ea stă pe fapte sigure. Nu e un vis, un lucru fără efect, căci se încrede și își reazămă destinele pe un adevăr deja descoperit. Aceasta e singura cale de explicare a credinței. M'aș mira dacă n'am fost destul de clar.

Să continui totuși, a explica. Credința este încrederea că Hristos e ceea ce El a spus că e, și că va face ceea ce El a spus, iar apoi să așteptăm dela El. Scriptura vorbește despre Hristos ca fiind Dumnezeu în trup omenesc, ca fiind desăvârșit, cum a fost jertfa Lui pentru păcat în locul nostru, cum a purtat păcatele noastre în trupul Său pe crucea de lemn. Scriptura vorbește despre El că a purtat nele-

giuirea noastră, punând capăt păcatului, şi că a adus neprihănirea veşnică. Scrierile sfinte ne spun mai departe că El **„a înviat din morţi, că trăieşte în veci ca să mijlocească pentru noi“**, că s'a înălţat în slavă şi a luat stăpânirea cerurilor în numele poporului Său, că în curând El va să vie iarăşi ca **„să judece lumea cu dreptate şi poporul Său cu nepărtinire.“** Şi noi suntem îndreptăţiţi să credem că e aşa, căci aceasta este mărturia lui Dumnezeu Tatăl când spune: **„Acesta este Fiul Meu cel iubit, pe El să-L ascultaţi.“** La fel Dumnezeu Duhul Sfânt a mărturisit aceasta, căci El a purtat mărturia lui Hristos atât în Cuvântul inspirat cât şi prin diferite minuni şi prin lucrarea pe care o face în inimile oamenilor. Noi suntem îndreptăţiţi să credem că această mărturie este adevărată şi cu totul vrednică de primit.

Credinţa deasemenea acceptă că **El va face ceeace a promis.** De când a spus că pe cine vine la El nu-l va izgoni, e sigur că nu ne va respinge dacă venim la El. Credinţa acceptă ca adevărat ce Isus a spus: **„apa pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într'un izvor de apă care va ţâşni în viaţa veşnică.“** Dacă noi primim dela Hristos această apă vie, ea va rămâne în noi şi va ţâşni din noi în râuri de viaţă sfântă. Tot ce Hristos a promis că face, va face, şi noi trebuie să credem aceasta, aşa încât să privim iertarea îndreptăţirea, păstrarea în har, şi gloria eternă, ca ceva ce primim din mânile Sale, după cum El a făgăduit celor ce cred în El.

Urmează acum următorul pas necesar. **Isus este ce El a spus că e,** Isus va face ce El a spus că va face; deci noi trebuie să ne încredem în El, zicând: El îmi va fi ce El a spus că e, El îmi va face ceeace a promis; mă las în mânile Lui ca să mă poată mântui, căci a fost rânduit pentru asta. Eu stau pe făgăduinţele Lui că va face întocmai cum a spus. Aceasta este o credinţă mântuitoare, şi cel ce o are, are viaţa veşni-

că. Oricare ar fi pericolele și greutățile, oricare ar fi întunecimea și deznădejdea lui, oricare ar fi slăbiciunile și păcatele lui, cel ce crede în acest mod pe Hristos nu e condamnat și nu vine la judecată.

Dea Domnul ca această explicație să fie de folos! Eu cred că ea poate fi întrebuințată de Duhul Sfânt ca să îndrumeze pe cetitorul meu ca să-și capete deîndată pacea. **„Nu te teme, crede numai!" (Marcu 5.36)** Increde-te, prietene, și fii liniștit.

Se poate însă ca până la urmă, cititorul să se lase pe tânjeală, mulțumit că a înțeles ce are de făcut, și totuși să nu facă nimic. Cea mai slabă credință în opera creștină adevărată, este mai bună decât cele mai frumoase idealuri, ca cele mai înalte concepții rămase doar în domeniul închipuirii. Lucrul de seamă este să crezi pe Domnul Isus fără întârziere. Nu valorează nimic definițiile. Un om flămând mănâncă, deși nu înțelege compoziția hranei sale, anatomia gurii, sau procesul digestiunii, el trăiește pentrucă mănâncă. Un altul, mult mai deștept, înțelege pe deplin procesul nutriției, dar nur mănâncă — deaceea va muri cu toate cunoștintele lui. In acest moment sunt în iad, fără îndoială, mulți din aceia care **au înțeles** doctrina credinței, **dar nu au crezut.** Pe de altă parte, niciunul din cei ce s'au încrezut în Domnul Isus n'au fost respinși, deși poate niciodată n'au fost destul de înteligenți ca să-și definească credința lor. O, scumpe cititor primește pe Domnul Isus în sufletul tău și vei trăi pe veci. Căci, spune Cuvântul: **„Cel ce crede în El are viața veșnică."** — Amin.

CUM POATE FI ILUSTRATĂ CREDINTA?

Spre a reda cât mai clar chestinuea credinței, voi da câteva exemple. Deși numai Duhul Sfânt îl poate face pe cititor să vadă, este de datoria mea și totodată spre marea mea bucurie, de a-l lumina pe cât pot și de a ruga pe Domnul să-i deschidă ochii. O, de s'ar ruga și cititorul nostru la fel pentru el însuși! Credința care mântuie se aseamănă cu organele corpului omenesc.

Ea **e ca ochii** care privesc. Prin ei, apropiem ce-i departe de noi. Doar printr'o privire putem aduce în gândul nostru soarele și îndepărtatele stele. Așa prin credință, noi aducem pe Domnul Isus aproape de noi; deși El e departe în cer, El intră în inima noastră, Ajunge doar o privire spre El, așa cum spune un imn, ce conține purul adevăr:

Viața stă într'o privire spre Cel răstignit;
Privește la El acum și ești mântuit!

Credința este **ca o mână** care ia. Când apucă ceva, ea face exact ce face credința când primește pe Hristos și binecuvântările răscumpărăii Lui. Credința spune: Isus este al meu. Credința ascultă la sângele iertării și crede zicând: **„Il primesc ca să fiu curățit".** Credința primește moștenirea lăsată prin testament de Isus; ea este moștenitoarea lui Hristos. El S'a dat pe Sine însuși, în întregime credinței. Ia, prietene, acest mare har care a fost pregătit pentru tine. Tu nu-l furi, căci ai aprobarea divină în această privință: **„Oricine vrea să vină să ia apa vieții fără plată."** Cel ce poate căpăta ușor o comoară, doar primind-o în mânile sale, ar fi în adevăr fără minte, să nu profite, ci să rămână mai departe sărac.

Credința **e gura** care se hrănește din Hristos. Mai înainte ca mâncarea să ne poată hrăni, ea trebuie să fie primită de noi — destul de simplu — să mânânci și să bei. Noi de bună voie primim în gură mâncarea, apoi ea trece în organele interne, de unde e absorbi-

tă de țesăturile întregului corp omenesc. Pavel spune în epistola sa către Romani, la capitolul 10: **„Cuvântul este aproape de tine, chiar în gura ta."** Ce avem de făcut este doar să înghițim, spre a merge mai departe la suflet. Se spune: uite, aceia au poftă de mâncare! Intr'adevăr, cel flămând vazând mâncarea înaintea lui, nu trebuie să-l înveți cum să mânânce. „Dați-mi numai — spunea cineva — furculiță, cuțit și mâncare" — el era pregătit să facă restul. La fel, o inimă care însetează și flămânzește după Hristos, trebuie numai să știe că El îi este oferit în dar, și pe dată Il va primi. Dacă cititorul va simți la fel, atunci să nu mai amâne, ci să-L primească pe Hristos, căci poate fi sigur că nu va fi niciodată condamnat de ce-a făcut, fiindcă **„tuturor celor ce L-au primit le-a dat dreptul de a fi copii ai lui Dumnezeu."** El nu a respins pe nimeni, ci i-a împuternicit pe toți câți au venit să rămână copiii Lui pe veci.

Analizând mai bine viața oamenilor, vedem că credința este de diverse feluri. Plugarul îngroapă sămânța în pământ și așteaptă nu numai ca să încolțească, ci să se și înmulțească. El crede în legământul făcut: că va veni timpul semănatului și a seceratului, deci el este răsplătit pentru credința lui.

Negustorul își depune banii la bancă și se încrede în onestitatea băncii — el își dă banii pe mâna altuia și se simte mult mai ușurat decât dacă ar ține aurul încuiat în casa de fier.

Marinarul se încrede în apele mării. Când înoată, își ferește piciorul de orice corp solid și se lasă pe apele line.

Giuvaiergiul bagă aurul în focul ce pare gata să-l mistuie, dar îl scoate afară din cuptor curățit de orice zgură. Oriunde te întorci, pretutindeni dai de credință în legăturile de la om la om, ori între om și legile naturii. Deci, după cum ne încredem mereu în viața

de toate zilele, tot așa să ne încredem și în Dumnezeu, cum ni se descoperă în Hristos Isus.

La diferite persoane credința este de diferite grade, după cunoștințele lor sau după creșterea în har. Uneori credința este foarte mică, doar ca o simplă agățare de Hristos, doar o voință de a atârna de El. Când cobori la țărmul mării, poți vedea scoici prinse de stânci, de piatră. Călcând ușor până la stâncă, cu o lovitură de băț, poți desprinde scoica de piatră. Efectul nu mai este același, dacă încerci la a doua scoică de alături. Lovitura de băț a fost o înștiințare pentru ea; scoica a prins de veste că ai dat-o jos pe vecina ei și se agață de piatră cu toată puterea. Nu o vei putea deslipi cu nici un chip. Poți s-o lovești oricât, mai degrabă se sfarmă stânca decât să deslipești scoica. Scoica nu știe multe, dar se agață solid. Ea nu cunoaște compoziția geologică a stâncii, dar se agață de ea — ea poate face aceasta și a găsit de ce să se agațe; este tot ce știe și se folosește de asta pentru siguranța și salvarea ei. Viața scoicii constă în a se agăța de stâncă, iar a păcătosului de Hristos. Mulți din cei ce formează poporul lui Dumnezeu nu au o mai mare credință; știu doar să se agațe de Hristos cu toată inima și sufletul lor — atâta le este deajuns pentru pacea lor prezentă și pentru mântuirea veșnică. Isus este pentru ei un Mântuitor tare și puternic, o Stâncă neclintintă. Ei se lipesc de El pentru viață și aceasta îi izbăvește. Iubite cetitor, tu nu poți oare să te agăți la fel de Hristos? Fă-o acum, fără să mai amâni.

Credința apare clară când un om se bazează pe altul, recunoscând superioritatea acestuia. Este vorba aici de o credință superioară — o credință care cunoaște motivele acestei dependențe și acționează pe ele. Nu-i vorba că scoica știe multe despre stâncă, dar pe măsură ce credința ei crește, devine mai conștientă. Un orb se încredințează altui om spre a fi condus, fiindcă știe că celălalt vede — încrezânduse

în el, merge unde este condus. Dacă sărmanul s-a născut orb, el nu știe ce este vederea, însă își dă seama că există vedere și că celălalt o are; deaceea el îi întinde cu curaj mâna și se lasă condus. Biblia ne spune: **„Noi umblăm prin credință nu prin vedere" — „Ferice de cei ce nu au văzut și totuși au crezut."** Aceasta este o bună icoană a credinței. Noi știm că Isus are meritele, puterea și binecuvântările pe cari noi nu le avem, deaceea ne încredem bucuros în El spre a ne fi nouă, ceea ce noi nu ne putem fi. Ne încredem în El, cum se încrede orbul în călăuza sa. El niciodată nu va înșela încrederea noastră; căci El **„este făcut pentru noi, înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare." (1. Cor. 1:30)**

Copilul, care merge la școală, are credința lui în timp ce învață. Profesorul de geografie îi explică forma pământului, despre anumite țări și orașe. Copilul nu știe că aceste lucruri sunt reale, el doar crede ce îi spune profesorul său și cărțile ce i s-au pus în mână. Asta e ceea ce omul are de făcut cu Isus, dacă vrea să fie mântuit. Trebuie să crezi fiindcă El te asigură că așa este, să te încrezi fiindcă El îți făgăduiește că dacă faci, ești mântuit. Aproape tot ce cunoaștem, ne-a venit prin credință. Dacă se face o descoperire științifică, noi suntem siguri de ea. Pe ce ne bazăm? Pe autoritatea anumitor oameni de știință, a căror reputație e bine cunoscuta. Noi niciodată nu am făcut, nici n-am văzut experiențele lor, dar îi credem. Așa trebuie să facă și omul cu privire la Hristos: fiindcă El îl învață anumite adevăruri, omul este ucenicul Lui și trebuie să creadă cuvintele Lui; fiindcă El a făcut anumite lucruri, omul este clientul Lui, deci trebuie să se încreadă în El. El e imens de superior omului și se prezintă încrederii omenești ca Domn și Invățător. Dacă omul Il primește pe El și cuvintele Lui, este mântuit.

O altă formă mai înaltă a credinței este aceea care naște și crește din dragoste. Pentruce se încrede un

copilaş în tatăl său? Fără îndoială, fiindcă îl iubeşte. Binecuvântaţi şi fericiţi sunt cei ce posedă dulcea credinţă în Isus, împletită cu o dragoste adâncă pentru El, căci aceasta este o încredere plină de odihnă sufletească. Aceşti îndrăgostiţi de Isus sunt fermecaţi de caracterul Său, încântaţi de misiunea Lui şi purtaţi de bunătatea Sa, în aşa fel, încât nu pot decât să se încreadă în El, fiindcă Îl adoră şi Îl iubesc atât.

Şi această credinţă plină de iubire s ar putea astfel exemplifica: O femeie este soţia celui mai renumit medic. Ea e atinsă de o boală foarte gravă, puterile o părăsesc. Totuş ea este minunat de calmă şi liniştită, pentrucă soţul ei are studiile lui speciale tocmai în această boală. El a vindecat mii de cazuri asemăntoare. Ea nu se îngrijorează şi nu plânge, fiindcă se simte în perfectă siguranţă, în mânile celui ce-i este aşa de scump, şi în care se împletesc dibăcia şi dragostea în gradul cel mai înalt. Credinţa ei e justă, naturală. Soţul ei, din toate punctele de vedere, o face să i se întărească credinţa ei. Aceasta e o credinţă care fericeşte pe credincioşii în Isus. Nu există nici un doctor ca El; nimeni care să ne poată salva ca El. Noi îl iubim pe El şi El ne iubeşte pe noi, deaceea ne aruncăm în braţele Sale, acceptăm tot ce ne prescrie şi facem tot ce ne cere. Ne dăm seama că nimic nu poate fi prost rânduit, de vreme ce El este conducătorul destinului nostru; căci El ne iubeşte prea mult şi nu poate să ne lase să pierim sau să suferim nici măcar o singură dată fără un folos.

Credinţa este rădăcina ascultării şi aceasta se poate vedea clar în viaţa zilnică. Când un căpitan de vapor încredinţează unui pilot să-i conducă vasul într-un port, acesta manevrează după directivele lui. Când un călător se încredinţează unei călăuze ca să-l treacă peste munţi prăpăstioşi, el urmează în totul cărarea pe care merge călăuza. Când un bolnav crede într-un doctor el urmează cu grijă sfaturile lui.

Credința care refuză să asculte poruncile Mântuitorului este doar de formă, și ea niciodată nu va mântui sufletul omenesc. Noi ne încredem în Isus pentru mântuirea noastră; și El ne dă îndrumări cu privire tocmai la calea mântuirii; urmăm aceste îndrumări și suntem mântuiți. Aceasta nu trebuie s-o uiți, cititorule. Încrede-te în Isus și dovedește-ți încrederea, făcând ceea ce El cere.

O formă deosebită de credință este aceea care izvorește dintr-o cunoștință sigură, dintr-o cunoaștere a lui Hristos. Asta vine din creșterea în har și este credința care crede pe Isus fiindcă Îl cunoaște — se încrede în El fiindcă Isus a dovedit că rămâne credincios. O bătrână evlavioasă avea obiceiul de a scrie literile **„P"** și **„D"** pe marginea Bibliei sale, oridecâteori proba și dovedea ca adevărată o făgăduință. Ce ușor e să te încrezi într-un Mântuitor probat și dovedit! Desigur tu nu te poți încrede ca această bătrână, dar poți face ca ea. Toate trebuie să aibe un început. Cu vremea, vei dori ca credința să ți se întărească. Această credință matură nu cere semne și minuni, ci doar crede mai hotărât. Să luăm cazul credinței de care e animat marinarul. El desleagă parâma vasului și acesta se desprinde de port. Apoi zile, săptămâni sau chiar luni întregi navighează fără să vadă vreo altă corabie sau țărmul; totuși el merge zi și noapte fără frică, până ce într-o dimineață se află în fața portului dorit, spre care și-a cârmuit mereu vasul. Cum a știut el calea peste marele adânc al apelor? El s-a încrezut în busola sa, în hărțile de navigatie, în luneta sa și în astrele de pe cer; călăuzit de ele, fără să mai privească spre pământ, marinarul a mers precis, nefiind nevoie să schimbe la vreun moment dat drumul pentru a intra în port. E minunat lucru a pluti sau naviga, fără să vezi. Pe plan spiritual, e un lucru binecuvântat să părăsești țărmul vederii, al simțurilor și să zici **„La revedere"** simțămintelor interioare, viselor, semnelor sau altele. E

glorios să te afli departe pe oceanul dragostei divine, crezând în Dumnezeu, dar să știi a cârmui drept spre cer, după directivele Cuvântului lui Dumnezeu. **„Ferice de cei ce nu au văzut și totuș au crezut."** Lor li se va acorda la sfârșit o intrare triumfală în cer, iar în timpul drumului o călătorie sigură. Nu ai vrea, iubite cititor, să-ți pui încrederea în Dumnezeu, în Isus Hristos? Aici, eu mă odihnesc cu o încredere plină de pace — vino cu mine și crede pe Tatăl și pe Mântuitorul nostru — vino acum, fără să mai întârzii!

DE CE SUNTEM MÂNTUIŢI PRIN CREDINŢĂ?

Pentru ce este credinţa calea mântuirii? Fără îndoială această întrebare se pune adeseori. **„Căci sunteţi mântuiţi prin har, prin credinţă“,** este în mod sigur o doctrină a Sfintei Scripturi şi o orânduire a lui Dumnezeu; dar de ce a fost aleasă în acest scop credinţa şi nu speranţa, dragostea, sau răbdarea?

E bine să fim modeşti când răspundem la o asemenea întrebare, pentrucă nu totdeauna sunt înţelese căile Domnului. Şi nici nu suntem îndreptăţiţi să ne punem asemenea întrebări. In mod smerit, răspundem că credinţa a fost aleasă ca şi o cale a Harului, fiindcă în credinţă constă o adaptare naturală uşor acceptabilă. Să presupunem că eu vreau să fac unui om sărac o milostenie: merg şi îi pun banul în mână. Dece? Nu merge să i-l pun în ureche, sau pe picior; mâna a fost făcută ca să primească. Aşa în structura noastră mintală credinţa a fost creată pentru a primi. Ea e ca mâna, şi este potrivit ca să primeşti harul cu ajutorul ei.

Ingăduiţi-mi să clarific această ideie. Credinţa care primeşte pe Hristos este un act tot atât de simplu ca şi actul pe care îl face copilul când primeşte un măr, fiindcă îi întinzi mărul — făgăduieşti să i-l dai, dacă vine să-l ia. Credinţa şi primirea se referă aici numai la un măr. Dar precis e acelaş act ca şi credinţa în ce priveşte mântuirea veşnică. Mâna copilului pentru măr e credinţa ta pentru mântuirea perfectă în Hristos. Nu mâna copilului face mărul, el nici nu-l merită; mâna doar îl primeşte. Credinţa este destinată de Dumnezeu ca să primească mântuirea — ea nu pretinde să creeze mântuirea, nici să o ajute, ci numai să o primească. **„Credinţa este limba care cere iertarea, mâna care o primeşte şi ochiul care o vede; dar nu e preţul care o cumpără.“** Credinţa niciodată nu-şi propune un scop în sine, ci se bazează pe sângele lui Isus. Ea devine un bun servitor,

care aduce sufletului bogăţiile Domnului Isus, fiindcă ea cunoaşte de unde să le scoată şi posedă acel har încredinţat ei, plin de toate bogăţiile.

Credinţa este aleasă fără îndoială, fiindcă ea dă toată gloria lui Dumnezeu. Mântuirea vine prin credinţă, ca să poată proveni din Har, şi e prin Har ca nimeni să nu se laude cu ea. Căci Dumnezeu nu suportă mândria. **„El îi cunoaşte de departe pe cei mândri“,** şi nu vrea să dea mântuirea Sa într-un fel care ar sugera ori ar trezi mândria. Pavel spune: **„Nu prin fapte, ca nimeni să nu se laude.“** Deci, credinţa exclude orice posibilitate ca cineva să se poata lăuda cu ea. Mâna care primeşte milă, niciodată nu zice: **„Mie trebuie să-mi mulţumeşti pentru primirea darului.“** Asta ar fi absurd. Când mâna duce pâinea la gură, nu spune corpului: mulţumeşte-mi mie, căci eu te-am hrănit. Ceea ce face mâna e un lucru simplu, totuşi foarte necesar; însă niciodată nu se mândreşte şi nici nu pretinde să fie slăvită pentru ceea ce a făcut. Dumnezeu a ales credinţa ca ea să primească darul negrăit al Harului, fiindcă ea nu-şi însuşeşte nici un merit, ci doar adoră pe Dumnezeu, care este dătătorul oricărui dar desăvârşit. Credinţa aşează coroana pe capul care trebuie, deaceea Domnul Isus a vrut să pună coroana pe capul credinţei spunând: **„Credinţa ta te-a mântuit — mergi în pace.“**

Deasemeni Dumnezeu a ales credinţa ca o cale a mântuirii, fiindcă ea este o metodă sigură, legând pe om cu Dumnezeu. Când omul se încrede în Dumnezeu se stabileşte un punct de unire între el şi Dumnezeu, unire care garantează binecuvântările. Credinţa ne mântuie fiindcă ne face să ne agăţăm de Dumnezeu şi astfel ne pune în legătură cu El. Am întrebuinţat adeseori următorul exemplu şi trebuie să-l repet, fiindcă nu găsesc altul mai bun. Acum câţiva ani o barcă s'a răsturnat mai sus de cascada Niagara şi doi oameni care erau în ea au fost luaţi de curent.

Oamenii de pe mal văzându-i, le-au aruncat o frânghie de salvare, pe care amândoi cei din barcă au văzut-o. Unul sa apucat de ea şi a fost tras la mal. Celalalt, văzând o mare buturugă plutind spre el pe apă, lăsă frânghia şi se agăţă de buturugă, căci i se părea ceva mai solid, de care se putea agăţa mai bine. Dar, din nefericire, omul, cu buturugă cu tot, a mers în abis, în cascadă, fiindcă buturuga nu avea nici o legătură cu ţărmul. Mărimea buturugii nu a fost de nici un folos celui ce a îmbrăţişat-o; era nevoie de o legătură cu ţărmul care să-l salveze. Aşa se întâmplă cu omul când se încrede în taine, în fapte bune, în propriile lui forţe sau altele de acest fel. Omul nu va fi mântuit, fiindcă în ele nu există nimic care să facă legătură între om şi Hristos; dar credinţa, chiar dacă pare că e o funie slabă, ea e în mâna Dumnezeului Atotputernic pe celălalat ţărm. Puterea infinită trage frânghia şi astfel smulge pe om dela pierzare. Binecuvântată e credinţa, căci ea ne uneşte cu Dumnezeu!

Credinţa a fost aleasă deasemeni, fiindcă ea atinge izvoarele oricărei acţiuni. Chiar în lucrurile mărunte o credinţă oarecare stă la origine. M-aş mira dacă mi s-ar lua în nume de rău afirmaţia că noi niciodată nu facem nimic decât doar prin credinţă. De pildă: dacă merg, o fac pentrucă cred că picioarele mă vor duce. Oricine primeşte un cec, crede că Banca i-l va plăti. Columb a descoperit America fiindcă a crezut că peste ocean există un alt continent; iar primii emigranţi au colonizat-o fiindcă au crezut că Dumnezeu va fi cu ei şi pe acele ţărmuri stâncoase. Cele mai măreţe isprăvi s-au născut din credinţă. Pentru bine sau pentru rău, credinţa face minuni prin omul în care ea sălăşluieşte. Credinţa, prin ea însăşi, este o forţă atotbiruitoare, care există în toate acţiunile omeneşti. Se poate că omul care îşi bate joc de credinţa în Dumnezeu să aibă multă credinţă într un sens rău. Intr-adevăr, el cade într-o credulitate care

îl face caraghios, dacă nu chiar respingător. Dumnezeu dă credinței mântuirea, fiindcă prin sădirea credinței în noi, El atinge izvorul principal al emoțiilor și acțiunilor noastre — ca să spunem așa, El ia în stăpânire dinamul care trimite curent în întreaga noastră ființă. Când noi credem în Hristos și inima noastră a ajuns în posesia lui Dumnezeu, atunci suntem mântuiți de păcat, împinși spre pocăință, sfințenie, râvnă, rugăciune, predare lui Dumnezeu și spre orice faptă bună. Ce e uleiul pentru roți, greutățile pentru o pendulă, aripile pentru o pasăre, pânzele pentru o corabie, este credința pentru om, spre tot ce e sfânt pentru slujbă. Cu credință, toate celelalte Haruri își vor urma cursul lor.

Dar credința mai are puterea de a lucra și prin dragoste. Ea influențează dragostea față de Dumnezeu și ne împinge spre faptele cele mai bune. Cel ce crede în Dumnezeu mai presus de orice, va iubi pe Dumnezeu. Credința este un act al cunoștinței, dar ea pornește și din inimă. **„Prin credință din inimă se capătă neprihănirea."** Pentru aceasta, Dumnezeu dă credinței mântuirea, fiindcă ea locuiește ușă în ușă cu dragostea și e înrudită cu ea; dragostea este mama și doica fiecărei simțiri și lucrări sfinte. Dragostea de Dumnezeu e ascultare, dragostea de Dumnezeu este sfințenie. A iubi pe Dumnezeu și a iubi pe om înseamnă a fi conform chipului lui Hristos; și asta e mântuirea.

Ceva mai mult. Credința crează pacea și bucuria. Cel ce o are se odihnește, e liniștit, voios, și aceasta e o pregătire pentru cer. De aceea, Dumnezeu dă toate darurile cerești credinței. Printre altele, ea lucrează în noi viața și spiritul care se vor manifesta veșnic în lumea de dincolo, mult mai bună ca cea pământească. Credința ne îmbracă cu o platoșă pentru această viață și ne pregătește pentru cealaltă lume. Ea îl face pe om să trăiască și să moară

fără să se teamă de ceva. Ea ne pregăteşte atât pentru acţiune cât şi pentru suferinţă. Ceaceea Dumnezeu a ales-o ca pe cel mai potrivit mijloc spre a ne da prin ea Harul, asigurându-ne astfel pentru gloria veşnică.

Desigur, credinţa face pentru noi ceea ce nimic nu poate s-o facă: ne dă bucuria şi pacea, ne face să intrăm în odihnă. Dece încearcă oamenii să câştige mântuire prin alte mijloace? Un bătrân predicator a spus că unui servitor cam mărginit i s-a poruncit să deschidă o uşă, iar el a pus umărul şi a împins cu toată puterea, dar ea nu s-a deschis şi el n-a putut intra. A venit un altul cu o cheie, a descuiat-o şi a intrat cu uşurinţă. Cei ce vor să fie mântuiţi prin faptele lor, împing la poarta cerului fără rezultat, dar credinţa este cheia care o deschide imediat. Cetitorule, nu vrei tu oare să foloseşti această cheie? Domnul îţi porunceste să crezi în Fiul Său preaiubit, deaceea tu o poţi face şi făcând aşa vei trăi. Este o promisiune a Evangheliei: **„Cel ce crede şi se va boteza va fi mântuit" (Marcu 16.16)** Ce obiecţiune poţi să aduci la această cale a mântuirii, care este singura ce se prezintă în faţa milei şi înţelepciunei Dumnezeului nostru îndurător?

VAI, NU POT FACE NIMIC!

După ce inima neliştită a omului a primit doctrina ispăşirii şi a înţeles marele adevăr că mântuirea e prin credinţa în Domnul Isus, ea adeseori e amărîtă de un simţământ de neputinţă faţă de ceea ce este bine. Mulţi se vaietă: „Eu nu pot face nimic!" Ei nu fac din aceasta o scuză, ci o simt ca o povară de fiecare zi. Ei ar vrea, dacă ar putea. Fiecare poate spune cinstit: ar vrea totdeauna, dar nu găsesc modul de-a îndeplini ceeace vreu!

Acest simţământ pare că face toată Evanghelia zadarnică, de prisos. Căci ce-i foloseşte celui flămând o mâncare pe care o vede, dar la care nu poate ajunge? De ce folos e râul cu apa vieţii, dacă cel însetat nu poate să bea? Să ne amintim de povestea cu doctorul şi copilul femeii sărmane. Când a venit mama cu copilul bolnav, medicul i-a spus că tratamentul lui l-ar însănătoşi curând, dar pentru asta e absolut necesar ca bolnavul să bea zilnic puţin din cel mai bun vin întăritor şi apoi ar mai trebui să petreacă vreo câteva săptămâni la o staţiune climaterică în străinătate. Şi toate acestea unei sărmane văduve, care abia îşi câştiga existenţa de fiecare zi! Cam aşa i se pare uneori celui întristat că este Evanghelia — crede şi vei avea viaţă, nu e chiar atât de simplu; căci ea cere sărmanului păcătos să facă ceea ce el nu poate. Celui într-adevăr trezit la credinţă, dar care nu a ajuns la cunoştinţa deplină, i se pare că aici e o verigă lipsă: iată mântuirea lui Isus, dar cum poate ajunge la ea? Sufletul omenesc se simte neputincios şi nu ştie ce să facă. El priveşte înlăuntrul cetăţii de scăpare, dar nu poate să intre pe poarta ei.

Este această dorinţă după putere orânduită în planul de mântuire? Da, este. Lucrul Domnului este desăvârşit. El începe acolo unde ne aflăm şi nu ne cere nimic pentru împlinirea lui. Când Samariteanul

milos a văzut pe cel căzut între tâlhari rănit, pe moarte, el nu i-a cerut să se ridice şi să vină la el, să se urce pe măgăruş şi să se ducă până la hanul apropiat. Ci el **„s-a coborît şi s-a apropiat de el, i-a legat rănile, l-a pus pe animalul său şi l-a dus până la han."** Aşa Domnul Isus se ocupă de noi în starea noastră josnică şi decăzută.

Noi am văzut că Dumnezeu e acel care justifică — El justifică pe cei păcătoşi, prin credinţă în sângele scump al lui Isus. Să vedem în ce condiţie se află ei când Isus lucrează la mântuirea lor. Mulţi treziţi la credinţă sunt întristaţi din cauza slăbiciunii lor morale. Ei nu au putere să iasă din mlaştina în care au căzut şi nici să se ferească de ea în viitor. Plâng nu numai pentru ceea ce au făcut, ci şi pentru ceea ce nu pot face. Se simt fără putere, fără ajutor, fără o viaţă spirituală. Poate părea cam ciudat afirmând că aceşti oameni simt moartea, şi totuşi aşa este. Ei sunt, după aprecierea lor, incapabili de orice lucrare bună. Ei nu pot merge pe drumul spre cer, pentrucă oasele lor sunt frânte. De fapt ei sunt **„fără putere".** Din fericire, stă scris ca o laudă pentru nemărginita dragoste a lui Dumnezeu faţă de noi: **„Căci pe când eram noi încă fără putere, Hristos la vremea cuvenită a murit pentru cei nelegiuiţi" (Romani 5.6).**

Aici vedem cum este ajutat cel fără ajutor — ajutat prin intervenţia Domnului Isus. Nevoia noastră de ajutor este arzătoare. Nu se spune că atunci când noi slăbisem, Hristos a murit pentru noi, sau când noi mai aveam doar puţintică putere, ci descrierea e clară, absolută: **„pe când eram încă fără putere."** Noi nu am avut nici o putere ca să ajutăm cu ceva la mântuirea noastră. Cuvintele adevărate ale Domnului accentuiază cu tărie: **„Fără Mine nu puteţi face nimic."** Eu pot să merg mai departe decât acest text şi să vă amintesc marea dragoste cu care Domnul ne-a iubit, **„măcar că eram morţi în greşelile**

şi păcatele noastre.“ A fi mort e ceva mai mult decât a fi fără putere.

Singurul lucru asupra căruia trebuie să-şi fixeze gândul sărmanul păcătos fără putere, asupra căruia să rămână aţintit, ca singura bază a speranţei lui, este asigurarea divină că **„la vremea cuvenită, Hristos a murit pentru cel nelegiuiţi“.** Crede aceasta şi neputinţa va dispare. După cum se povesteşte despre regele Midas din antichitate, că pe ce punea mâna se prefăcea în aur, aşa este în adevăr în ce priveşte credinţa: de orice se atinge credinţa, se schimbă în bine. Marile noastre nevoi şi slăbiciuni devin binecuvântări când intră în mâinile credinţei.

Să ne oprim la câteva aspecte ale dorinţei după mai multă forţă, mai multă putere. De pildă, unul poate spune: „Mie mi se pare că nu am destulă putere ca să-mi adun gândurile şi să le concentrez asupra unor probleme înalte care privesc mântuirea mea; chiar o scurtă rugăciune aproape că e prea mult pentru mine. Aceasta, pe de o parte poate din cauza slăbiciunii mele naturale, pe de altă parte fiindcă m-am nenorocit prin viaţa ce am dus-o. Apoi fiindcă sunt hărţuit de grijile zilnice, nu sunt capabil de asemenea gânduri înalte, necesare ca sufletul să poată fi mântuit.“ Aceasta este o formă foarte obişnuită în care se manifestă slăbiciunea păcătosului. Ascultă-mă puţin: tu eşti fără putere în această privinţă şi sunt mulţi ca tine. Ei nu-şi pot aduna măcar o serie de gânduri consecutive văzând viaţa lor în pericol. Mulţi bărbaţi şi femei sunt fără pregătire; pentru ei ar fi ceva prea greu o gândire mai adâncă. Alţii sunt aşa de nestatornici, de uşuratici din fire, că nu pot urmări un proces mai lung de argumente şi motive. Ei niciodată nu vor pătrunde unele taine mai adânci ale cunoştinţei, chiar dacă şi-ar trece toată viaţa numai în eforturi pentru aşa ceva. Totuşi nu trebuie deznădăjduit, căci e necesar, nu o concen-

trare de gândire ci o simplă legătură cu Isus — gândindu-te doar la un singur fapt: **„La vremea cuvenită, Hristos a murit pentru cei nelegiuiți."** Acest adevăr nu cere nicio cercetare sau judecată mai adâncă și nici argumente convingătoare. Totul stă aici: **„La vremea cuvenită Hristos a murit pentru cei nelegiuiți."** Fixează-ți gândul aici și fii liniștit.

Lasă ca acest fapt important, minunat și plin de har să rămână în duhul tău până ce el pătrunde cu mireasma lui toate gândurile tale, făcându-te să te bucuri chiar dacă ești lipsit de putere, văzând că Domnul Isus a devenit tăria ta, cântarea și mântuirea ta. După Scripturi, este un fapt stabilit că la vremea cuvenită, Hristos a murit pentru cei nelegiuiți, pe când ei erau fără putere. Ai auzit aceste cuvinte poate de sute de ori, totuși niciodată nu ai prins înțelesul lor. Cât este el de minunat! Isus nu a murit pentru că am fi fost neprihăniți, ci pentru păcatele noastre. El nu a venit să ne mântuiască pentrucă eram noi vrednici de mântuire, ci eram tocmai cu totul nevrednici, ruinați, pierduți. El nu a venit pe pământ din cauza vreun merit al nostru, ci motivul izvora din adâncul dragostei Sale divine. La vremea cuvenită, El a murit pentru aceia pe care îi descrie nu ca fiind buni, ci ca fiind **nelegiuiți** aplicându-le calificativul acesta pe care El l-a găsit cel mai potrivit. Dacă tu ai doar o slabă consimțire, îndreapt-o spre acest adevăr, care e potrivit și pentru cea mai slabă putere de gândire, și e în stare să ușureze chiar și inima cea mai împovărată. Ia acest text ca pe o bucată de zahăr, până ce se va topi în inima ta și va da gust dulce tuturor gândurilor tale. Oameni, care n-au avut cunoștințe înalte și nu au fost nicidecum vestiți prin felul lor de a gândi, au fost totuși în stare să primească doctrina crucii și au fost mântuiți. Dece să nu fii și tu la fel?

Parcă îl aud pe careva spunând: Uite, prietene, dorința mea de a fi puternic stă numai în faptul că

nu mă pot pocăi îndeajuns. Ce idei curioase au oamenii despre pocăinţă! Mulţi îşi închipuie că trebuie să verse lacrimi, să pronunţe cuvinte pline de amărăciune cuprinşi de disperare. De unde vine această ideie lipsită de judecată? Necredinţa şi disperarea sunt păcate, deaceea nu văd cum ele ar putea intra într'o pocăintă primită de Domnul. Şi totus mulţi consideră aceasta ca necesar pentru o adevărată experienţă creştină. E o mare greşală. Totuş, o înţeleg, pentrucă în zilele de întunerec ale vieţii mele şi eu am căutat aceste simţăminte. Doream să mă pocăiesc, dar mă gândeam că nu voi putea, cu toate astea mă pocăiam tot timpul. Sună cam ciudat, dar îmi dădeam seama că nu pot simţi. Mă obişnuisem să mă retrag înr-un colt şi să plîng pentrucă nu puteam plânge pentru păcat. Cum ne încurcăm, când în necredinţa noastră începem să ne judecăm felul de viaţă! Ca şi cum un om orb ar încerca să se uite la ochii lui. Eram cu inima zdrobită de teamă, gândindu-mă că inima mea e împietrită, tare ca diamantul. Azi îmi dau seama că făceam întradevăr lucrul pe care mă gândeam că nu-l pot face, de aceea nu mai ştiam ce-i cu mine.

Ah, de aş putea ajuta pe alţii cu lumina de care mă bucur acum. Aş spune cu bucurie un cuvânt care ar putea scurta rătăcirea lor. Aş vrea să lămuresc aceste lucruri, rugându-mă ca **„Mângâietorul"** să le aplice inimilor lor.

Nu uitaţi că omul care se pocăieşte cu adevărat, nu e niciodată mulţumit cu pocăinţa sa. Noi nu ne putem pocăi desăvârşit decât în măsura în care putem trăi desăvârşit. Chiar în cele mai curate lacrimi, întotdeauna va fi şi ceva necurat. Chiar în cea mai complectă pocăinţă a noastră va mai fi ceva de care să ne pocăim. Pentrucă a te pocăi înseamnă schimbarea părerii cu privire la păcat, la Hristos şi la toate lucrurile mari ale lui Dumnezeu. Ori aceasta implică şi întristarea, dar lucrul principal e întoar-

cerea inimii dela păcat la Hristos. Dacă are loc această întoarcere, atunci omul are esența adevăratei pocăințe, chiar dacă nici o alarmă și disperare nu și-ar arunca umbrele asupra gândurilor lui.

Dacă nu te poți pocăi cum ai vrea, află că mult ai ajuta la aceasta dacă ai crede cu tărie că **„la vremea cuvenită, Hristos a murit pentru cei nelegiuiți."** Gândește-te mereu, fără încetare, la acest lucru, cum ai putea tu să rămâi cu inima împietrită, știind că din dragoste supremă: **„Hristos a murit pentru cei nelegiuiți?"** Judecă singur, spunând: păcătos ce sunt-această inimă de oțel nu vrea să se inmoaie, să se înduioșeze, în zadar mă bat cu pumnii în piept — totuși El a murit pentru păcătoși ca mine, a murit pentru cei nelegiuiți. O, de-aș simți puterea Lui asupra inimii mele neînduplecate!

Inlătură orice altă închipuire din sufletul tău, gândește-te adânc la această priveliște strălucitoare a dragostei nemeritate, neașteptate și fără asemănare: **„Hristos a murit pentru cei nelegiuiți".** Citește apoi cu luare aminte istorisirea morții Domnului, așa cum este redată de cei patru evangheliști. Dacă nimic încă nu a mișcat inima ta împietrită, văzând suferințele lui Isus și faptul că El a suferit toate pentru dușmanii Lui, o va mișca.

O, Isuse, dulci lacrimi am vărsat,
Când la picioarele Tale am îngenunchiat,
Privind la capul și trupul Tău rănit,
Toată întristarea Ta o am simțit.
Inima mea se topește văzând sângele Tău,
Această inimă ce'nainte era'mpietrită rău;
Pentru cei vinovați te-aud rugându-Te
Și durerea mai mult mă biruie.
Pentru cei păcătoși Tu ai murit
Și eu un păcătos mă plec în țărână
Convins de ochiul tău sleit
Doborît de-a Ta străpunsă mână.

Desigur crucea este acel toiag făcător de minuni care poate scoate apă din stâncă. Dacă pricepi pe deplin înţelesul jertfei divine a Domnului Isus, atunci trebuie să te pocăieşti veşnic, fiindcă ai fost împotriva Celui atât de plin de dragoste. Este scris: **„Îşi vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, şi-L vor plânge amarnic cum plânge cineva pe un întâi născut." (Zaharia 12.10)** Nu pocăinţa te face să-L vezi pe Hristos, ci văzându-L pe Hristos te pocăieşti. Nu poţi face un Hristos din pocăinţa ta, ci ca să te poţi pocăi trebuie să priveşti la Hristos. Duhul Sfânt, întorcându-ne la Hristos, ne întoarce dela păcat. Treci dela efect la cauză, dela dorinţa de a te pocăi la Domnul Isus, care a fost înălţat ca să dea pocăinţa.

Cineva spunea: „Sunt copleşit de gânduri înspăimântătoare. Oriunde merg, răul se furişează în mine. De obicei când lucrez un gând grozav mă apasă, chiar în pat sunt trezit din somn de şoaptele celui rău. Nu pot scăpa de această ispitire înfricoşătoare." Prietene, eu ştiu ce înseamnează, căci am fost şi eu urmărit de acest lup fioros. Um om poate spera că are să-şi poată stăpâni gândurile pe cari i le aduce diavolul, tot aşa ca şi cum ar putea să lupte cu o sabie împotriva unui roi de albine. Un biet suflet ispitit, asaltat de şoaptele Satanei, e ca şi călătorul despre care am citit cândva, că un roi de albine înfuriate s-a năpustit asupra lui. El nu le-a putut alunga nici n-a putut scăpa de ele. L-au înţepat peste tot, aproape să-şi dea sfârşitul. Nu mă mir deci că şi tu te simţi fără putere în faţa acestor gânduri fioroase şi grozave pe care Satana ţi-le varsă în suflet. Totuşi aş vrea să-ţi amintesc aceste cuvinte din Scriptură: **„Căci, pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea cuvenită, a murit pentru cei nelegiuiţi."** Isus ştia unde eram şi unde trebuia să fim; El a văzut că noi nu putem birui pe domni-

torul puternic al văzduhului. El ştia că noi eram foarte hărţuiţi de el; dar chiar atunci, când ne-a văzut în acea stare, Hristos a murit pentru cei nelegiuiţi. Aruncă ancora credinţei tale aici. Diavolul însuşi nu poate spune că tu nu eşti nelegiuit. Crede deci, că Isus a murit pentru oameni exact ca tine. Adu-ţi aminte cum Martin Luther i-a tăiat capul diavolului cu propria lui sabie. „O, tu eşti un păcătos", i-a spus diavolul lui Luther. — „Da, a răspuns el — dar Hristos a murit ca să mântuie pe cei păcătoşi." Astfel, l-a lovit cu sabia lui. Adăposteşte-te în spatele acestei afirmaţii: **„La vremea cuvenită, Hristos a murit pentru cei nelegiuţi."** Dacă stai pe acest adevăr, gândurile afurisite faţă de care nu ai puterea necesară să le izgoneşti, vor fugi de la sine; căci Satana va vedea că nu şi-a ajuns scopul, chinuindu-te cu ele.

Aceste gânduri, dacă tu le urăşti, nu sunt ale tale, ci sunt împunsăturile diavolului, pentru care el e responsabil şi nu tu. Dacă te lupţi împotriva lor, ele nu mai sunt ale tale. Cu ajutorul acestor gânduri, diavolul ar vrea să te împingă la disperare sau să te împiedice de a te încrede în Isus. Sărmana femeie bolnavă din Biblie nu putea să se apropie de Isus din cauza îmbulzelii — eşti în aceeaş situaţie din cauza îngrămădirii acestor gânduri înfricoşătoare. Femeia însă a întins mâna şi a atins poala hainei Domnului Isus şi s-a vindecat. Fă la fel!

Isus a murit pentru aceia care sunt vinovaţi de **„orice păcat şi orice hulă"**, şi de aceea eu sunt sigur că El nu va refuza pe aceia care, fără să vrea, sunt robii gândurilor rele. Aruncă totul asupra Lui şi vei vedea dacă El nu va fi în stare să te scape. El poate reduce la tăcere şoaptele duşmanului, ori te poate întări ca să le vezi în adevărata lor lumină, ca să nu te mai poată hărţui. In felul Lui, El poate şi vrea să te scape, apoi să-ţi dea o pace deplină. Increde-te numai în El pentru asta şi pentru orice.

O formă a neputinței, foarte încurcată, este aceea care stă într-o presupusă dorință după putere pentru a crede. Noi nu suntem străini de strigătul:

Ah, numai de-aș putea crede
Atunci totul ar fi ușor pentru mine;
Aș vrea, dar nu pot! Doamne, ajută-mă,
Ajutorul meu trebuie să vină dela Tine.

Mulți rămân în întuneric ani de zile pentrucă nu au putere, așa susțin ei, să predea tot ce au și astfel să se încredințeze în puterea altuia, adică a Domnului Isus. In adevăr, e foarte curioasă această întreagă chestiune a credinței; căci camenilor nu le ajută mult încercarea de a crede. A crede nu vine încercând. Dacă cineva îmi spune ceva ce s-a petrecut azi, eu nu-i pot spune că voi încerca să cred în ce s-a întâmplat. Dacă eu cred în sinceritatea unui om însemnat ce-mi spune un fapt, afirmând că el l-a văzut, eu trebuie să accept imediat. Dacă știu că e un om care spune neadevăruri, trebuie, desigur, să nu-l cred; deci nu poate fi vorba de nici o încercare în această chestiune. Acum, când Dumnezeu declară că în Isus Hristos este mântuire, eu trebuie ori să-L cred imediat ori să-L fac mincinos. De sigur că nu-ți trebuie mult ca să vezi drumul drept în cazul de față. Mărturia lui Dumnezeu trebuie să fie adevărată, iar noi suntem siliți imediat să credem în Isus.

Dar poate că ai încercat prea mult să crezi. Nu ținti la lucruri mari. Mulțumește-te să ai o credință care să poată ține în mâinile ei acest singur adevăr: **„căci, pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea cuvenită a murit pentru cei nelegiuiți."** El și-a dat viața pentru oameni, în timp ce ei nu credeau în El și nici nu erau în stare să creadă. El a murit pentru oameni, nu ca credincioși, ci ca păcătoși. El a venit să transforme pe acești păcătoși, în credincioși și sfinți. Când a murit însă pentru ei, El i-a văzut complet fără putere. Dacă tu ai stăpâni ade-

vărul că Hristos a murit pentru cei nelegiuiți și l-ai crede, credința ta te-ar mântui și ai merge în pace. Dacă ți-ai încredința sufletul lui Isus care a murit pentru cei nelegiuiți, chiar dacă n-ai crede toate, dacă n-ai muta munții din loc sau alte lucrări minunate, totuș tu ai fi mânturit. Nu o mare credință e ceea ce mântuiește, ci o credință adevărată; și mântuirea nu e în credință, ci în Hristos în care se pune credința. Credința cât un grăunte de mușțar aduce mântuirea. Lucrul de care se ține seamă nu e măsura credinței, ci sinceritatea ei. De sigur că un om poate crede ceea ce știe că e adevărat. Tot așa și tu pe măsură ce cunoști pe Isus ca adevărat, poți crede în El.

Jertfa, de care beneficiezi prin credință este deasemenea, prin puterea Duhului Sfânt, una din cauzele pentru care ea a avut loc. Privește la Cel ce moare până ce credința va țâșni spontan din inima ta. Pentru a naște credința, nu este ceva mai potrivit decât Calvarul. Aerul de pe acel munte sfânt va aduce sănătate credinței tremurînde. Mulți care au făcut astfel, au spus apoi:

In timp ce te privesc însângerat,
Fără viață, pe lemnul blestemat,
Simt nașterea credinței în inima mea,
Căci pentru mine Ți-ai dat viața Ta.

„Vai — strigă altul — am nevoie de putere căci nu mă pot despărți de păcat, și știu că nu pot merge în ceruri cu păcatele după mine!" Mă bucur fiindcă tu știi că acesta e adevărul. Tu trebuie să fii divorțat de păcatele tale, altfel nu te poți cununa cu Hristos. Adu-ți aminte de întrebarea care a străfulgerat mintea tânărului John Bunyan, într-o Duminică pe când se afla întins pe iarbă verde la sport: „Vrei să păstrezi păcatele tale și să mergi în iad, sau vrei să te desparți de ele și să mergi în cer?" Așa a ajuns John Bunyan la o răscruce a vieții sale. Dar aceasta

este întrebarea la care fiecare trebuie să răspundă, fiindcă nu e nimeni care mergând în păcate să ajungă în cer. Asta nu se poate. Trebuie să părăseşti ori păcatul, ori speranţa. Poţi spune: „am vrut de atâta timp s-o fac, vreau şi acum, dar cum să îndeplinesc ceea ce nu pot — păcatul mă stăpâneşte şi eu nu am nici o putere să mă împotrivesc." — Bine, atunci dacă tu nu ai nici o putere, textul e foarte adevărat când spune: **„Căci pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea cuvenită, a murit pentru cei nelegiuiţi."** Poţi crede? Vrei s'o accepţi împotriva oricărei contraziceri? Dumnezeu a spus, şi e un fapt; ţine-te, deci de el cu înverşunare, căci acolo stă singura speranţă. Crede aceasta, încrede-te în Isus şi în curând vei găsi puterea necesară să te împotriveşti păcatelor — căci fără El, forţa puternică a răului te va ţine în sclavia sa veşnică. In ce mă priveşte, eu care îţi vorbesc, pot spune că niciodată n-am putut să-mi birui slăbiciunile. Am încercat, dar fără rezultat. Erau prea multe pornirile rele, până ce crezând în sfârşit că Hristos a murit pentru păcatele mele, am aruncat asupra Lui vina sufletului meu şi atunci am primit impulsul de victorie prin care am biruit eul meu păcătos. Doctrina crucii poate fi întrebuinţată pentru omorîrea păcatului, după cum vechii războinici foloseau o spadă uriaşă pe care o apucau cu amândouă mânile, şi la fiecare lovitură îşi doborau adversarul. Nimic nu e ca şi credinta în Prietenul păcătoşilor — ea biruie tot ce-i rău. Dacă Hristos a murit pentru mine, păcătos cum sunt şi fără putere, nu pot continua a trăi în păcat, ci trebuie să mă ridic să-L iubesc şi să-L servesc pe Cel ce m-a răscumpărat. Eu nu pot cocheta cu păcatul care mi-a omorît cel mai bun Prieten — trebuie să fiu sfânt pentru numele Său. Cum să mai trăiesc în păcat, când El a murit ca să mă scape din păcat?

Prietene fără putere, vezi acum ce ajutor minunat este pentru tine să ştii şi să crezi că la timpul potri-

vit, Hristos a murit pentru nelegiuiți ca tine. Ai prins această idee?

Este câteodată așa de greu pentru mintea noastră întunecată, necredincioasă și plină de prejudecăți, ca să vadă esența Evangheliei! Intr-un rând, pe când predicam, mă gândeam că am redat evanghelia așa de clar, încât absolut nimic nu putea fi reliefat mai bine, totuș mi se pare că unii din cei mai inteligenți ascultători nu au reușit să priceapă ce înseamnă: **„Priviți la Mine și veți fi mântuiți."** Cei convertiți spun deobicei că ei nu au cunoscut Evanghelia până într-o zi, cu toate că au auzit-o mulți ani înainte. Evanghelia este necunoscută, nu din cauza lipsei de explicații, ci din cauza că n-au descoperit-o personal. Duhul Sfânt e gata să o dea și o va da tuturor acelora care o cer. Și când o dă, întregul adevăr descoperit stă în cuvintele: **„Hristos a murit pentru cei nelegiuiți."**

Un altul se văicărește: „O, slăbiciunea mea stă în aceea că nu pot stărui asupra unui gând. Duminica, eu aud Cuvântul și sunt împresionat; dar în cursul săptămânii mă întâlnesc cu prieteni răi și toate simțămintele mele bune se spulberă. Tovarășii mei de lucru nu cred în nimic și vorbesc lucuri atât de groaznice că nu mai știu ce să le răspund, așa că mă dau bătut." Eu cunosc pe acest om ce cu atâta ușurință se poate schimba, și mă cutremur. Dar în acelaș timp, dacă el este sincer cu adevărat, slăbiciunea lui poate fi întâmpinată de harul divin. Duhul Sfânt poate arunca afară duhul rău. El poate face dintr-un fricos, un curajos. Nu uita, sărmane prieten nehotărît, că nu trebuie să rămâi în această stare josnică de cerșetor. Stai drept si privește la tine însuți, să-ți dai seama dacă vreodată ajungi fricos ca o broască sub grapă, încât să nu știi ce să faci: te temi și să te miști și să stai locului. Recunoști că așa stau lucrurile? Nu e aici numai o chestiune de ordin spiritual, ci una care privește viața de toate

zilele. Eu aş face multe lucruri ca să plac prietenilor mei, dar să merg în iad ca să fiu pe placul lor e mai mult decât o aventură. E bine să faci cutare şi cutare lucru pentru o bună prietenie, dar niciodată nu se face să pierzi prietenia lui Dumnezeu pentru ca să păstrezi pe cea a oamenilor. „Ştiu asta — spune omul — dar cu toate c-o ştiu, nu am curajul necesar. Nu pot arăta ce gândesc — nu pot rămâne drept." Ei bine şi pentru tine este valabil dessemenea acelaşi text: **„Căci pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea cuvenită, a murit pentru nelegiuiţi."** Dacă apostolul Petru ar fi printre noi, ar spune: Domnul Isus a murit pentru mine chiar pe când eu eram un sărman neputincios, încât o slujnică ce avea grijă de foc m-a făcut să mint şi să mă jur că nu-L cunosc pe Domnul. Da, Isus a murit şi pentru acei ce-L părăsesc şi fug. Apucă deci bine acest adevăr: **„Hristos a murit pentru cei păcătoşi pe când ei erau fără putere."** Aceasta este calea de ieşire din laşitate. Primeşte în sufletul tău, **„Hristos a murit pentru mine"**, şi pe dată vei fi gata să mori pentru El. Crede că El a suferit în locul tău şi a oferit pentru tine o ispăşire deplină, adevărată şi suficentă. Dacă crezi aceasta, vei fi forţat să declari: nu mă pot face de ruşine faţă de Cel ce a murit pentru mine. O convingere deplină că acest fapt este adevărat te va întări cu un curaj neînfricat. Să ne gândim doar la sfinţii care au murit ca martiri. La începuturile creştinismului, când această idee despre dragostea nemărginită a lui Hristos era scânteietoare, în toată prospeţimea ei în Biserică, oamenii nu numai că erau gata să moară, dar chiar doreau să sufere, deaceea se prezintau singuri cu sutele în faţa judecătorilor, mărturisind pe Hristos. Eu nu spun că era înţelept să caute o moarte aşa de crudă, dar ea dovedeşte că o înţelegere a dragostei lui Isus te face să ridici gândul mai presus de frica de ceea ce ar putea să-ţi facă ceilalţi oameni! Şi de ce n-ai vrea

să producă același efect și în tine? O, de te-ar inspira acum cu acea hotărîre bravă de a trece de partea Domnului Isus, ca să fii urmașul Lui până la capăt!

Ajută-ne, Duhule Sfânt, să ajungem până acolo prin credința în Domnul Isus, și atunci va fi bine!

O MAI MARE CREDINȚĂ

Cum se poate obține o mai mare credință? Jată o întrebare foarte arzătoare pentru mulți care spun că ar vrea să creadă, dar nu pot. Asupra acestui lucru se spun multe absurdități. Noi să fim însă practici în cercetarea noastră. Înțelesul obișnuit este tot atât de necesar în religie ca și în orice alt domeniu. Ce trebuie să fac ca să cred? Unul fiind întrebat care e cea mai bună cale să facă ceva simplu, răspunse că trebuie să-l facă dintr-odată. Aici ne-am pierde timpul discutând metoda, de vreme ce acțiunea e așa de simplă. Cea mai scurtă cale de a crede e simplu să crezi. Dacă Duhul Sfânt te-a făcut sincer, vei crede imediat ce adevărul ți-e pus în față. Vei crede, fiindcă e adevărat. Porunca Evangheliei e clară: **„Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit." (Fapt. 16.31)** E pură trândăvie să fugi de aceasta, prin întrebări și pretexte. Porunca e simplă, ascult-o.

Totuși, dacă ai vreo dificultate, pune-o înaintea Domnului în rugăciune. Spune Tatălui exact ceea ce te încurcă și cere-I ca prin Duhul Sfânt să-ți resolve chestiunea. Dacă eu nu înțeleg un pasaj dintr-o carte, sunt bucuros să-i cer autorului să mă lămurească, și dacă el îmi inspiră încredere, explicația lui mă va mulțumi. Cu atât mai mult explicarea divină a părților dificile din Scriptură va satisface pe cercetătorul adevărat. Domnul vrea să se facă cunoscut. Du-te la El și vezi dacă nu e așa. Indreaptă-te imediat spre cămăruța ta și strigă: O, Duhule Sfânt, dezvăluie-mi tot adevărul. Ce nu știu, învață-mă!

Ceva mai mult, dacă credința ți se pare dificilă, e posibil ca Dumnezeu Duhul Sfânt să te facă să crezi, dacă tu asculți de obicei, ceea ce ți se poruncește să crezi. Noi credem multe, numai pentrucă le-am auzit de multe ori. In viața de toate zilele, dacă auzim un lucru de zeci de ori, oare nu ajungem să-l credem până la urmă? In acest fel, unii oameni ajung să

creadă afirmații foarte neplăcute. Deaceea, nu mă mir că Duhul Sfânt binecuvântează adeseori metoda de a auzi repetat adevărul, folosind-o spre a îndrepta credința în sensul adevărat. Căci scris este: **„Credința vine prin auzire“,** deci ascultă mereu. Dacă ascult Evanghelia în mod atent și doritor de a o pătrunde, într-o zi ajung să cred ceea ce aud, prin binecuvântata acțiune a Duhului asupra cugetului meu. Gândește-te, doar să asculți Evanghelia, fără ați distra mintea ascultând sau citind altceva, ce tinde a te împiedica să crezi.

Și dacă sfatul acesta ți se pare insuficent, mai adaug: ține seama de mărturia altora. Samaritenii au crezut, datorită celor spuse de femeia dela fântâna despre Isus. De multe ori credința noastră se trezește prin mărturia altora. Există o țară numită Japonia. Niciodată n-am văzut-o, dar totuș cred că există, pentrucă alții au fost acolo. Eu cred deasemeni că voi muri. N-am murit niciodată, dar foarte mulți pe care i-am cunoscut au murit, deaceea sunt convins că și eu la fel voi muri. Mărturia multora m-a convins de acest fapt. Ascultă deci, pe aceia care îți spun cum au fost mântuiți, cum au fost ei iertați, cum li s-a schimbat caracterul. Dacă vei privi atent, vei vedea pe careva, exact ca tine, care acum e mântuit. Dacă ai fost un tâlhar, vei găsi că un alt tâlhar ca și tine, s-a bucurat că a putut fi spălat de păcate, în fântâna sângelui lui Hristos. Dacă din intîmplare ești un neînfrânat, vei găsi oameni și femei care au căzut în groapa păcatului, dar au fost curățiți și schimbați. Dacă te afli la deznădejde, mergi în mijlocul copiilor lui Dumnezeu, și întrebând, vei descoperi că mulți dintre sfinți au fost cândva în aceeași stare ca tine. Ei vor fi bucuroși să-ți spună cum Dumnezeu i-a scăpat. Pe măsură ce vei asculta pe unul și pe altul din cei ce au încercat Cuvântul lui Dumnezeu și l-au primit, Duhul Sfânt te va ajuta să crezi. N'ai auzit despre africanul căruia un misio-

nar i-a spus că apa devine câteodată atât de solidă, că omul poate umbla pe ea? Africanul credea o mulţime de lucruri pe care i le spunea misionarul, dar nu putea crede că el ar putea merge pe apă. Când a venit odată în Europa s-a întâmplat a fi tocmai o zi de iarnă şi a văzut un râu îngheţat, dar n-a îndrăznit să păşească pe el. Ştia că râul e adânc şi parcă simţia că se cufundă, dacă ar merge pe apa îngheţată. El n-a putut fi înduplecat să meargă pe ghiaţă până ce prietenul lui şi încă alţii n-au păşit pe ghiaţă. Abia atunci a fost convins pe deplin şi a îndrăznit să calce şi el pe ghiaţă. Poate tot aşa să fie şi cu tine — când ai să vezi pe alţii crezând în Mielul lui Dumnezeu, vei observa bucuria şi pacea lor, şi atunci tu însuţi vei ajunge să crezi. Experienţa altora este una din căile lui Dumnezeu de a ne ajuta să credem. Bagă de seamă: trebuie ori să crezi în Isus, ori să mori. Nu există altă speranţă pentru tine decât în El.

O cale mai bună este totuşi aceasta: ţine seamă de puterea care-ţi porunceşte să crezi şi aceasta te va ajuta nespus de mult să capeţi credinţă. Ţi se porunceşte să crezi de către însuşi Dumnezeu. El îţi cere să crezi în Isus Hristos şi nu trebuie să refuzi a asculta de Creatorul tău. Administratorul unei întreprinderi, a auzit Evanghelia în repetate rânduri, dar era stăpânit de teama că el n-ar putea veni la Hristos. Patronul său, un om cum se cade, într-o zi i-a trimis o scrisoare în care-i spunea: „după lucru vino imediat la mine acasă." Omul apăru la uşa stăpânului său, şi acesta, ieşind afară, îi spuse cam răstit: „Dece mă deranjezi la ora asta? S-a terminat lucru, ce cauţi aici?" — „Domnule — spuse el — am primit o scrisoare prin care mă chemaţi să vin." — „Şi ce crezi, dacă ţi-am scris, poţi să vii la casa mea chiar după orele de lucru?" — „Bine — răspunse omul — atunci nu v-am înţeles, am crezut că dacă m-aţi chemat, pot să vin." — „Vino înlăuntru, — spuse stăpânul —

eu am un alt mesaj pe care aș vrea să ți-l citesc." — Se așează pe scaun și-i citi următoarele: **„Veniți la Mine voi toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi da odihnă."** Te-ai gândit tu la un așa mesaj din partea lui Hristos, ca să poți fi vrednic să vii la El?" Sărmanul om a văzut deodată situația lui și a crezut în Domnul Isus spre viață veșnică, fiindcă a priceput că El avea toată garanția și autoritatea spre a fi crezut. Așa și tu, sărmane prieten, ai o poruncă valabilă pentru a veni la Hristos, căci Domnul însuși îți cere să te încrezi în El. Dacă aceasta nu naște credința în tine, gândește-te atunci la ceea ce e cazul să crezi — că Domnul Isus a murit în locul celor păcătoși și este în stare să mântuiască pe toți cei ce se încred în El. Acesta este cel mai binecuvântat fapt din câte s-au spus oamenilor spre a crede, cel mai folositor, cel mai mângâietor, cel mai divin adevăr care a fost pus înaintea celor muritori. Te sfătuiesc deci, să te gândești mult și să pătrunzi harul și dragostea care le conține. Studiază cele patru evanghelii, studiază epistolele lui Pavel și vezi apoi dacă mesajul nu prezintă atâta crezare încât să fii forțat să-l crezi.

Dacă și aceasta e puțin, gândește-te la persoana lui Hristos Isus — gândeste-te cine este, ce a făcut El, unde este și ce este El. Cum poți să te mai îndoiești? E o cruzime să nu ai încredere în Isus cel veșnic credincios. El nu a făcut nimic care să fie vrednic de neîncredere; dimpotrivă, trebuie să-ți fie ușor să te încrezi, să te bizui pe El. De ce să-L răstignești din nou prin necredința ta? N-ar fi aceasta o nouă încoronare cu spini. Să-L scuipi din nou? Nu este El oare vrednic să fie crezut? Nu e oare o insultă mai mare aceea ce i-o aduci tu decât ce i-au adus-o soldații care L-au chinuit? Ei L-au făcut un martir, tu îl faci mincinos; e mult mai grav. Nu te întreba: cum pot să cred? Ci, cum pot să nu cred?

Dacă nimic din toate acestea nu folosește, atunci e ceva rău cu tine și ultimul meu cuvânt e să te supui lui Dumnezeu! Prejudecata ori mândria este la rădăcina necredinței. Duhul Domnului să înlăture dușmănia ta și să te facă supus. Ești răzvrătit, un răzvrătit din mândrie, și asta e ceea ce te face să nu crezi pe Dumnezeul tău. Încetează răscoala; aruncă armele; predă-te fără condiții; predă-te Împăratului tău. Cred că n-a existat un suflet, care să ridice mânile în disperarea lui strigând: „Doamne, mă predau!" și să nu fi primit credința mult mai ușor decât înainte. Din cauză că tu ești în ceartă cu Dumnezeu și vrei încă să-ți impui voința, să-ți urmezi calea ta, deaceea nu poți crede. **„Cum puteți crede voi — a zis Domnul Isus — care umblați după slava pe care v-o dați unii altora?"** Doar mândria crează necredința. O, supune-te omule! Predă-te lui Dumnezeu și atunci vei crede cu atâta drag în scumpul tău Mântuitor! Să lucreze tainic Duhul Sfânt, cu rezultat asupra ta, ca să te facă de îndată să crezi în Domnul Isus! Amin.

NAŞTEREA DIN NOU ŞI DUHUL SFÂNT

„Trebuie să vă naşteţi din nou". Ioan 3.7

Acest cuvânt al Domnului Isus a apărut ca o flacără în calea multora, ca sabia heruvimului la poarta Edenului. Aceasta i-a făcut să dispereze, fiindcă o asemenea schimbare întrecea toate încercările lor. Dar naşterea din nou e de sus, nu e în puterea oamenilor. Şi departe de mine gândul de a tăgădui sau de a ascunde un adevăr, ca să creez o falsă mângâiere. Eu admit că naşterea din nou este supranaturală şi că ea nu poate fi săvârşită prin voinţa păcătosului. N-ar fi de nici un folos, dacă l-aş face pe om să se bucure, îndemnându-l să lepede sau să uite un adevăr de necontestat.

Dar oare nu e semnificativ faptul că acelaşi capitol în care Domnul face această declaraţie, conţine cel mai explicit adevăr cu privire la mântuirea prin credinţă? Să citim capitolul trei din Evanghelia lui Ioan, nu numai primele fraze. Versetul trei spune: **„Isus a răspuns şi i-a zis: Adevărat îţi spun că, dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea împărăţia lui Dumnezeu."**

Apoi versetele 14 şi 15: **„După cum Moise a înălţat şarpele în pustie, tot aşa trebuie să fie înălţat şi Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică."**

Versetul 18 repetă aceeaşi minunată învăţătură în termeni mai largi: **„Oricine crede în El, nu este judecat; dar cine nu crede, a şi fost judecat, pentrucă n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu."**

E clar pentru oricine că aceste două declaraţii trebuie primite cum se cuvine, ele fiind rostite de aceleaşi buze şi înscrise pe aceeaşi pagină. Pentru ce să punem o piedică acolo unde ea nu există? Dacă una din declaraţii ne arată necesitatea mântuirii ca ceva ce numai Dumnezeu o poate satisface, şi dacă cealaltă ne asigură că Dumnezeu ne va mântui pe

baza credinței noastre în Isus, atunci noi putem trage concluzii că Domnul va da celor ce cred tot ce se spune că e necesar pentru mântuire. Domnul, de fapt, produce nașterea din nou în toți cei ce cred în Isus, și credința lor e cea mai sigură dovadă că sunt născuți din nou.

Noi ne încredem în Isus pentru ceea ce noi singuri nu putem face. Dacă ar fi în puterea noastră să facem totul, ce am mai căuta la El? Nouă ne revine să credem, iar Domnului să ne înnoiască. El nu poate crede în locul nostru și nici noi nu putem realiza nașterea din nou în locul Lui. Pentru noi e destul să ascultăm porunca plină de har **(1 Ioan 3.23)** ca Domnul să facă nașterea din nou. Cel ce a mers atât de departe încât a fost gata să moară pe cruce pentru noi, poate și vrea să ne dea toate care sunt de trebuință pentru mântuirea noastră veșnică.

Dar transformarea inimii noastre este opera Duhului Sfânt. Și aceasta e foarte adevărat. Departe de mine gândul de a uita acest fapt. Dar opera Duhului Sfânt este secretă și de nepătruns; ea poate fi înțeleasă numai după rezultate. Sunt lucruri tainice în legătură cu nașterea noastră firească pe care ar fi fără rost să le cercetezi în amănunt; cu cât mai mult în cazul acestei opere sfinte a Duhului lui Dumnezeu. **„Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine și nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul."** De altfel, atât cât știm despre lucrarea misterioasă a Duhului Sfânt nu poate fi motiv de refuz să credem în Isus, pentru care însuși Duhul poartă mărturie.

Dacă unui om i s-a încredințat să însămânțeze un ogor, el nu și-ar putea scuza neglijența spunând că nu ar fi fost de nici-un folos ca el să samene dacă nu pricepe taina încolțirii. El nu și-ar putea justifica neglijarea sămănatului din cauză că nu pricepe puterea secretă a lui Dumnezeu de a produce secerișul.

Nu putem fi nepăsători din cauză că e scris: **„Dacă nu zidește Domnul o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc"; (Ps. 127.1)** E sigur că niciun om care crede în Isus, nu va găsi că Duhul Sfânt ar fi refuzat să lucreze în viața lui. De fapt, însăși credința ce o are, e dovada că Duhul lucrează în inima lui.

Dumnezeu lucrează în providența Sa, dar nici oamenii nu trebue să stea pe loc. Ei nu s-ar putea mișca fără puterea divină care le dă viață și tărie, totuși ei își urmează fiecare calea fără să se întrebe ceva în această privință. Puterea le este acordată zi de zi de Acel în mâna căruia se află viața lor. Așa e în har. Noi ne pocăim și credem, deși n-am putea face nimic dacă nu ne-ar întări Domnul. Noi părăsim păcatul și ne încredem în Isus, abia apoi obervăm că Domnul a lucrat și ne-a făcut să vrem și să facem voia Sa. Ar fi inutil să pretindem că ar exista vreo dificultate reală în această chestiune.

Unele adevăruri, care sunt greu de explicat în cuvinte, sunt destul de ușoare în experimentare, în a le trăi. Nu e nici o contrazicere între adevărul că păcătosul crede și că însăși credința operează în el prin Duhul Sfânt. Numai neghiobia poate duce pe oameni să se încurce în chestiuni perfect clare, în timp ce sufletele lor sunt în primejdie. Niciun om n-ar ezita să urce pe un vapor din cauză că nu știe precis tonajul, greutatea vasului. Niciun flămând nu ar amâna să mănânce pentrucă nu cunoaște și nu înțelege pe deplin întregul proces al nutriției. Dacă tu, cititorule, nu vrei să crezi până ce nu vei înțelege toate tainele, atunci nu vei fi niciodată mântuit. Și dacă tu îngăduiești ca niște greutăți născocite de tine însuți să te împiedece de a primi mântuirea prin Domnul și Mântuitorul tău, tu vei suferi condamnarea veșnică pe care o meriți cu prisosință. Nu săvârși sinuciderea ta spirituală prin dorința de a discuta subtilitățile metafizice, ci dovedește-ți mai curând credința în Domnul.

RĂSCUMPĂRĂTORUL MEU TRĂIEȘTE

Incontinuu am vorbit cetitorului despre Hristos cel răstignit, care este marea speranță a celui vinovat. Dar e înțelepteşte să amintim că Domnul nostru a înviat dintre cei morți și trăiește veșnic.

Noi nu cerem nimănui să se încreadă într-un Hristos mort, ci într-unul care, deși a murit pentru păcatele noastre, a înviat iarăși pentru îndreptățirea noastră. Te poți îndrepta de îndată spre Isus, ca spre un prieten viu și prezent. El nu e o simplă amintire. El trăiește spre a-Și duce la bun sfârșit opera pentru care Și-a dat viața. El mijlocește la dreapta Tatălui pentru cei păcătoși, De aceea, El e în stare să mântuiască în chip deplin pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El. Apropie-te deci și încearcă pe acest Mântuitor viu, dacă nu ai făcut-o până acum.

Acest Isus a fost înviat la o putere și glorie deosebită. El nu mai plânge ca **„un om umil înaintea dușmanilor săi“**, nici nu lucrează ca **„fiul tâmplarului“**; ci a fost înălțat cu mult mai presus de orice domnie, de orice putere și de orice nume. Tatăl l-a dat toată puterea în cer și pe pământ și El o exercită ca să-și ducă la capăt lucrul harului Său. Ascultă ce mărturisește Petru și ceilalți apostoli înaintea marelui preot și a Soborului: **„Dumnezeul părinților noștri a înviat pe Isus, pe care voi L-ați omorît, atârnându-L pe lemn. Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui, și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor.“** (Fapt. 5.30).

Gloria care înconjoară pe Domnul înviat ar trebui să insufle speranță în inima oricărui credincios. Isus nu e numai o simplă persoană — El e **„un Salvator și încă unul mare.“** El este Răscumpărătorul încoronat al oamenilor. Prerogativele atotputernice ale vieții și morții sunt investite în El. Tatăl a pus pe toți

oamenii sub guvernământul de mijlocire al Fiului, așa că El poate da viață cui vrea. El deschide și nimenea nu închide. La cuvântul Lui, sufletul, care e legat de păcat și condamnat, poate fi deîndată deslegat. El întinde sceptrul de argint și cine-l atinge, va trăi.

E bine pentru noi că așa cum trăiește păcatul, firea omenească și diavolul, trăiește și Isus, și după cum cele dintâi pot să ne ruineze, Isus are o putere mult mai mare ca să ne salveze.

Toată înălțarea și puterea Lui sunt pentru folosul nostru. **„L-a înălțat să fie Domn"** și L-a înălțat **„să dea".** A fost înălțat să fie Domn și Mântuitor, ca să poată da tuturor celor ce vin sub conducerea Lui, tot ce e necesar pentru îndeplinirea mântuirii lor. Lui Isus nu-i lipsește nimic pntru mântuirea celui păcătos, care să nu se desfășoare în harul Său. El unește calitatea de Domn cu cea de Salvator, menit să aducă binecuvântări oamenilor, ei fiind ca floarea și coroana gloriei Sale. S-ar putea să fie ceva mai bine chibzuit care să trezească speranța păcătosului în căutarea lui Hristos?

Isus a suferit marea umilire și deaceea trebuia ca să fie înălțat. Prin umilire El a îndeplinit și îndurat toată voia Tatălui, de aceea a fost răsplătit prin învierea în glorie. El folosește această înălțare pentru binele poporului Său. Cetitorule, ridică-ți privirea spre aceste culmi de glorie de unde îți poate veni ajutorul — să contemplezi aceste culmi slăvite ale Domnului și Mântuitorului. Oare nu este aceasta cea mai mare speranță a oamenilor că un Om este acum pe tronul Universului? Nu e ceva măreț că Domnul tuturor, este Mântuitorul păcătoșilor? Noi avem un Prieten la Curtea Domnească — un Prieten pe tronul de domnie. El își va întrebuința toată influența Lui pentru aceia care se încredințează în mânile Lui.

Bine a spus poetul:

A-nviat și-n veci trăiește
Inaintea Tatălui mijlocește,
Dă-i Lui, suflete, cauza ta
Nu te îndoi de mila Sa.

Vino, deci, prietene, și încredințează cazul tău în mânile ce-au fost străpunse de cuie, dar care acum poartă inelul împărătesc al puterii și onoarei veșnice. Nici un proces ce a fost încredințat acestui Avocat, acestui Mijlocitor, nu a fost pierdut.

POCĂINȚA TREBUIE SĂ MEARGĂ MÂNĂ-N MÂNĂ CU IERTAREA

Reiese clar din textul citat mai înainte, că pocăința este legată de iertarea păcatelor. In Faptele Apostolilor, capitolul 5 versetul 31 citim că Isus a fost **„înălțat ca să dea pocăința și iertarea păcatelor."** Aceste două binecuvântări ne vin din mâna care odată a fost pironită de lemn, dar acum este ridicată în glorie. Pocăința și iertarea păcatelor sunt nituite împreună prin planul veșnic al lui Dumnezeu. Și ceea ce Dumnezeu a împreunat, omul să nu despartă.

Pocăința trebuie să precedeze iertarea, și vei vedea că așa este, dacă te gândești numai puțin asupra acestei chestiuni. Nu se poate ca iertarea păcatelor să fie acordată unui păcătos nepocăit. Asta l-ar întări pe căile păcatului și l-ar învăța să nu se gândească la rău. Dacă Domnul ar fi spus: Tu iubești păcatul și trăiești în el, mergând din rău în mai rău, cu toate acestea Eu te iert, asta ar fi însemnat proclamarea unei groaznice îngăduințe de a trăi în nelegiuire. Bazele orânduirii sociale ar fi fost schimbate și ar fi urmat anarhia morală. E greu de spus câte nenorociri s-ar întâmpla dacă s-ar separa pocăința de iertare, și s-ar înlătura păcatul, în timp ce păcătosul ar rămâne tot atât de plin de el ca și mai înainte. In adevăr, dacă noi credem în sfințenia lui Dumnezeu, cum și trebuie, și totuși continuăm în păcate și nu ne pocăim de ele, nu putem fi iertați, ci trebuie să culegem urmările încăpățânării noastre. In conformitate cu nemărginita bunătate a lui Dumnezeu, ne este făgăduit că dacă părăsim păcatele noastre și le mărturisim, vom primi, prin credință, harul care se găsește în Hristos Isus, căci Dumnezeu este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire. Dar atât cât veghează Dumnezeu, nu se împarte harul la cei ce continuă să urmeze pe căile rele și refuză a recunoaște nelegiuirea lor. Desigur că un răzvrătit nu poate pretinde

iertarea din partea stăpânirii pentru actul lui de trădare, atâta vreme cât el persistă deschis în răzvrătirea sa. Nimeni nu poate fi așa de nechibzuit să-și facă asemenea iluzii, să creadă că Judecătorul universului șterge păcatele noastre, la care nu vrem să renunțăm.

De altminteri așa trebuie să fie, pentru a dovedi desăvârșirea harului dumnezeiesc. Harul iartă păcatul; dacă ar lăsa pe om să continuie în păcat, nu ar mai fi deloc înțeles ca har. Ce crezi, care dar este mai prețios, curățirea de păcate sau eliberarea de sub stăpânirea lor? Nu vreau să încerc a cântări aceste daruri, ambele atât de minunate. Fără sângele scump al lui Isus nu ni s-ar cuveni niciunul din ele. Însă mi se pare, dacă se poate vreo deosebire, că a fi eliberat de sub stăpânirea păcatului, sfințit după asemănarea lui Dumnezeu, este mai important. A dobândi iertarea este o dovadă de favoare nemărginită. Noi cuprindem aceasta în primele noastre cântece de laudă: **„El îți iartă toate fărădelegile tale." (Psalmul 103.3).** Dar dacă după ce am fost iertați ne-ar fi îngăduit să iubim iarăși păcatul, să petrecem în desfrâu și desfătarea poftelor trupești, la ce ne-ar mai folosi iertarea? Oare ea n-ar apărea o dulceață otrăvită care să ne ducă la pierzanie? Să fii spălat și totuși să rămâi în noroi, să fii declarat curățit și totuși să porți semnele leprei pe frunte, ar fi o adevărată batjocură a harului. Ce valoare are să scoți un cadavru din mormânt, dacă îl lași tot mort? Noi însă mulțumim lui Dumnezeu că El care ne-a iertat fărădelegile, ne tămăduiește și bolile. El, care ne-a spălat petele trecutului, ne ferește deasemenea de căile rele ale prezentului și ne păzește de cădere în viitor. Noi trebuie să primim plini de bucurie și pocăința și iertarea păcatelor; ele nu pot fi separate. Legământul moștenirii este unul și indivizibil și nu trebuie să fie împărțit în bucăți. A împărți lucrul harului în două, înseamnă a tăia copilul în două jumătăți,

şi cei care ar permite aşa ceva ar arăta că nu-i interesează.

Te întreb, prietene, care cauţi pe Domnul, dacă ai fi mulţumit numai cu unul din aceste daruri? Ai fi mulţumit dacă Dumnezeu ţi-ar ierta păcatele şi apoi ţi-ar îngădui să fii tot aşa de lumesc şi de rău ca mai înainte? O, nu! Duhul trezit este mai fricos de păcatul însuş decât de urmările lui penale. Nu-ţi spui: „Cine mă va izbăvi de pedeapsă?" ci: „O, nefericitul de mine, cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?" Cine mă va întări să trăiesc pe deasupra ispitelor şi să devin sfânt, aşa cum e Dumnezeu? Deoarece legătura dintre pocăinţă şi iertare se potriveşte cu dorinţa îndurării, şi deoarece ea e necesară pentru desăvârşirea mântuirii şi în interesul sfinţirii, contează că această legătură rămâne.

Pocăinţa şi iertarea sunt legate în experineţa tuturor credincioşilor. Nu a fost nimeni care să se fi pocăit sincer de păcat şi să nu fi fost iertat; şi invers, nu a fost o persoană iertată care să nu se fi pocăit de păcatele sale. Nu mă feresc să afirm că sub întinsul cerului nu a fost, nu este şi nu va fi niciodată vreun caz de păcat care să fi fost spălat fără ca inima să fi fost condusă în acelaş timp la pocăinţă şi credinţă în Hristos. Ura faţă de păcat şi simţământul iertării vin împreună în suflet şi rămân împreună toată viaţa.

Acestea două acţionează una asupra celeilalte: omul care este iertat se pocăieşte şi omul care se pocăieşte la fel e cel mai asigurat de iertare. Aminteşte-ţi întâi că iertarea duce la pocăinţă.

Aşa se cântă în cuvintele:

Legea şi teroarea lucrează împietrirea
Peste tot unde singure ajung,
Dar o rază a sângelui ce-aduce iertarea
Topeşte îndată chiar o inimă de piatră.

Când suntem siguri că am fost iertați, atunci punem capăt nelegiuirii; și presupun că atunci când credința crește în deplină siguranță, încât nu mai avem vreo îndoială că sângele lui Isus ne-a spălat făcându-ne mai albi ca zăpada, atunci pocăința a atins cel mai înalt grad. Ea crește după cum crește și credința. Să nu faceți vreo greșală în privința aceasta: pocăința nu e un lucru de zile și săptămâni, o căință temporară de care să scapi cât mai iute posibil. Nu, ea e harul unei vieți întregi, ca și credința. Copilașii lui Dumnezeu se pocăiesc, când sunt oameni mari trăiesc pocăindu-se, și tot la fel când sunt bătrâni. Pocăința este tovărășă nedespărțită a credinței. Tot timpul cât umblăm prin credință și nu prin vedere lacrima pocăinței lucește în ochiul credinței. Nu este o pocăință adevărată aceea care nu vine din credința în Isus, nu este o adevărată credință în Isus aceea care nu este stropită cu pocăință. Credința și pocăința sunt ca niște surori siameze, unite în mod vital împreună. In măsura în care noi credem în dragostea iertătoare a lui Isus, în acea măsură ne pocăim; și în măsura în care ne pocăim de păcat și urîm răul, ne bucurăm din plin de iertarea pe care o dă Isus cel înălțat.

Tu nu poți prețui niciodată iertarea dacă nu simți pocăința; și tu nu vei gusta până la fund băutura pocăinței până ce nu vei ști că ești iertat. Poate părea curios, dar așa este — amărăciunea pocăinței este amestecată cu dulceața iertării, dând gust fiecărei vieți creștine, făcând-o nespus de fericită.

Aceste două daruri ale legământului sunt asigurări mutuale, una pentru ceealaltă. Dacă știu că mă pocăiesc, știu că sunt iertat. Cum să știu că sunt iertat, decât că m-am întors dela calea mea de odinioară? A fi credincios înseamnă a fi pocăit. Credința și pocăința sunt două spițe ale aceleeași roate, două coarne ale aceluiași plug. Pocăința a fost bine des-

crisă ca fiind o inimă zdrobită de păcat şi pentru păcat. Tot aşa de bine se poate spune că e o întoarcere la stinga-mprejur. Ea e o schimbare a cugetului pe deplin, fiind însoţită de durere şi întristare pentru trecut, şi o rezolvare pentru viitor.

Pocăinţa înseamnă a părăsi
Păcatele ce mai-nainte le-am iubit
Şi a arăta cea mai adâncă mâhnire,
Incât să nu le mai facem.

Acum când acesta e cazul, noi putem fi siguri că suntem iertaţi, căci Domnul n-a făcut niciodată ca o inimă să fie zdrobită de păcat şi pentru păcat, fără ca să-i dea iertarea. Dacă, pe de o parte, noi ne bucurăm de iertarea prin sângele lui Isus, şi suntem justificaţi prin credinţă, şi avem pacea cu Dumnezeu prin Isus Hristos, Domnul nostru, ştim că pocăinţa şi credinţa noastră sunt cele adevărate.

Nu trebuie socotită pocăinţa ca o cauză a mântuirii, ci ca o însoţitoare a ei. Nici nu poţi aştepta să ajungi la pocăinţă până ce nu vezi harul Domnului Isus şi bunăvoinţa Lui de aţi şterge păcatele tale. Păstrează aceste lucruri binecuvântate la locul lor şi uită-te la legătura dintre ele. Ele sunt Iachin şi Boaz a unei experienţe mântuitoare; (1 Regi 7.21); îmi place să le compar cu cei doi stâlpi puternici a lui Salomon din faţa Casei Domnului, formând o intrare majestuoasă în locul sfânt. Nimeni nu poate veni deadreptul la Dumnezeu fără să treacă printre cei doi stâlpi: a pocăinţei şi a iertării. Deasupra inimii tale, curcubeul legământului harului s-a arătat în toată frumuseţea lui, când lacrimile pocăinţei au strălucit în lumina deplinei iertări. Pocăinta pentru păcat şi credinţa în iertarea divină sunt urzeala şi bătaia din care se ţes adevărata convertire. După aceste semne poţi cunoaşte pe un adevărat Israelit.

Dar să ne reîntoarcem la versetul cu care am început această meditaţie: ambele, pocăinţa şi ier-

tarea, decurg din același izvor și sunt dăruite de același Mântuitor. Nu se poate afla în altă parte, nici pocăința nici iertarea. Isus le ține pe amândouă la dispoziție ca să ni le ofere, primindu-le din mâna Sa. Nu trebuie în nici un caz să trecem cu vederea faptul că Isus oferă toate cele de trebuință pentru fericirea noastră. Este foarte important, ca toți cei ce caută harul să-și amintească acest fapt. Credința este darul lui Dumnezeu, tot așa cum este și Mântuitorul pe care se odihnește credința. Pocăința de păcat e o operă tot atât de reală a harului ca și ispășirea prin care păcatul este înlăturat. Mântuirea, dela început până la sfârșit, este numai opera harului. Să nu fiu înțeles greșit. Nu Duhul Sfânt e acela care se pocăiește. El n-a făcut nimic de care ar trebui să se pocăiască. Noi înșine trebuie să ne pocăim pentru propriile noastre păcate, altfel nu suntem izbăviți de sub puterea păcatului. Nu Domnul Isus e acela care se pocăiește. De ce ar trebui El să se pocăiască? Noi trebuie să ne pocăim de bunăvoie și perfect conștienți. Voința, sentimentele, emoțiile, toate lucrează puternic împreună, în binecuvântatul act al pocăinței. Și totuși, în spatele tuturor ce formează acest act personal, se află o secretă influență sfântă care inmoaie inima, îi dă căința și produce o deplină schimbare. Duhul lui Dumnezeu ne luminează să vedem păcatul, și astfel ne desgustăm de el. Apoi Duhul lui Dumnezeu ne întoarce spre sfințenie, ne face s-o apreciem, s-o iubim și să o dorim, și astfel ne dă acel imbold care ne ridică mai sus, de pe o treaptă pe alta a sfințeniei. Duhul lui Dumnezeu lucrează în noi și voința și înfăptuirea după buna Lui plăcere. Acestui Duh să ne supunem fără ezitare, ca să ne poată conduce la Isus, care ne va da gratuit îndoita lui binecuvântare, a pocăinței și a iertării, după bogățiile harului Său. **„Prin har sunteți mântuiți."**

CUM E DATĂ POCĂINȚA

Să ne întoarcem la acel text important, care spune: **(Fapt. 5.32) „Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui, și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor."** Domnul nostru Isus S-a urcat la ceruri, ca acel har să poată coborî jos. Gloria Lui e folosită ca să dea mai mare putere harului Său. Domnul nu S-a înălțat decât după ce a dat făgăduința că va lua cu Sine și pe păcătoșii care cred. El S-a înălțat ca să dea pocăința. Aceasta o vom vedea mai bine dacă ținem seama de câteva mari adevăruri.

Ceea ce a săvârșit Domnul Isus a făcut pocăința posibilă, folositoare și primită. Legea nu pomenește nimic de pocăință, ci afirmă: **„Sufletul care păcătuiește va muri."** Dacă Domnul Isus nu ar fi murit și înviat și nu S-ar fi urcat la Tatăl, la ce ar fi servit pocăința noastră? Noi am fi putut simți remușcările conștiinței cu toate grozăviile ei, dar niciodată pocăința cu nădejdiile ei. Pocăința, ca simțământ natural, este ceva obișnuit și nu merită laudă, căci în general ea este amestecată cu teama de pedeapsă, de aceea cele mai bune aprecieri la adresa ei nu fac din ea mare lucru. Dacă n-ar fi intervenit Domnul Isus și n-ar fi făurit acel prinos de merite, lacrimile noastre ar fi putut cădea ca ploaia pe pământ. Isus a fost înălțat pentru ca în virtutea mijlocirilor Sale, să poată avea pocăința o valoare înaintea lui Dumnezeu. In această privință El ne acordă pocăința, fiindcă o pune într-o poziție de acceptare, poziție pe care altfel n-ar fi putut s-o ocupe niciodată.

Când Isus a fost înălțat, curând a fost revărsat Duhul Sfânt ca să lucreze în noi toate harurile necesare. Duhul Sfânt crează pocăința în noi prin renașterea supranaturală a firii noastre, scoțând inima de piatră din lăuntrul nostru. O, nu începe a te forța să verși lacrimi. Pocăința nu vine dintr-o fire

prefăcută, ci din harul liber și atotputernic. Nu te duce în camera ta ca să te bați în piept, spre a scoate din inima de piatră simțăminte ce nu se află acolo. Du-te mai bine la Calvar ca să vezi cum a murit Isus. Privește spre munții înalți de unde vine ajutorul. Duhul Sfânt a venit cu scopul de a umbri duhurile oamenilor spre a da naștere pocăinței înlăuntrul lor, așa după cum odată se odihnea asupra haosului din care a ieșit rânduială. Roagă-te încet: „Duhule binecuvântat, fă-ți loc în mine. Fă-mă să simt, cu inima umilă, ca să pot urî păcătul și să mă căiesc sincer de el." Duhul va auzi strigătul și-ți va răspunde.

Amintește-ți deasemenea că Domnul Isus când a fost înălțat, nu ne-a dat pocăința numai prin trimiterea Duhului Sfânt; ci și prin toate din natură și din providență în scopul măreț al mântuirii noastre, așa că orice ne poate chema la pocăință — ca de pildă cocoșul ce i-a fost trimis lui Petru, sau acel cutremur de pământ temnicerului din Filipi. Dela dreapta lui Dumnezeu, Domnul Isus le conduce pe toate aici jos și face ca ele să lucreze împreună pentru mântuirea răscumpăraților Săi. El folosește atât amarul cât și dulcele, încercările și bucuriile, ca să poată produce în păcătoși un gând mai bun de a se întoarce la Dumnezeul lor. Fii recunoscător providenței care te-a făcut sărac, bolnav sau amărât, căci prin toate acestea Isus lucrează viața duhului tău și o întoarce spre Sine. Mila Domnului adeseori se prezintă la ușa inimii noastre călare pe calul negru al întristării. Isus întrebuințează toate mijloacele spre a ne despărți de pământ și a ne cere mâna, a ne peți pentru cer. Hristos a fost înălțat pe tronul cerului și al pământului pentruca, pe toate căile providenței Sale, să poată înmuia inimile tari sub plăcutul har al pocăinței.

Afară de asta, El lucrează continuu prin toate șoaptele ce le strecoară în conștiința noastră, prin Cartea Lui inspirată, prin noi care vorbim din acea

carte şi prin rugăciunile prietenilor şi a inimilor evlavioase. El poate trimite un cuvânt care să lovească stânca inimii tale, la fel ca toiagul lui Moise, făcând să curgă râuri de pocăinţă din inima ta. El poate aduce în mintea ta unele texte zdrobitoare de inimă din Sfânta Scriptură, care să te biruie repede. El poate în chip misterios să te înmoaie, să-ţi producă o dispoziţie sufletească sfântă care să se furişeze lăuntric, în timp ce tu cauţi s-o prinzi. Fii sigur că El, cel înălţat în slavă, înviat în splendoarea şi majestatea lui Dumnezeu, are multe căi de a lucra pocăinţa în aceia cărora le dă iertarea. El te aşteaptă prietene, chiar acum să-ţi dea pocăinta, cere-l-o deîndată!

Observă şi mângâie-te că Domnul Isus Hristos dă pocăinţa celor mai pătaţi, mai nebăgaţi în seamă oameni din lume. Gândeşte-te la Israel! In zilele apostolilor, Israel a fost naţiunea care a păcătuit mai mult ca ori care împotriva luminii şi a dragostei, încoronând vinovăţia lor prin răstignirea Domnului Isus, rămânând de atunci cuvântul care spune: **„Sângele lui să fie asupra noastră şi asupra copiilor noştri."** Iată, sunt ucigaşii lui Isus, totuş El este înălţat la cer ca să le dea lor pocăinţa! Ce har minunat! Ascultă deci: dacă tu ai ajuns să ai cea mai strălucitoare lumină creştină şi totuş te-ai lepădat de ea, pentru tine încă mai este speranţă. Dacă tu ai păcătuit contra conştiinţei, contra Duhului Sfânt şi a dragostei lui Isus, mai este încă loc pentru pocăinţă. Chiar dacă eşti la fel de împietrit, ca Israel în vechime, poţi fi înmuiat, căci Isus este înălţat şi înzestrat cu putere nemărginită. Pentru aceia care s-au cufundat cu totul în nelegiurie şi au păcătuit deosebit de grav, Domnul Isus este înălţat ca să le dea pocăinţa şi iertarea păcatelor. Eu sunt atât de fericit că am de proclamat o aşa Evanghelie! Si ferice de tine că ai ocazia să o auzi!

Inima copiilor lui Israel s-a împietrit şi a devenit tare ca diamantul. Luther se gândea deobicei că îi este

imposibil să convertească un Evreu. Departe de noi acest gând, totuşi trebuie să admitem că sămânţa lui Israel a fost din cale afară de încăpăţânată în refuzarea Mântuitorului în timpul acestor veacuri. Cu drept cuvânt a spus Domnul: **„Israel nu Mă vrea". „El a venit la ai Săi şi ai Săi nu L-au primit."** Totuşi Domnul Isus fost înălţat spre a da lui Israel pocăinţa şi iertarea păcatelor. Probabil cititorul meu nu este evreu, cu toate astea poate avea o inimă foarte împietrită care s-a împotrivit Domnului Isus ani de zile, totuşi chiar în el Domnul poate opera pocăinţa. Se poate ca şi tu să te simţi la un moment dat constrâns să scrii ca Wiliam Hone, când s-a predat dragostei divine. El a fost autorul uneia din cele mai căutate cărţi religioase, întitulată: **„Cartea de fiecare zi"**, dar mai nainte fusese un necredincios foarte împietrit. Când s-a supus harului divin, el a scris cele ce urmează:

Cea mai semeaţa inimă care a bătut vreodată
A fost în pieptul meu.
Cea mai sălbatică voinţă care s-a putut ridica
Să batjocurească voia Ta,
Să ajute pe duşmanii tăi,
Este biruită, de Tine, Domnul meu.
Voia Ta şi nu voia mea să se facă,
Inima mea să fie pe veci a Ta,
Mărturisind Cuvântul Tău puternic,
Mântuitorul meu Isus, Dumnezeul meu, Domnul [meu,
Crucea Ta va fi lauda mea.

Domnul a acordat pocăinţa şi celor mai răi, schimbând leii în miei şi corbii în porumbei. Să privim la El, ca această schimbare să se facă şi în noi. In mod sigur, contemplarea morţii lui Hristos, este una din cele mai rapide metode de a câştiga pocăinţa. Nu încerca să te sforţezi a pompa pocăinţa din fântâna seacă a firii tale păcătoase. E neraţional ca să presupui că îţi poţi forţa sufletul să ajungă în această

stare de har. Deschide-ţi însă inima în rugăciune înaintea Celui ce o înţelege şi spune-I: „Doamne, curăţeşte-o! Doamne, curăţeşte-o! Doamne, lucrează pocăinţa în ea." Cu cât mai mult te forţezi să produci simţul pocăinţei înlăuntrul tău, cu atât mai mult vei fi desamăgit. Dar dacă crezând, te gândeşti la Isus care a murit pentru tine, flacără pocăinţei îţi va cuprinde inima. Gândeşte-te la sângele vărsat de inima Domnului, din dragoste pentru tine. Pune înaintea ochilor minţii tale agonia Lui şi sudoarea de sânge, crucea şi patima; de îndată ce o vei face, Acela care a suferit toate aceste dureri va privi spre tine, şi cu acea privire te va împinge să faci ca Petru, să ieşi afară şi să plângi amar. Cel care a murit pentru tine, prin Duhul Sfânt, poate să te facă să mori pentru păcat; şi Cel care S-a înălţat în glorie pentru binele tău, poate trage după Sine sufletul tău, depărtându-l de păcate şi apropiindu-l de sfinţenie.

Eu aş fi mulţumit dacă ai rămâne măcar cu acest singur gând. Nu te uita sub ghiaţă ca să găseşti foc, nici nu spera ca în inima ta păcătoasă să găseşti pocăinţă. Caută viaţa la Cel viu. Priveşte la Isus pentru toate nevoile ce le ai între poarta Iadului şi poarta Cerului. Niciodată nu căuta altundeva ceeace Isus în dragostea Sa vrea să-ţi dea. Crede numai!

Hristos este totul!

FRICA DE CĂDEREA FINALĂ

O frică fioroasă stăpânește inimile multora din cei ce vor să vină la Domnul Isus; le e teamă că nu pot rezista până la capăt. Am auzit pe unul spunând: „Dacă mi-aș preda viața lui Isus și apoi, din vreo întâmplare oarecare m-aș retrage, aș merge la pierzare. Odinioară, aveam simțăminte mai bune, dar acum s-au dus. Evlavia mea a fost ca norul de dimineață, ca roua la ivirea soarelui. A venit pe neașteptate, a stat puțin, a promis mult și apoi a pierit."

Dragă cititorule, cred că o asemenea frică este adeseori sursa unor așa cazuri. Cei cărora le-a fost frică să se încreadă în Isus pentru tot timpul și toată veșnicia, au căzut fiindcă au avut o credință trecătoare, care niciodată n-a mers destul de departe ca să-i mântuiască. Ei s-au încrezut în Isus într-o măsură oarecare, dar au căutat să continue drumul spre cer prin puterile proprii. Astfel, ei s-au expus greșelii și, ca o urmare firească, au ajuns unde erau mai înainte. Dacă ne vom încrede în noi pentru continuarea drumului, nu-l vom continua. Chiar dacă în parte ne sprijinim pe Isus pentru mântuirea noastră, noi vom cădea dacă ne încredem cât de cât și în noi înșine. Niciun lanț nu este mai puternic decât cea mai slabă verigă a sa. Dacă Isus ar fi speranța noastră în totul, dar am păstra o singură îndoială, noi vom cădea necondiționat, ajungând tocmai din pricina îndoielii la zero. Desigur că o înțelegere greșită cu privire la perseverarea sfinților a împiedicat pe mulți care mergeau pe calea bună, să continuie pe acest drum. Cine le-a tăiat acestora calea? Ei s-au încrezut în ei înșiși, așa s-au oprit puțin din drum. E destul să amestecăm doar puțin din eul nostru în mortarul cu care clădim, și aceasta face ca să nu mai țină între ele cărămizile clădirii. Dacă privești la Isus, pentru începuturile tale, bagă de seamă să nu privești la tine pentru sfârșiturile tale. El este Alfa, începutul — bagă

de seamă însă să-L laşi să fie şi Omega, adică Sfârşitul. Dacă începi în Duhul, nu trebuie să te gândeşti că poţi ajunge desăvârşit prin firea pământească. Incepe aşa cum înţelegi că poţi merge înainte, continuă cum ai început şi lasă ca Domnul să fie totul pentru tine. O, de ne-ar da Dumnezeu Duhul Sfânt o idee clară cu privire la izvorul de unde trebuie să vină puterea prin care vom fi păziţi până în ziua venirii Domnului nostru!

Avem aici tocmai ce spunea Pavel, când scria Corintenilor: **„Domnul vă va întări până la sfârşit, în aşa fel ca să fiţi fără vină în ziua venirii Domnului nostru Isus Hristos. Credincios este Dumnezeu, care v-a chemat la împărtăşirea cu Fiul Său Isus Hristos, Domnul nostru." (1 Corinteni 1.8—9).**

Acest limbaj lasă să se întrevadă un plan, prin faptul că ne spune cum poate fi satisfăcut. Oriunde Dumnezeu strânge ceva, putem fi siguri că este nevoie de aşa ceva, deoarece în legământul harului nimic nu este fără rost. Scuturi de aur, care niciodată n-au fost întrebuinţate, atârnau în curţile lui Solomon, dar aşa ceva nu se găseşte în magazia de arme a lui Dumnezeu. In mod sigur noi vom avea nevoie de tot ce Dumnezeu are pregătit. Din acest moment şi până la înoirea tuturor lucrurilor, fiecare făgăduinţă a lui Dumnezeu şi fiecare lucru pregătit prin legământul harului, va fi adus la îndeplinire, va fi întrebuinţat. Necesităţile urgente ale sufletului credincios sunt: confirmarea sau întărirea, stăruinţa, perseverenţa finală şi păstrarea până la capăt. Aceasta este marea nevoie şi a celui mai înaintat credincios, căci Pavel, scriind sfinţilor din Corint, putea spune despre ei: **„Mulţumesc Dumnezeului meu totdeauna, cu privire la voi, pentru harul lui Dumnezeu, care v-a fost dat în Isus Hristos". (1 Corinteni 1.4).** Aceşti oameni sunt cei care într-adevăr îşi dau mai bine seama că ei au nevoie zilnică

de un nou har dacă doresc să-şi continue drumul, să reziste şi să fie biruitori până la capăt. Dacă tu n-ai fi sfânt, n-ai fi avut har şi n-ai fi simţit nici o nevoie de mai mult har — dar fiindcă eşti om al lui Dumnezeu, simţi cerinţele zilnice ale vieţii spirituale. Statuia de marmoră nu cere niciun fel de hrană, dar oameni, fiinţe vii, flămânzesc şi însetează, şi se bucură că pâinea şi apa sunt firește făcute pentru ei, căci altfel oamenii şi-ar pierde puterile şi ar cădea pe drum. Dorinţele personale ale credinciosului îl fac să se apropie zilnic de izvorul harurilor ca să-şi scoată cele necesare. Ce ar face el dacă n-ar putea recurge la Dumnezeul său?

Acesta e adevărul cu privire chiar şi la aceia dintre sfinţi care se bucură de mai multe daruri — ca cei din Corint care erau îmbogăţiţi cu toate darurile şi toate cunoştinţele. Ei au avut nevoie ca să fie întăriţi spre a putea ţine până la capăt. Altfel, cu toate darurile şi talentele lor ar fi ajuns la ruină. Dacă am vorbi în limbi omeneşti şi îngereşti şi nu am primi har proaspăt, unde am ajunge? Dacă am avea toată experienţa necesară, încât să fim părinţi în biserică — dacă am fi învăţat atât dela Dumnezeu încât să înţelegem toate tainele — tot n-am putea trăi o singură zi fără puterea divină care curge în noi dela capul Legământului veşnic. Cum am putea noi nădăjdui să ne continuăm drumul o singură oră, ca să nu mai vorbim de o viaţă întreagă, dacă nu ne-ar ţine Domnul? Cel care a început acea lucrare bună în noi, trebuie să o împlinească până în ziua lui Hristos, altfel ar fi un eşec dureros.

Această mare nevoie este resimţită foarte mult din cauza eului nostru personal. Unii au teamă că nu vor putea ţine până la capăt din cauză că îşi cunosc firea lor schimbăcioasă. Ei sunt din fire nestatornici. Alţii sunt constanţi, ca să nu spun încăpăţânaţi; alţii schimbăcioşi ca vremea — ca fluturii ei zboară

din floare în floare, până ce vizitează toate frumusețile grădinii, dar nu s-au așezat pe niciuna din ele. Ei niciodată nu stau destul într-un loc ca să poată face un bine; nici chiar în ocupațiile lor și nici în cercetările lor intelectuale. Astfel de persoane pot să se teamă că zece — douăzeci — treizeci — patruzeci, poate cincizeci de ani de veghere continuă ar fi o lucrare prea grea pentru ei. Vedem oameni care se alipesc întâi de o biserică, apoi de alta, până ce fac ocolul tuturor. Sunt peste tot în trecere și nicăieri nu stau. Aceștia au nevoie dublă de rugăciune ca să poată fi întăriți și făcuți nu numai statornici, ci neclintiți, altfel nu vor fi găsiți **„sporind totdeauna în lucrul Domnului."**

Fiecare dintre noi, chiar dacă n-am avea ispita nestatorniciei în structura noastră, ar trebui să ne simțim propria noastră slăbiciune, dacă într-adevăr am fost înviați de Dumnezeu. Dragă cititorule, nu găsești tu destule într-o singură zi care te fac să te poticnești? Tu care dorești să umbli în sfințenie desăvârșită, după cum presupun; tu care ți-ai propus un nivel înalt la care trebuie să fie un creștin, nu constați oare că uneori de dimineață faci trăznăi mari de care te rușinezi? Dacă ne-am închide în chilioara unui călugăr, ispitele ne-ar urmări și acolo, căci atât timp cât noi nu putem scăpa de noi înșine, nu putem scăpa nici de ispita de a păcătui. Sufletul nostru e acela care trebuie să ne facă să veghem și să ne umilim înaintea lui Dumnezeu. Dacă El nu ne întărește, noi suntem slabi, ne poticnim și cădem — nu doborîți de un inamic, ci de propria noastră nepăsare. Doamne, fii Tu tăria noastră! Noi suntem prea slabi!

Altceva este oboseala care vine în cursul vieții. Când devenim credincioși, ne înălțăm cu aripi de vultur, după aceea alergăm fără să ostenim. In cele mai bune și plăcute zile, noi nu simțim oboseala. Pasul

nostru pare mai potolit dar este de mai mult folos şi bine susţinut. Eu rog pe Dumnezeu ca vigoarea tinereţei să rămână cu noi atâta timp cât rămâne Duhul şi nu numai cât ţine frumuseţea trupului. Cel care a călătorit mult pe drumul către cer îşi dă seama că au fost motive puternice pentru care s-a spus că încălţămintea creştinului ar trebui să fie de fier şi aramă, căci drumul este aspru şi gloduros. El a descoperit că există Muntele Greutăţilor şi Văile umilinţei, Valea Umbrelor Morţii, şi ceva mai rău, Frumuseţea Deşartă — şi toate trebuiesc trecute. Dacă există Munţii cei Frumoşi (şi slavă Domnului că sunt mulţi), la fel există şi Palatele Disperării, înlăuntrul cărora călătorii s-au trezit prea adeseori. Ţinând seama de toate acestea, acei care cu orice chip vor să ajungă până la sfârşitul căii sfinţeniei, vor fi **„oameni care vor sluji ca semne"** sau ca nişte minuni.

O lume de minuni, eu nu pot spune altfel! In ceruri noi vom spune îngerilor şi căpeteniilor, despre bogăţiile nepătrunse ale lui Hristos, care au fost revărsate asupra noastră, de care ne-am bucurat pe când eram aici jos. Noi am fost păstraţi vii pe ţărmul morţii. Viaţa noastră spirituală a fost o flacără arzândă în mijlocul mării, o piatră care a rămas suspendată în aer. Intreg universul se va uimi văzându-ne întrând fără pată prin porţile de mărgăritar, în ziua Domnului nostru Isus Hristos ... Noi ar trebui să fim plini de admiraţie recunoscătoare că suntem păstraţi pentru acea oră, şi cred că vom fi. Pentru copii ii lui Dumnezeu există însă ceva mai glorios care ne face să cugetăm cu curaj asupra locului în care trăim, deoarece lumea este o pustie plină de urlete înspăimântătoare. Unii din noi suntem foarte liniştiţi prin providenţa lui Dumnezeu, dar alţii au de purtat o luptă aprigă. Noi începem ziua cu rugăciune şi auzim melodia cântărilor sfinte mereu în casele noastre. Sunt mulţi însă care abia s-au trezit şi sunt salutaţi cu blesteme. Ei merg la lucru şi cât e ziulica de

mare sunt turburaţi cu discuţii murdare, ca în Sodoma. Oare poţi umbla pe stradă fără ca urechile să-ţi fie izbite de cuvinte murdare? Lumea nu e prietena harului. Cel mai bun lucru este să trecem cât mai repede prin lume, căci locuim într-o ţară duşmană. Un tâlhar pândeşte în fiecare tufiş. Peste tot trebuie să călătorim cu sabia în mână şi în cele din urmă chiar cu arma care se chiamă: tot felul de rugăciuni; căci trebuie să ne luptăm pentru fiecare palmă de teren din calea noastră. Nu cumva să crezi altfel în privinţa aceasta căci vei fi rău desamăgit în optimismul tău. O, Dumnezeule, întăreşte-ne şi ajută-ne până la capăt, altfel unde am ajunge?

Adevărata religie este supranaturală la începutul ei, pe parcursul ei şi în sfârşitul ei. Ea este opera lui Dumnezeu dela început până la sfârşit. E foarte necesar ca mâna Domnului să fie întinsă asupra noastră. Această nevoie cititorul o simte acum — şi eu mă bucur de asta — fiindcă el, pentru păstrarea sa în har, va privi acum la Domnul, singurul care e în stare să ne păzească de orice cădere şi să ne proslăvească împreună cu Fiul Său.

„Voi sunteţi păziţi de puterea lui Dumnezeu."

INTĂRIREA

Doresc să vă destăinuiesc asigurarea pe care Pavel o nădăjduia încrezător pentru toţi credincioşii. El spune, în epistola întâia către Corinteni, capitolul 1 versetele 4 până la 8: **„Mulţumesc Dumnezeului meu totdeauna, cu privire la voi, pentru harul lui Dumnezeu, care v-a fost dat în Isus Hristos. Căci în El aţi fost îmbogăţiţi în toate privinţele, cu orice vorbire şi cu orice cunoştinţă. In felul acesta mărturia despre Hristos a fost bine întărită în mijlocul vostru; aşa că nu duceţi lipsă de niciun fel de dar, în aşteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos. El vă va întări până la sfârşit, în aşa fel ca să fiţi fără vină în ziua venirii Domnului nostru Isus Hristos."**

Se cuvine ca acest fel de întărire să conţină în ea dorinţa, mai presus de toate. Este dela sine înţeles ca oamenii să fie întăriţi pe calea dreaptă. Cel mai de plâns ar fi să întăreşti un om pe căi păcătoase, greşite, necredincioase şi nelegiuite. Să ne gândim doar la omul încătuşat de beţie, furt, minciună! Se pot bucura de-o întărire divină numai aceia care au ajuns la o experienţă cu harul Domnului. Ea este opera Duhului Sfânt. El care oferă credinţa, o întemeiază şi o întăreşte. El care aprinde în noi iubirea, o întreţine şi-i măreşte flacăra. Făcându-ne cunoscut prima sa îndrumare, o adânceşte prin Duh într-o învăţătură mai clară şi temeinică. Acţiunile sfinte întărite ajung obiceiuri, principiile sfinte întărite, ajung condiţiuni statornice. Experienţa şi deprinderea întăresc convingerile şi hotărârile noastre. Bucuriile şi suferinţele noastre devin sfinţite în acelaşi scop, la fel cum pomul se înrădăcinează mai adânc prin ploaie măruntă ca şi prin vânturi aspre. Mintea omului se deprinde cu instrucţiunea şi crescând în cunoştinţe, se orientează a stărui pe calea dreaptă; inima se mângâie, alipindu-se astfel mai simţitoare de orice adevăr. Deprinderea vieţii prinde temei, mer-

sul devine mai hotărât, toată ființa omului devine mai viguroasă.

Această întărire nu înseamnă numai o creștere firească, naturală, ci o lucrare distinctă a Duhului Sfânt ca și pocăința. Ea e dată de Domnul cu siguranță celor ce se bazează pe El pentru viața veșnică. Prin lucrarea Sa lăuntrică, Domnul ne scapă de felul nostru de a fi **„nestabili ca apa"** și ne face să fim bine înrădăcinati. E o parte a metodei prin care ne salvează, aceea de a ne zidi în Hristos și de a ne face să rămânem în El. Iubite cetitor, poți aștepta zilnic acest fapt, și nu vei fi niciodată desamăgit. Cel în care te încrezi te va face să fii ca un pom sădit pe unde curg apele, păstrat în așa fel că nici frunzele nu ți se vor vesteji.

Ce forță este pentru biserică un asemenea creștin întărit! El e o mângâiere pentru cei întristați și un ajutor pentru cei slabi. Nu ai vrea, prietene, să fii și tu la fel? Credincioșii întăriți sunt stâlpi în Casa Dumnezeului nostru. Ei nu sunt purtați încoace și încolo de orice vânt de doctrine, nici nu sunt doborîți de ispita năpraznică. Ei sunt o bună proptea pentru alții și ca o ancoră în zilele de necaz ale bisericii. Tu, prietene, abea la începutul vieții sfinte, cu greu poți îndrăzni să nădăjduiești că vei deveni așa ceva. Dar nu trebuie să te temi. Domnul cel bun va lucra și în tine ca și în ei. Unii din cei ce azi sunteți copilași în Hristos, mâine veți fi părinți în biserică. Nădăjduiește acest lucru mare, dar să-l primești ca pe un dar al harului, nu ca o plată a lucrului sau ca un produs al harului, nu ca pe o plată a lucrului tău, ca un produs al forțelor tale proprii.

Apostolul Pavel vorbește inspirat despre acești oameni că vor fi întăriți până la capăt. El a așteptat ca harul lui Dumnezeu să-i păstreze pe fiecare personal, întărindu-i până la sfârșitul vieții sau până la venirea Domnului Isus. Intr-adevăr, el a așteptat ca

Biserica lui Dumnezeu în orice loc şi orice timp, să fie păzită până la sfârşitul perioadei harului, până ce Domnul Isus va veni ca un Mire să prăznuiască nunta cu Mireasa Sa desăvârşită. Toţi care sunt în Hristos vor fi întăriţi în El până în ziua aceea strălucită. Oare nu El a zis: **„Fiindcă Eu trăiesc şi voi veţi trăi?"** Deasemenea a zis: **„Eu dau oilor Mele viaţă veşnică, în veac nu vor pieri, şi nimeni nu le va zmulge din mâna Mea."** Cel ce a început în voi această lucrare bună o va isprăvi până în ziua lui Hristos. Opera harului într-un suflet nu e o reformă superficială. Viaţa sădită prin naşterea din nou vine dintr-o sămânţă vie, care nu se strică, ci rămâne în veci. Şi promisiunile lui Dumnezeu făcute celui credincios nu au caracter vremelnic, ci ele cuprind în împlinirea lor păstrarea credinciosului pe calea Sa până ajunge la gloria fără de sfârşit. **„Noi suntem păstraţi de puterea lui Dumnezeu prin credinţă pentru mântuire." (1 Petru 1.5)** Cel neprihănit va ţine calea sa. Nu ca un rezultat al meritului sau tăriei sale ci ca un dar gratuit şi ca un har nemeritat pentru acei ce cred şi sunt **„păziţi în Hristos Isus."** Din oile turmei Sale Isus nu va pierde pe niciuna; niciun mădular al trupului Său nu va muri; nicio pietricică preţioasă din comorile Lui nu va fi uitată în ziua când îşi va aduna bijuteriile. Mântuirea care se primeşte prin credinţă nu e ceva pentru câteva luni sau câţiva ani, căci Domnul Isus a **„căpătat o mântuire veşnică pentru noi"**, şi ceea ce e veşnic nu poate avea sfârşit.

Pavel deasemenea declară, cu privire la sfinţii din Corint, că ateaptă ca ei să fie **„întăriţi până la sfârşit, în aşa fel ca să fie fără vină."** Această păstrare fără vină e o parte preţioasă a păzirii noastre. A fi păstrat sfânt e ceva mai mult decât a fi doar păstrat. E dureros când vezi oameni religioşi cum dau în gropi, dintr-un păcat în altul. Ei nu au crezut în puterea Domnului care i-ar fi putut face să fie fără vină. Vieţile anumitor credincioşi sunt o serie de

poticniri; ei niciodată nu sunt căzuţi, şi totuşi rareori merg solid pe picioarele lor. Aşa ceva nu prea se potriveste omului credincios. El este chemat să umble cu Dumnezeu şi prin credinţă poate ajunge să se menţină în sfinţenie; aşa ar şi trebui să fie. Domnul este în stare nu numai să ne scape, de iad dar şi să ne păzească de orice cădere. Nu avem nevoie să fim duşi în ispită. Oare nu este scris: **„Păcatul să nu mai stăpânească asupra voastră?"** Domnul e în stare să păzească mersul sfinţilor săi. Noi nu avem nevoie să ne murdărim hainele şi putem, prin harul Lui, să le păzim nepătate de lume. Suntem constrânşi să facem aceasta, **„căci fără sfinţire nimeni nu va vedea pe Domnul". (Evrei 12.14)**

Apostolul a proorocit pentru cei credincioşi şi ar vrea să ne atragă şi nouă atenţia că putem fi păziţi **„fără vină până în ziua Domnului nostru Isus Hristos."** O altă traducere spune: **„să fiţi de neînvinuit"**, în loc de **„fără vină."** Asta mi se pare mai potrivită. Facă Dumnezeu ca noi în acea zi mare, de pe urmă, să putem sta liberi de orice acuzare, ca nimeni din întregul univers să nu poată contesta dreptul nostru de răscumpăraţi ai Domnului. Noi avem păcate şi slăbiciuni pentru care trebuie să plângem, dar ele nu sunt dintre acelea care ar putea să ne situieze în afară de Hristos. Noi vom fi curăţiţi de făţărnicie, de falşitate, de ură şi de plăcerea de a trăi în păcat. In caz contrar acestea ar constitui o acuzare fatală. In ciuda scăderilor noastre, Duhul Sfânt poate lucra în noi acel caracter fără pată înaintea oamenilor; în aşa fel încât, ca Daniel, să nu dăm nimănui niciun prilej de învinuire, afară doar de chestiunea religiei noastre. Mulţi evlavioşi, bărbaţi şi femei, au trăit vieţi aşa de clare, aşa de potrivite, încât nimeni nu ar fi putut să-i acuze. Despre mulţi credincioşi Domnul va putea spune, cum a spus despre Iov când Satana s-a înfăţişat înaintea, Lui, **„Ai văzut pe robul Meu? Este un om fără prihană şi curat la suflet, care se teme de Dum-**

nezeu şi se abate dela rău." Aceasta e ceea ce cetitorul meu ar trebui să dorească şi să aştepte din mâna Domnului. Aceasta e biruinţa sfinţilor — de a continua să urmăm calea Mielului oriunde El merge, păstrându-ne cinstea şi întregritatea ca şi înaintea Domnului celui viu. Niciodată să nu ne întoarcem înapoi pe căile întortochiate şi să dăm vrăjmaşului prilej de hulă. Despre credincios este scris: **„Dumnezeu îl păzeşte, şi cel rău nu se atinge de el." (1 Ioan 5.18)** De ar fi scris asta şi pentru noi!

Prietene, chiar dacă eşti la începutul vieţii spirituale, Domnul îţi poate da un caracter ce nu poate fi învinuit. Oricât ai fi mers de adânc în păcat, în viaţa din trecut, Domnul te poate scăpa dintr-odată de puterea vechilor obiceiuri, făcându-te un exemplu de virtute. El te poate face nu numai moral, ci şi să urăşti orice falsitate, să urmăreşti tot ce este sfânt. Nu te îndoi de asta. Cel mai mare dintre păcătoşi nu trebue să fie doar un punct în dosul celor mai curaţi şi sfinţi. Crede aceasta şi se va face după credinţa ta.

O, ce bucurie, va fi să fii găsit fără vină în ziua judecăţii! Noi cântăm minunat când ne unim în acel cântec fermecător:

> Voi îndrăzni să stau drept în acea zi,
> Căci oare cine m-ar putea învinui,
> In timp ce sînt în sângele Tău spălat
> De orice ruşine, blestem şi păcat?

Ce fericire va fi să te bucuri de acest curaj neînfricat; în timp ce pământul şi cerul vor fugi de faţa Marelui Judecător, tu să stai cu capul sus! Această fericire neturburată va fi a celui care priveşte numai la harul lui Dumnezeu în Hristos Isus, şi prin această putere sacră poartă în fiecare zi războiul cu păcatul.

CEI CREDINCIOŞI SUNT ÎNTĂRIŢÎ PÂNĂ LA SFÂRŞIT

Speranţa care a umplut inima lui Pavel cu privire la fraţii din Corint am văzut-o plină de mângâiere pentru toţi cei ce se gândesc la viitorul sufletului lor. Dar ce l-a făcut pe el să creadă că acei fraţi vor fi întăriţi până la sfârşit?

El a arătat motivele. Acestea sunt în cuvintele: **„Credincios este Dumnezeu, care v-a chemat la împărtăşirea cu Fiul Său Isus Hristos, Domnul nostru" (1 Corinteni 1.9)**

Apostolul nu spune: Voi sunteţi credincioşi. Pe sinceritatea omului, din nefericire, te poţi puţin bizui. Apostolul nu spune: Aveţi slujitori, predicatori credincioşi care să vă conducă, să vă călăzească, deci cred că veţi merge cu bine. O, nu! Dacă noi am fi supravegheaţi de oameni, ar fi rău. El spune însă: **„Credincios este Dumnezeu".** Dacă noi vom fi găsiţi credincioşi va fi din cauză că Dumnezeu este credincios. Pe credincioşia Dumnezeului legământului nostru trebuie să se bazeze toată povara mântuirii noastre. De acest atribut al lui Dumnezeu atârnă toată chestiunea. Noi suntem schimbători ca vântul, slabi ca pânza de paianjen, nestatornici ca apa. Nu se poate pune nici o bază pe calităţile noastre naturale sau pe talentele noastre, dar Dumnezeu rămâne credincios. El este credincios în dragostea Lui; la El nu există vreo schimbare. El este credincios scopului Său — nu începe un lucru şi apoi să-l lase neterminat. El este credincios relaţiilor Lui: ca Tată, nu renunţă la copiii Lui, ca Prieten nu Se leapădă de poporul Lui, ca Creator nu va părăsi niciodată creatura Sa. El este credincios făgăduinţelor Sale şi niciodată nu va îngădui ca una măcar dintre ele să rămână neîmplinită faţă de un singur credincios. El este credincios legământului care l-a făcut cu noi prin Isus Hristos şi l-a întărit cu sângele sacrificiului Său. El este credincios Fiului Său, şi nu va permite

ca sângele Lui scump să fi fost vărsat în zadar. El este credincios poporului Său căruia i-a promis viaţa veşnică şi nu-Şi va întoarce faţa dela el.

Această fidelitate a lui Dumnezeu este temelia şi piatra unghiulară a nădejdii noastre cu privire la păstrarea noastră în har până la capăt. Sfinţii trebuie să stăruiască în sfinţenie fiindcă şi Dumnezeu stăruie în har. El continuă să binecuvinteze, de aceea credincioşii continuă să fie binecuvântaţi. El continuă să-şi păzească poporul Său, deaceea ei continuă să păzească poruncile Lui. Acesta e terenul bun şi solid pe care ne putem odihni, potrivindu-se cu titlul acestei cărţi: **Totul prin har!** Harul fără plată şi mila nemărginită care se arată în zorii mântuirii şi aceleaşi clopote de bucurie care sună melodios tot timpul cât ţine ziua harului.

Deci, singurele motive pentru nădejdea că vom fi întăriţi până la capăt şi că vom fi găsiţi fără vină, îşi au originea în Dumnezeu. Ele sunt nişte motive încurajatoare bazate pe ceea ce a făcut Dumnezeu. El a mers atât de departe pe această cale binecuvântată, că îi este cu neputinţă să se întoarcă înapoi. Pavel ne reaminteşte că Domnul **„ne-a chemat la împărtăşirea cu Fiul Său Isus Hristos."** Dacă El ne-a chemat, această chemare nu mai poate fi retrasă; căci lui Dumnezeu nu-i pare rău de darurile şi chemarea făcută. Domnul nu revine niciodată asupra chemării reale a harului Său. **„Pe aceia pe cari i-a chemat, i-a şi socotit neprihăniţi; iar pe aceia pe cari i-a socotit neprihăniţi, i-a şi proslăvit."** Aceasta e regula neschimbată a procedurii divine. Există o chemare generală care spune: **„Mulţi sunt chemaţi, dar puţini sunt cei aleşi".** Dar aceasta despre care vorbim este o chemare care arată o dragoste specială şi ne constrânge să fim părtaşi lucrurilor la care am fost chemaţi. Intr-un asemenea caz, cel chemat este la fel ca sămânţa lui Avraam despre care Domnul a spus: **„Te-am chemat dela marginile pământului şi**

ţi-am spus: tu eşti robul meu; Eu te-am ales şi nu te voi lepăda."

Noi vedem în ceea ce a făcut Domnul motive puternice pentru gloria noastră viitoare, fiindcă Domnul ne-a chemat a fi părtaşi cu Fiul Său Isus Hristos. Asta înseamnă tovărăşie cu Isus Hristos şi aş vrea să băgaţi bine de seamă ce importanţă are aceasta. Dacă tu, prietene, eşti într-adevăr chemat de harul divin, înseamnă că ai împărtăşire cu Domnul Isus, în aşa fel, ca să fii stăpânul a toate împreună cu El. Că de acum încolo tu eşti una cu El în ochii Celui Preaînalt. Domnul Isus a purtat păcatele tale în trupul Său suportând pe lemn blestemul în locul tău — în acelaş timp, a devenit neprihănirea ta, aşa că tu eşti justificat în El. Tu eşti astfel al lui Hristos şi El este al tău. După cum Adam a reprezentat pe urmaşii lui, tot aşa Domnul Isus reprezintă pe toţi cei ce sunt în El. După cum soţ şi soţie sunt una, tot aşa şi Hristos este una cu cei ce sunt uniţi cu el prin credinţă; uniţi printr-o legătură care niciodată nu va putea fi ruptă. Mai mult decât atât, credincioşii sunt mădulare ale trupului lui Hristos, şi aşa sunt una cu El printr-o unire vie şi trainică. Dumnezeu ne-a chemat la această unire, la această împărtăşire, la această tovărăşie. Prin acest fapt real, El ne-a dat semnul şi garanţia că vom fi întăriţi până la capăt. Dacă am fi consideraţi separaţi de Hristos, am fi nişte sărmane fiinţe pieritoare, doborîte curând şi date pierzării; dar fiind una cu Hristos, suntem părtaşi ai naturii Sale, înzestraţi cu o viaţă fără de moarte. Soarta noastră este legată de a Domnului nostru — şi câtă vreme El nu poate fi doborît, e cu neputinţă ca noi să pierim.

Stai, prietene, în această legătură cu Fiul lui Dumnezeu, la care ai fost chemat, căci toată speranţa ta de aici pleacă. Tu nu poţi fi sărac în timp ce Isus este bogat, deoarece eşti asociat cu El la aceeaşi operă, eşti una cu El. Lipsurile niciodată nu te pot

nimici, deoarece eşti colaborator cu El, care e stăpânul cerului şi al pământului. Tu niciodată nu poţi cădea. Chiar dacă unul dintre asociaţii unei firme ar fi aşa de sărac ca şoarecele de biserică, şi în stare de faliment, încât n-ar putea plăti nici cincizeci de bani din datoriile sale mari, totuşi celălalt tovarăş este nespus de bogat. Ori într-o aşa tovărăşie eşti ridicat până la urmă, deasupra depresiunii vremurilor, deasupra schimbărilor de viitor şi a clătinării tuturor lucrurilor. Domnul te-a chemat să fii părtaş cu Fiul Său Isus Hristos şi prin acest act El te-a pus la adăpost sigur.

Dacă eşti într-adevăr credincios, tu eşti una cu Hristos, deci eşti asigurat. Nu vezi că aşa trebuie să fie, că nu se poate altfel? Tu trebuie să fii întărit, pentru a rezista până la capăt, până în ziua venirii Lui, dacă te-ai făcut una cu El prin actul irevocabil al Lui Dumnezeu. Hristos şi păcătosul mântuit sunt în aceeaşi corabie, dacă Isus nu se cufundă, nici credinciosul nu se va îneca. Isus a luat pe cel credincios într-o aşa legătură cu El, încât îngăduie ca El să fie lovit, biciuit şi dezonorat, în loc ca să fie vătămat cel răscumpărat de El. Numele Lui este scris pe firmă, şi până ce numele Lui nu este sters, noi suntem asiguraţi împotriva oricări căderi.

Aşa dar, să mergem cu mai mare încredere înainte spre viitorul necunoscut, lipiţi pururea de Isus. Dacă oamenii vor striga: **„Cine este aceea, care se suie din pustie, rezemată de Preaiubitul ei?“** — noi vom mărturisi bucuros că ne rezemăm pe Isus şi că vrem s-o facem tot mai mult. Credinciosul nostru Dumnezeu este o fântână din care ţâşneşte desfătarea, iar împărtăşirea cu Fiul Său este un râu bogat de bucurie. Ştiind aceste lucruri minunate nu putem fi descurajaţi nicidecum, ci mai degrabă vom striga împreună cu apostolul: **„Cine ne va despărţi pe noi de dragostea lui Dumnezeu care este în Hristos Isus, Domnul nostru?“ (Romani 8.35).**

ÎNCHEIERE

Cu adevărat îmi pare rău dacă cititorul meu nu m'a urmărit pas cu pas prin aceste pagini. Citirea unei cărți nu are mare valoare dacă nu-ți însușești adevărurile care ți-au fost înfățișate și nu le aplici în viața practică. E ca și cum cineva ar vedea belșug de hrană într-o cantină și el totuș ar rămîne flămând, fiindcă nu s-a așezat la masă ca să mănânce. Tu și eu ne-am întâlnit deageaba, dragul meu, dacă tu nu te reazemi în mod real pe Hristos Isus, Domnul meu. Din partea mea, am avut o vie dorință să-ți fiu de folos și am făcut totul pentru aceasta. Mă doare că n-am reușit să te ajut, căci doream aceasta. M-am gândit lat tine în timp ce scriam această pagină, de aceea am lăsat tocul, am îngenunchiat solemn și m-am rugat pentru fiecare cititor în parte. Convingerea mea este că mulți vor primi o binecuvântare, chiar dacă tu refuzi să faci parte dintre ei. Dar de ce să refuzi? Dacă nu dorești aleasa binecuvântare pe care am vrut să ți-o aduc, în cele din urmă, Justiția va admite ca blamul pentru soarta ta veșnică să nu stea la ușa mea. Cînd ne vom întâlni înaintea Marelui Tron alb, nu mă vei putea acuza că ți-am folosit rău atenția pe care ai binevoit să mi-o acorzi citind această cărțulie. Dumnezeu știe că am scris fiecare rând pentru binele tău veșnic. In duh, acum te apuc de mână. Simți tu strângerea mea frățească? Ochii îmi sunt plini de lacrimi în timp ce te privesc și te întreb: De ce vrei să mori? Nu vrei să cugeți? Vrei să te pierzi din pricina nepăsării? Nu fă asta. Cântărește în mod solemn lucrurile și fă ce trebue să faci pentru eternitate. Nu-L refuza pe Isus, dragostea Sa, sângele Său, mântuirea Sa. De ce să faci așa ceva? Te rog fierbinte nu te depărta de Răscumpărătorul tău!

Pe de altă parte, dacă ruga mea a fost ascultată și tu ai ajuns să te încrezi în Domnul Isus și să

primeşti mântuirea Sa prin har, atunci rămâi în această învăţătură şi pe această cale toată viaţa. Fie-ţi Isus totul în toate, iar harul în dar să-ţi fie sfera de vieţuire şi mişcare. Nu există o viaţă mai frumoasă ca cea trăită în graţia lui Dumnezeu. Primind toate în dar, eşti ferit de mândria neprihănirii personale, precum şi de disperatele acuze personale. Aceasta face ca inima să devină plină de dragoste recunoscătoare şi se creiază un simţământ al sufletului, care este mai de preţ înaintea lui Dumnezeu decât orice altceva ce ar proveni din frică. Cei ce nădăjduesc să fie mântuiţi prin eforturile lor, prin fapte bune, nu cunosc niciodată o aşa înflăcărare, o aşa căldură sfântă, o aşa bucurie lăuntrică în Dumnezeu, ca aceea ce însoţeşte mântuirea primită în dar prin harul lui Dumnezeu. Starea de spirit a celui ce este robul faptelor, a mântuirii prin eforturi personale nu se poate asemui cu starea de spirit plină de voioşie a celui ce a primit înfierea. Este mult mai multă virtute adevărată în cea mai slabă emoţie a credinţei decât în toate sforţările robiei Legii sau în toate obositoarele devoţiuni mecanice ale celui ce caută să urce spre ceruri pe calea ceremoniilor. Credinţa este spirituală, şi Dumnezeu care este Spirit găseşte plăcere în ea tocmai din pricina aceasta. Ani de zile de repetare a unor rugăciuni, de mergere la biserică, de îndeplinire a unor ceremonialuri pot fi o urâciune înaintea Domnului. Dar o privire a ochiului credinţei, ceea ce este ceva spiritual, îi este plăcută, îi este scumpă. Căci „astfel de închinători doreşte şi Tatăl." Căutaţi întâi cele ale omului din lăuntru, cele spirituale, şi toate celelalte vi se vor da pe deasupra.

Dacă tu eşti mântuit, nu uita de sufletele altora. Tu nu vei progresa pînă ce nu vei fi cuprins de o adâncă nelinişte cu privire la semenii tăi. Viaţa sufletului stă în credinţă; sănătatea sufletului stă în dragoste. Cel ce nu a mustit niciodată de dorul de a conduce pe alţii la Isus înseamnă că el însuşi nicio-

dată nu a fost sub farmecul dragostei divine. Intră în lucrul Domnului — lucrul dragostei. Incepe de acasă. Vizitează-ţi vecinii. Lămureşte strada, satul în care locueşti. Aruncă sămânţa Cuvântului până unde îţi ajunge mâna.

Cititorule, să ne înâlnim în ceruri. Nu coborî spre iad. De acolo nu mai este ieşire. De ce vrei să intri în locul de chin când poarta Cerului este deschisă în faţa ta? Nu refuza iertarea în dar, mântuirea deplină pe care o acordă Hristos Domnul tuturor celor ce se încred în El. Nu o refuza, nu o amâna. Ai avut destul timp de gândire, treci la acţiune. Crede acum în Isus. la acum hotărârea aceasta. Rosteşte-o cu buzele tale. Vino acum la Domnul tău, da, chiar acum. Nu uita, suflete că poate fi ACUM ORI NICIODATĂ. Fă să fie acum. Ar fi grozav să fie niciodată. Iţi spun iarăşi: SĂ NE ÎNTÎLNIM IN CERURI.